

The Cutting Edge

Contents

The Cutting Edge	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	59
9. Chương 9	67
10. Chương 10	76
11. Chương 11	87

The Cutting Edge

Giới thiệu

Người dịch: ngochau31 (nhinho0711) “Điều đó,” Brett Ruttlund bằng giọng tán thưởng lặng lẽ, “là bất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-cutting-edge>

1. Chương 1

“Điều đó,” Brett Ruttlund bằng giọng tán thưởng lặng lẽ, “là bất hợp pháp.”

Evan Brady đang nhìn theo người phụ nữ trẻ vừa đi ngang họ, cũng thấy thế, và anh ta chỉ có thể đồng ý. Anh ta đã ở văn phòng tại Los Angeles một tuần nay, và anh ta đã nhìn thấy cô ta vài lần. “Cậu sẽ phải ngoan ngoãn xếp hàng, và đứng vị trí cuối cùng ,” anh ta khô khan khuyên Brett. “Quan hệ xã hội của cô ta sẽ làm những cô nàng ngây thơ Philadelphia phải tái đại đi vì ghen tị đấy.”

Một nụ cười lạnh lùng, cứng rắn nở trên môi Brett. “Xin lỗi, tôi nghĩ tôi sẽ phải chen hàng và giữ vị trí đầu tiên thôi.”

Evan hơi giật mình một chút, vì anh ta chưa hề thấy Brett bị thu hút bởi bất cứ ai trong cùng công ty trước đây, và thật sự anh ta cũng chỉ đang đùa. Mặc dù vậy, khi một người đàn ông nào đã nhìn thấy Teresa Conway, thì những mối quan hệ khác chẳng còn giữ được vị trí trong tâm trí anh chàng nữa. Rồi anh ta nhún vai. “Cô ta nhìn không giống khái niệm thường tình của một nhân viên kế toán nhỉ?”

Đôi mắt xanh sẫm của Brett liếc nhìn anh ta sắc lẹm. “Nhân viên kế toán hả?”

“Cũng rất giỏi trong công việc của cô ta. Cô ta phải bị đặt trong diện nghi vấn mới phải.”

Brett gật đầu, một lần nữa đưa mắt nhìn tấm lưng thanh mảnh của người phụ nữ và dõi theo cho đến khi cô ta bước vào thang máy và anh không còn khả năng nhìn thấy cô ta nữa. Anh và Evan ở Los Angeles để kín đáo điều tra sự sai lệch bí hiểm đã dẫn đến phải có một vụ kiểm toán nội bộ trong văn phòng ở Los Angeles của Carter Engineering, công ty trụ cột của tập đoàn Carter-Marshall Group. Khi Joshua Carter đánh hơi thấy có thể có một vụ biến thủ trong công ty chính của ông ta, ông đã giận tím gan, và Joshua Carter trong cơn thịnh nộ là một cái gì đó cần đặc biệt đề phòng, ngay cả lúc này khi ông đã gần bảy mươi tuổi. Ông đã gọi những chuyên gia xuất sắc nhất của ông đến để điều tra và kiểm soát vụ việc, và ông đã chỉ thị cho Brett theo đuổi vụ việc trong giới hạn luật pháp cho phép. Không ai lấy cấp của Joshua Carter mà chỉ bị thổi hồi và một cái phẩy tay bỏ qua! Bằng mọi cách, ông sẽ làm tiếng tăm tồi tệ sẽ theo đuổi kẻ tham ô suốt đời.

Brett có chung với Joshua Carter sự nghi ngờ lạnh lùng cho một kẻ trộm; anh làm việc rất chăm chỉ để đạt được thành công của anh để cảm thấy bất cứ gì ngoài sự khinh miệt đối với những ai cố gắng đạt được nó theo con đường dễ dàng, bằng cách ăn cắp thành quả lao động của người khác. Nó có thể mất thời gian, nhưng anh và Evan sẽ tìm ra kẻ ăn cắp, và việc giải quyết sự việc của họ sẽ làm cho tất cả những người đang làm cho Carter Engineering nghĩ thêm lần nữa trước khi mang về nhà một cái gì lớn hơn một cái bút chì.

Vụ trộm trên máy tính, bởi một người nào đó thực sự am hiểu về máy tính, có thể khôn ngoan như một con chồn cái bị lần theo dấu vết, nhưng Brett hoàn toàn tin tưởng vào kỹ năng của Evan. Có rất ít người trong nước Mỹ có thể bằng được sự thành thạo của Evan với một cái máy tính. Với Evan làm việc trong lĩnh vực kỹ thuật, và Brett điều tra nhân sự, họ sẽ dồn tên trộm vào bẫy trước khi hắn biết họ đang tới. Dưới danh nghĩa chính thức để thông báo cho mọi người, họ tới Los Angeles để điều tra tính khả thi của một hệ thống máy tính mới đang được xem xét. Evan có thể làm cho điều đó hợp lý trong một thời gian không giới hạn.

Brett xoa cằm trầm ngâm. “Cậu có biết tên cô ta không?” anh hỏi Evan vẻ không quan tâm.

“Mọi tên đàn ông trong toà nhà này đều biết tên cô ta,” Evan đáp lại, cười toe. “Teresa Conway, nhưng mọi người đều gọi cô ta là Tessa. Cô ta chưa lấy chồng; tôi...ừ thì, xem trong hồ sơ của cô ta rồi.”

“Có đọc thấy gì hay ho không?”

“Còn tùy vào việc cậu cần biết điều gì. Không có gì xấu xa phải giấu giếm, mặc dù vậy.”

“Tôi nghĩ tôi sẽ thêm vào công việc một chút giải trí, và đưa Cô Conway ra ngoài ăn tối,” Brett dài giọng.

“Tôi sẽ moi thông tin từ cô ta về những người khác trong cùng bộ phận; cô ta có thể biết ai đó đang gặp khó khăn về tài chính, hay để ý thấy những người đột nhiên có nhiều tiền.”

“Tôi ghét thấy cậu phải làm việc vất vả như vậy lắm.” Evan nhướn mày nhạo báng. “Để tôi làm nhiệm vụ ban đêm hộ cậu và tháp tùng người phụ nữ đó, cậu có thể nghỉ ngơi cho khỏe, đêm hôm vất vả làm gì.”

Bằng ngôn ngữ ngắn gọn đáng ngưỡng mộ, Brett bảo anh ta anh có thể làm gì với đề nghị giúp đỡ đó, và Evan cười toe toét. Anh ta cao, ngăm ngăm và to lớn, và anh ta chưa bao giờ phải chịu đựng việc thiếu tình cảm của phụ nữ. Có thể anh ta sẽ mời Tessa Conway đi chơi với anh ta trước khi kết thúc nhiệm vụ, nhưng anh ta quá bận và bây giờ Brett đã vào cuộc, điều đó có nghĩa không ai khác sẽ có cơ hội với cô nàng cho đến khi Brett quyết định bỏ cuộc. Phụ nữ không có thói quen từ chối Brett Rutland; mẹ tự nhiên đã cho anh một vẻ gọi tình cháy bỏng, một vẻ nam tính thô bạo đến khắt khe thu hút phụ nữ như thiêu thân bị ánh đèn thu hút, nhưng những ham muốn tình dục của anh bị kiềm chế nhiều bởi trí óc lạnh như băng của anh. Evan chưa bao giờ gặp một người đàn ông tự kiềm chế bản thân nhiều như Brett Rutland.

Joshua Carter không thể có sự lựa chọn nào tốt hơn Brett trong việc này; anh trầm tĩnh, lạnh lợi và anh không để tình cảm liên lụy đến công việc. Evan đã được nghe về việc Brett Rutland chẳng thèm để ý đến bất cứ ai, và thỉnh thoảng anh ta đã nghĩ rằng tiếng đồn chắc phải đúng. Sự rõ ràng trong cách suy nghĩ của Brett chưa bao giờ bị che mờ bởi quan điểm riêng hay cảm xúc. Anh có tính thận trọng; che giấu ý nghĩ cực tốt, mặc dù hầu hết mọi người không nhận thấy điều đó, vì anh quá lão luyện trong việc điều khiển họ và khuất phục họ bằng ý chí của mình.

“Khi chúng ta ăn trưa về, tôi muốn đọc hồ sơ của cô ta,” Brett nói ngay. Đôi mắt màu xanh nước biển của anh nhìn chăm chú, và Evan trong một giây lát cảm thấy thương hại cho Tessa Conway; cô ta chẳng có một cơ hội nào.

Khi Tessa quay trở lại toà nhà sau khi ăn trưa, cô mỉm cười với người gác ở cửa trước, nhận được một nụ cười rộng đến tận mang tai của anh ta và một tiếng khịt mũi bức bối của Martha “Billie” Billingsley, người làm việc trong phòng tiền lương của Carter Engineering và cũng là người bạn thân nhất của Tessa.

“Cậu tán tỉnh cả với người chết đấy nhé,” Billie gầm gừ.

“Có đâu,” Tessa bảo vệ bản tính tốt bụng của mình. “Thêm nữa, có sự khác nhau giữa tán tỉnh và thân thiện đấy chứ.”

“Không có ở nơi nào có mặt cậu. Cậu làm mọi đàn ông trong toà nhà này ngã lộn nhào bất cứ lúc nào ở bất cứ đâu có cậu ở gần.”

Tessa cười phá lên, không coi lời buộc tội của Billie là nghiêm túc. Cô hay tán vui, hay cười và hay chòng ghẹo, nhưng vô tư lự nên làm mọi người hầu như không thể không cười với cô. Hầu hết mọi người đều thích Tessa-ngay cả phụ nữ-vì cô không phải là một kẻ thích chơi trò cướp giật, mặc dù vẻ tươi cười duyên dáng của cô thu hút đàn ông như nam châm. Cô luôn là người đầu tiên được mời tới một buổi tiệc tùng vì cô quá sôi nổi. Cô có một miệng lưỡi sắc bén nhưng lại tốt bụng, dí dỏm, tính cách đó của cô làm mọi người đều há mồm nghe giọng nói uể oải của cô với sự chờ đợi tuyệt vọng để cô kể đến điểm gút của câu chuyện, rồi nổ tung lên vì cười khi cuối cùng cô cũng kể hết. Giọng nói lè nhè của Tessa đã làm mọi người say mê nhiều tháng trước đây nếu không bị quá sao lãng vì âm điệu uể oải của nó. Cô sinh trưởng ở vùng Mobile, trên bờ vịnh Alabama, và Billie từ rất lâu đã kết luận rằng chỉ có một trận động đất mới làm cho Tessa vội vàng. Nó thật kỳ cục vì không biết làm thế nào cô xoay sở hoàn thành được quá nhiều công việc, vì cô giải quyết chúng với một sự bình tĩnh biếng nhác, không bao giờ cô mất bình tĩnh dù cho không khí làm việc trong văn phòng có nóng tới cỡ nào. Tessa chỉ lượn lờ xung quanh một chút, và mọi việc theo cách nào đó cũng xong. Đó hoàn toàn là một điều bí ẩn.

Họ cùng vào thang máy, nơi họ gặp thiên tài máy tính của công ty, Sammy Wallace. Sammy gầy và cao và tóc vàng, với cặp mắt xanh ngọc ngào, mơ màng ẩn sau cặp kính gọng sừng làm anh chàng trông lại càng giống thiên tài hơn. Đặt anh chàng trước bàn phím máy tính và chàng ta có thể thành thực làm nó hát nhạc kịch, nhưng lúc nào chàng ta cũng có vẻ ngượng ngùng bối rối. Tessa cảm nhận được sự bao dung của anh chàng, mặc dù chàng ta chỉ lớn hơn cô vài tuổi, và cô đón nhận nó một cách ấm áp. Anh chàng vẫn đỏ mặt mỗi lần cô nói chuyện với anh, nhưng chàng ta biết được rằng sự ân cần trong mắt cô là thật, và anh chàng cười lại với cô. Anh chàng có thể để hết tâm trí vào những cái máy tính, nhưng anh chàng cũng để ý thấy những người đàn ông khác nhìn Tessa như thế nào, và cảm thấy hơi tự hào vì cô luôn nói chuyện với chàng ta.

“Anh có thời giờ rồi cho một buổi học chơi cờ nữa không?” cô hỏi, và chàng ta đỏ mặt hơn nữa vì cách cô đề cập đến cuộc sống thường nhật của anh chàng như là một anh chàng quá bận rộn vì hẹn hò nên những tối rảnh rỗi là rất hiếm và xa hơn nữa. Chàng ta thích thế, và tặng cô một nụ cười ngọt ngào.

“Tối mai được không?”

“Tuyệt!” Cô thưởng cho anh chàng một nụ cười chói lóa, đôi mắt xanh lục của cô lấp lánh. “Khoảng bảy giờ nhé?”

“Được. Em có muốn chơi poker tiếp không?”

“Trời, anh biết là em không bao giờ khước từ một ván poker mà.” Cô nháy mắt với anh chàng, và chàng ta nháy lại, làm chính mình cũng ngạc nhiên. Anh chàng đang dạy Tessa chơi cờ, và đổi lại cô dạy anh ta

chơi poker. Anh chàng rất giỏi với các con số nên nắm bắt được luật chơi cơ bản của trò poker nhanh hơn rất nhiều so với cô trong môn cờ vua. Tessa chơi cờ vua với đầy sự nhiệt tình hăng hái, hầu như theo bản năng chứ không có chiến thuật, và bàn cờ thường xuyên lộn tùng phèo hết lên cho đến khi khi địch thủ của cô hiểu được cái gì đang diễn ra và bắt đầu chiếu tướng cô một cách bài bản. Nói một cách khác. Cô chơi poker rất tốt, cô thích trò vui cần cả kỹ năng và một chút may mắn.

Thang máy dừng lại ở tầng tiếp theo, và vài người đàn ông bước vào: Tessa nhích về phía sau, nắm lấy thanh vịn khi cửa đóng lại và thang máy tiếp tục đi lên. Thật may mắn vì cô đã bám vào thanh vịn; khi thang máy tới tầng kế tiếp, nó rung lắc dữ dội và đột nhiên dừng hẳn lại. Ted Barker, người đàn ông đứng phía trước cô mất thăng bằng và vung tay cố giữ cho khỏi ngã. Ông ta làm được, nhưng khuỷu tay ông ta đập mạnh vào gò má cô, và cô loạng choạng vì tác động của cú đập. Ngay lúc đó, người đàn ông bên cạnh cô vòng tay quanh eo cô, giữ cô đứng vững, và anh ta rửa khế.

Người đàn ông đã đập phải cô quay lại, xin lỗi rồi rít. “Đó có phải lỗi của ông đâu,” Tessa phải nhắc đi nhắc lại mãi.

“Baker, gọi thợ sửa chữa đến kiểm tra lại thang máy nhé,” người đàn ông đang giúp cô ra lệnh, và Baker thì thào một lời tỏ ý chấp hành.

Tessa đã đứng vững lại sau một chút loạng choạng sau cú va đập, và cô cố tách ra khỏi người đàn ông, nhưng anh ta kiên quyết giữ cô trong cánh tay cứng như đai thép của anh ta, Billie chen lại chỗ họ, mắt cô nàng lo lắng. “Tessa, Cậu có sao không?”

“Mình không sao.” Nhưng cô ta vẫn đưa ngón tay kiểm tra gò má cô cẩn thận, không chắc cô đang nói thật hay cố tỏ ra dũng cảm. Mặt cô cảm thấy tê bại.

“Tôi sẽ đưa cô ấy lên và chườm đá vào chỗ đau,” giọng đầy quyền lực phía trên đầu cô nói, và cô dám cá chẳng có ai dám không tuân theo mệnh lệnh đó. Tất nhiên không ai trong thang máy đưa ra đề xuất khác. Billie bước ra khi tới tầng của họ, nhìn lui Tessa vẻ lo lắng, nhưng cô không cố đi dùng họ. Thang máy trống dần khi nó đi lên các tầng cao hơn của tòa nhà, và Tessa mím môi về suy nghĩ với ý nghĩa của việc đó. Cô muốn ngửa đầu ra sau và nhìn rõ người đã giúp cô, nhưng anh ta đứng hơi xa cô ở phía sau, và cô thật sự không cảm thấy an toàn nếu quá ngửa đầu ra sau như thế. Mặt cô bắt đầu có cảm giác, và gò má cô giật giật đau đớn.

Họ bước ra ở tầng của bộ phận quản trị, nơi Tessa mới chỉ đến có vài lần trong quá khứ, vì chẳng mấy khi một nhân viên kế toán thấy cần phải liều thân xuất hiện ở chiến trường này. Anh ta mở một cánh cửa không ghi tên hay chức danh gì bên ngoài, một cô thư ký vội đứng bật dậy sau bàn.

“Helen, trong văn phòng tôi có đá không? Có một tai nạn nhỏ.”

“Vâng, thưa ông, tôi chắc là có.” Helen bước nhanh ra mở cửa cho anh ta, rồi bước thẳng tới quầy bar nhỏ giấu khéo trong góc phòng làm việc rộng lớn để kiểm tra ngăn đá. “Vâng, đá đây. Ông có cần gì thêm không?”

“Tôi sẽ lấy một cái khăn trong phòng rửa mặt,” anh ta nói dễ dãi. “Thế là đủ, cảm ơn cô.”

Cô thư ký bỏ ra ngoài, đóng cửa lại sau lưng, và Tessa còn lại một mình trong căn phòng to rộng với một người đàn ông cô chưa gặp bao giờ. “Ngồi đây đi,” anh ta chỉ, dìu cô ngồi lọt trong cái ghế da khổng lồ phía sau một cái bàn rộng như một cái sân bóng đá. Anh ta quay đi để lấy cái khăn bông trong phòng rửa mặt riêng của anh ta, và Tessa nhanh chóng đứng dậy, bị thúc đẩy bởi tò mò và sự thận trọng bản năng với người đàn ông có vẻ quá quen thuộc với việc đưa ra mệnh lệnh và luôn chắc chắn chúng sẽ được tuân thủ. Cô bước lại bên cửa sổ rộng và nhìn xuống khung cảnh trải rộng đến chân trời của Los Angeles. Cô nghe thấy anh ta trở vào văn phòng, nhưng cô không quay nhìn lại.

“Tôi bảo cô ngồi xuống mà,” anh ta khó chịu nói sau lưng cô.

“Vâng, đúng ạ,” Tessa đồng ý với giọng nhẹ nhàng.

Sau giây lát, anh ta bước về phía quầy bar, và cô nghe tiếng lanh canh của những viên đá khi anh ta lấy chúng. “Tôi cảm thấy dễ chịu hơn nếu cô ngồi xuống; cô bị đập một cú khá khá đấy.”

“Tôi hứa sẽ không ngắt xỉu đâu.” Cô có thể nghe thấy tiếng anh ta lại gần... không, tấm thảm dày đã nuốt tiếng bước chân của ông ta. Cô cảm nhận được cử động của anh ta, như kiểu da cô đang trở nên quá nhạy cảm với anh ta vậy; cô thậm chí cảm nhận được hơi ấm của thân mình anh ta khi anh ta đến gần hơn. Quay lại, cô đối diện với anh lần đầu tiên.

Trong lúc anh ta nắm chặt cô quá sát vào cạnh sườn anh, cô đã để ý thấy vài điều về anh, Điều đầu tiên trong đó là anh rất cao, phải tới một mét chín ba, và rất trắng kiện. Cô cao vừa phải, nhưng khung xương cô mảnh khảnh và thanh tú, và cô có cảm giác anh ta có thể nhấc cô lên chỉ bằng một tay. Hơi nóng và sức mạnh trong cơ thể cơ bắp rắn chắc của anh ta gần như không cưỡng lại được, cô cũng để ý thấy mùi hương đàn ông sạch sẽ của anh ta, cảm nhận được sức mạnh trong những ngón tay dài của anh.

Lúc này anh ta đứng trước cô, nhìn xuống cô với đôi mắt nheo nheo đầy chủ ý, Tessa cũng nhìn lại.

Một cảm giác tò mò nông nổi bắt đầu râm ran khắp người cô, và trong giây lát cô tự hỏi hay có thể cô vẫn còn hơi bị chấn động; rồi cô nhận ra cô đang bị ghen thờ. Cô nhè nhẹ thở ra, vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cứng rắn, rõ ràng là không đẹp trai, nhưng gợi cảm và quyến rũ khác thường. Anh ta có một cặp mắt đẹp cô chưa từng thấy trên khuôn mặt ai khác: cặp mắt xanh nước biển (navy blue), với hàng mi dày rậm, một màu xanh hoàn hảo và sâu thẳm mà cô chưa bao giờ tưởng là có. Mái tóc anh ta hơi bồm xồm, màu hung hung nâu, chen lẫn những vệt vàng. Anh ta nhìn cứng rắn và gợi cảm và có lẽ một chút tàn nhẫn, và Tessa không thể rời mắt khỏi anh.

Cằm anh ta hơi quá chìa, hàm anh hơi quá dài, gò má anh hơi quá cao và thô cứng; mũi anh gần như có thể được gọi là khoằm. Nét mặt của anh ta được gọt đẽo quá thô ráp đến nỗi anh có thể phải được gọi là thô kệch nếu không có đôi mắt xanh sẫm đẹp đến nổi bật và nét hoàn hảo đầy dục cảm của miệng anh ta. Cái miệng rõ ràng rất nguy hiểm, và hơi thở của cô tắc nghẹn khi cô nhìn vào nó. Miệng của anh thật vừa đúng, không quá rộng cũng không quá nhỏ, môi anh sắc nét và linh động, và anh ta chỉ cần hơi nhếch lên là chúng đã có thể trở thành nhạo báng hay thích thú. Đây là cái miệng của một người đàn ông cởi mở và có nhiều kinh nghiệm. Một người đàn ông biết cách hôn, biết cách thưởng thức hương vị làn da của một người đàn bà. Tessa bắt quả tang mình đột nhiên run rẩy vì áp lực muốn nhón chân lên và tự mình tìm hiểu xem anh ta có thể hôn giỏi thế nào.

Rất nhẹ nhàng, anh đặt một ngón tay dưới cằm cô và nghiêng mặt cô về phía ánh sáng để anh có thể kiểm tra má cô. “Cô sẽ có một vết bầm đây,” anh nói với cô, “nhưng tôi không nghĩ mắt cô sẽ trở thành đen đâu.”

“Tôi hy vọng là không!”

Cẩn trọng anh áp túi đá vừa làm tụt vào má cô, và Tessa đưa tay lên giữ cho nó ở đúng chỗ. Anh không thả tay ra, mà giữ nó nằm dưới bàn tay cô, và anh nhìn xuống cô với nhận thức đầy bình tĩnh, tự tin trong ánh mắt, điều đó làm Tessa tự nhiên muốn giữ một khoảng cách an toàn giữa họ. Cô vẫn thường quyến rũ đàn ông một cách dễ dàng không mất một chút nỗ lực nào, nhưng đó là sự quyến rũ vô tư, và cô luôn nhẹ nhàng rút lui trước khi tình cảm có thể có cơ hội trở nên mãnh liệt hơn. Cô không thể nói tại sao cô lại biết, nhưng mọi mẫu xương trong cơ thể cô, từng thớ của da thịt cô, mọi bản năng nữ tính của cô, nhận thức được anh là mạnh mẽ hơn cô để cô có thể điều khiển được anh như những người đàn ông khác. Anh không phải là một người đàn ông thuộc loại dễ bị quyến rũ; anh áp đảo phụ nữ bằng sự mãnh liệt đầy nam tính của anh. Anh sẽ không để cánh bướm dễ dàng bay đi sau khi đã nhảy múa trên người trước mắt anh. Tessa biết là cô phải đi, ngay lúc này, để bảo vệ quyền lợi của chính cô. Nhưng cô không muốn đi, cô khao khát nghĩ. Cô muốn được ở gần anh ...

Ẩn giấu dưới ánh mắt vui vẻ và tiếng cười, Tessa cũng có những cảm xúc thường tình, và bây giờ nó đang nổi lên mạnh mẽ. “Cảm ơn anh đã giúp tôi chườm đá,” cô thì thầm khi bước ra xa anh. “Tôi nên quay về làm việc bây giờ trước khi tôi bị đuổi việc vì bị muộn giờ làm. Cảm ơn lần nữa-”

“Ở lại đây,” anh nhẹ giọng ra lệnh, và chắc chắn đó là một mệnh lệnh, mặc dù giọng anh vẫn bình thản. “Tôi sẽ gọi cho trưởng bộ phận của cô và sẽ thu xếp được.”

“Không cần thiết đâu. Tôi thật sự không sao, tôi có thể về làm việc được.”

“Nếu cô vẫn khẳng khái thì thôi.” Mí mắt anh hơi hạ xuống vẻ lười nhác che đôi mắt màu biển sâu. “Anh thích nói chuyện với em, mặc dù vậy, nên anh sẽ đưa em ra ngoài ăn tối nay. Bữa rượu em đã xong chưa?”

“Dừng lại đi!” cô nói, ngạc nhiên. “Tôi thậm chí vẫn chưa biết tên anh đấy!”

“Việc đó thì dễ cứu chữa thôi.” Anh chìa bàn tay cứng cáp, rám nắng của mình. “Anh là Brett Rutland, ở Carter-Marshall.”

Mắt Tessa trở ra. Cô đã nghe thấy tên anh quá nhiều lần trong tuần vừa qua, và quá nhiều người có thái độ thận trọng với anh đến nỗi cô đã bắt đầu thật sự tin tưởng vào tất cả những gì cô nghe được về anh. Chỉ riêng tiếng đồn về việc anh có thể bắt ngờ đến kiểm tra Carter Engineering đã làm cho nhiều người kích động. Chắc anh đến vào sáng nay. Nhưng anh vẫn đang chìa tay, và chậm chạp Tessa đưa bàn tay cô ra siết tay anh. Những ngón tay của anh nhẹ nhàng bao bọc quanh tay những ngón tay cô, như là anh nhận thức được rõ ràng sự khác biệt giữa sức mạnh của anh và của cô.

“Tessa Conway,” cô tự giới thiệu. “Tôi làm việc ở bộ phận kế toán.”

Anh không thả tay cô. “Tốt lắm. Tessa Conway, bây giờ em đã biết anh là ai và anh cũng biết em rồi. Đi ăn tối chứ?”

Cô quan sát anh cẩn thận trong một lúc; rồi bản chất hài hước của cô bắt đầu lộ ra. Đây có phải tên yêu tinh ăn thịt người là nhân vật chính trong những mẩu chuyện kinh hoàng mà mọi người vẫn kể không? Anh ta nhìn không có vẻ là con mèo ngoan của ai đó, đây là điều chắc chắn, nhưng anh ta nhìn cũng không có vẻ là kẻ dùng thịt sống trong bữa sáng. Ánh đèn bật đầu nháy múa trong đôi mắt màu lục của cô. “Tôi chỉ không chắc chắn sẽ được an toàn với người được mệnh danh là Sát thủ chơi riu,” cô ngông nghênh chỉ ra.

Anh ngửa đầu ra sau cười phá lên bằng một âm điệu sâu trầm, và một niềm ấm áp bắt đầu lớn dần trong cô. “Sát thủ chơi riu? Vẫn còn khá hơn anh nghĩ! Nhưng em không có gì phải lo đâu, Tessa Conway. Anh sẽ không băm thịt em đâu.”

Không, nhưng anh là một người đàn ông có thể đặt tình cảm của một người phụ nữ vào máy xay thịt. Chỉ đứng đây trong phòng làm việc với anh, Tessa có thể cảm nhận được tim cô đập nhanh hẳn lên, và máu cô chảy mạnh trong huyết quản làm cô cảm thấy nóng rực toàn thân. Sự cảm dỗ làm cô yếu ớt vì cô thực sự muốn đi với anh, nhưng cô biết điều thông minh nhất phải làm bây giờ là chạy cho nhanh, không phải đi, mà là chạy tới nơi ẩn náu gần nhất.

“Nếu chúng ta đi với nhau, tin vịt sẽ nhanh chóng lan truyền bởi những kẻ ngồi lê đôi mách đấy. Tôi thật sự không-”

“Anh không thêm quan tâm đến những chuyện ngồi lê đôi mách, và em cũng không cần.” Những ngón tay anh xiết chặt tay cô. “Bây rưỡi nhé?”

Cô nhìn lên anh lần nữa, và đó là một sai lầm chiến thuật. Với một tiếng cười khẽ, du dương, cô quảng sự cẩn trọng bay theo gió. “Sáu rưỡi tốt hơn. Tôi là người đặc biệt hay buồn ngủ; nếu tôi không ngủ đủ tám tiếng, tôi sẽ không có khả năng hoàn tất công việc. Suốt tuần, tôi không thậm chí đi chơi muộn được như Cô bé lọ lem, mà chúng ta đều biết giờ vui chơi của cô ấy có giới hạn như thế nào rồi.”

Brett giấu ánh mắt sau cặp mi dài, không để cô nhìn thấy tia dục vọng trong mắt anh. Anh rất khoái trá tìm hiểu để chắc chắn cô ở nhà và lên giường vào một giờ sớm như thế; và anh có để cho cô ngủ hay không lại là một chuyện hoàn toàn khác. “Anh sẽ đến đón em. Ghi địa chỉ của em cho anh đi.” Anh đã lên kế hoạch đọc hồ sơ của cô, và anh có thể lấy địa chỉ của cô ở đó, nhưng cô không cần phải biết điều này.

Tessa áp tấm khăn lạnh vào chỗ đau bằng tay trái trong khi nguệch ngoạc địa chỉ của cô trên một mẩu giấy cùng số điện thoại của mình. Rồi cô nhìn lại anh lần nữa, và hơi lắc đầu. “Chắc mình bị mất trí rồi,” cô thì thầm một mình, và vội vã bước ra khỏi phòng trước khi anh có thể làm cách nào đó lôi kéo cô ở lại lâu hơn.

Brett ngồi xuống bàn mình, vẫn vờ nguệch ngoạc mẩu giấy trong có ghi địa chỉ của cô. Đây chính là cách anh muốn cô trở thành: mất trí, hoàn toàn điên cuồng với niềm vui thích anh có ý định trao cô. Anh đã có một số cuộc tình, đủ đến nỗi triển vọng cho một phụ nữ khác trên giường anh sẽ được hưởng thụ một cảm giác êm ả dịu dàng, nhưng cách cảm nhận của anh có thể không bao giờ được miêu tả là êm ả, dịu dàng. Bất cứ Tessa có làm điều gì, anh đều muốn cô. Anh không thể thật sự nhớ ra một người đàn bà nào anh muốn mà lại không chiếm được, và thường anh chẳng mất mấy thời gian. Vậy chẳng có lý do gì mọi chuyện

sẽ khác với Tessa. Anh tưởng tượng cách cô bước đi, vòng hông thon mảnh của cô chuyển động theo cách làm mồ hôi túa ra trên trán anh. Có lẽ sẽ mất một thời gian anh mới hết hứng thú với cô.

“Mình là một con ngu,” Tessa tự mắng mình suốt dọc đường về văn phòng cô, vẫn giữ cái khăn tắm bọc đá chườm vết bầm trên má. Cô thực sự đã đồng ý đi chơi với một gã đàn ông giữ một vị trí khá cao trong nhóm những người đứng đầu công ty cô, và điều đó tự nó đã có thể dẫn đến một vụ mùa bội thu cho những kẻ ngồi lê đôi mách. Không chỉ có thế, gã đàn ông đó còn có một danh tiếng kinh khủng: bất cứ nơi nào anh ta xuất hiện thì sẽ có người mất việc. “Sát thủ chơi riu” là một biệt hiệu kỳ quặc khác thường. Nhưng bỏ qua tất cả những cái đó, anh ta cũng là một tên đàn ông gợi tình nhất mà cô từng thấy, hay mơ đến. Không phải nhìn anh ta có gì đặc biệt, mặc dù đôi mắt anh ta gần như gây choáng vì vẻ đẹp của chúng. Đó là cách anh ta nhìn một người đàn bà, như là cô nàng là của anh ta để chiếm lấy, và như là anh ta biết hết các cách ngon lành để chiếm cô nàng, và sẽ nán nã từng giây phút để có nó. Đôi mắt của một kẻ chơi bởi phóng đảng...ngoại trừ có một cái gì đó lạnh lùng và kiềm chế trong ánh mắt của anh ta, như là anh ta giữ một phần của anh ta ở nơi khác, hoàn toàn tách biệt với sự đam mê nóng bỏng của chính anh ta.

Một người đàn bà bị cho là phải làm gì với một người đàn ông muốn ở cô nhiều hơn những gì mà cô cảm thấy an toàn để dâng hiến? Cô chưa bao giờ bị thất tình, nhưng trái tim cô đã mòn mỏi đủ để cô không muốn liều tình cảm của cô lần nữa, đặc biệt với một người đàn ông như Brett Rutland. Anh ta gạt bỏ rào cản của những tiếng cười và những trò nô giỡn vô tư, phá vỡ và gạt chúng sang bên cạnh để tìm ra người đàn bà đằng sau chúng. Tessa yêu thích tán tỉnh và tiệc tùng; nó có rất nhiều trò vui, và thường xuyên làm mọi người cảm thấy bản thân họ tốt hơn. Nhưng ý nghĩ quan hệ nghiêm chỉnh với một người nào đó có vẻ hơi khủng khiếp, và cô vô cùng sợ rằng giữ mọi việc nhạt nhẽo với Brett Rutland chỉ là một khả năng xa vời.

Sau hai vụ đính hôn không thành, Tessa đã không còn nhìn đời qua con mắt màu hồng nữa. Cô là người lạc quan và điềm đạm đủ để không chỉ trích hay chê trách tất cả đàn ông chỉ bởi vì hai mối quan hệ thất bại, nhưng bây giờ cô cũng đã cẩn trọng hơn khi xử lý những vương mắc lãng mạn.

“Vì mình là một con ngu,” cô tiếp tục thì thầm một mình khi ngồi vào bàn cô.

Perry Smitherman, trưởng phòng kế toán, ra khỏi văn phòng của anh tới cabin nhỏ của cô. Cái trán hói của anh ta cau lại, hai hàng lông mày nhú sát vào nhau vẻ lo lắng. “Billie Billingsley gọi điện nói em bị một tai nạn nhỏ. Mọi chuyện đã ổn chưa?”

“Vâng, em khỏe rồi.” Tessa bỏ tấm khăn lạnh ra và kiểm tra gò má sưng phồng của cô bằng những cái đụng chạm nhẹ nhàng, cẩn thận. “Anh nhìn nó thế nào?”

Hai hàng lông mày của anh lại càng nhú hơn nữa khi anh cúi xuống xem xét vết sưng tấy mẩn như anh đang kiểm tra sổ sách. “Đau đấy,” cuối cùng anh thông báo. “Em có cần về nhà không?”

Tessa giấu giếm tiếng cười hoảng hốt. “Không, em có thể làm việc được mà,” cô từ tốn đảm bảo với anh. Perry là người hay quan trọng hoá vấn đề, nhưng anh cũng khá tốt bụng, và cô thích anh, kể cả cách hay làm ra vẻ quan trọng của anh.

“Em có tới bệnh xá không?”

“Không. Mr Rutland đưa em lên phòng anh ta và chườm khăn lạnh vào đó-”

“Brett Rutland á?”

“Vâng, anh ta ở trong thang máy_”

Cái trán hói trắng trẻo của anh ta bắt đầu lấp lánh vì mồ hôi. “Thế anh ta có hỏi gì em về phòng mình không? Anh ta có nói gì về việc kiểm tra sổ sách không?”

Sự băn khoăn hiện rõ trên mặt và giọng nói the thé của anh. Dịu dàng, Tessa nói, “không một lời nào. Anh ấy chỉ đơn giản lấy đá trong tủ lạnh ở quầy bar và gói nó trong khăn thôi.”

“Em chắc chứ? Anh ta không bao giờ làm gì mà không có lý do. Anh ta có thể rất khôn khéo, khi nó có lợi cho anh ta. Anh chắc chắn anh ta sẽ xem xét tỉ mỉ tất cả mọi thứ; nhưng anh ta sẽ hồi loanh quanh trước, và cố tìm ra nếu chúng ta xao lãng hoặc bất cẩn hoặc gì đó.”

“Anh chẳng có gì để phải lo lắng cả; phòng kế toán luôn hoạt động tốt, và anh là một quản lý giỏi.”

“Em không bao giờ biết được,” anh nói, hai tay vịn lại với nhau. “Em không bao giờ biết được đâu.”

Anh đã quyết định nghĩ tới điều xấu nhất, và với một tiếng thở dài, Tessa từ bỏ nỗ lực động viên anh; anh ta có thể hạnh phúc hơn khi tìm thấy cái rủi trong vận may. Có một số người đơn giản là luôn nhìn mọi việc một cách u ám, và Perry là một trong số đó.

Billie bất thành linh xuất hiện vào giờ giải lao giữa chiều để kiểm tra Tessa. Cô bạn gái tràn đầy sự tò mò về Brett Rutland, đôi mắt nâu to của cô nàng thậm chí còn tròn hơn thường lệ khi cô nàng nhìn chằm chằm vào Tessa và bắn ra một tràng câu hỏi nhanh đến mức cô không thể trả lời kịp. “Anh ta nói gì? Anh ta giữ cậu có lâu không? Cậu có sợ không? Thật quái dị, ai mà ngờ được anh ta ở trong thang máy cùng tất cả mọi người như thế! Anh ta có nói tại sao anh ta ở đây không?”

Tessa chọn một câu hỏi và bỏ qua những câu còn lại. “Tại sao mình lại phải sợ? Mình còn chẳng biết anh ta là ai.”

Billie há hốc. “Cậu không biết Brett Rutland à?”

“Thì mình vẫn biết cái tên, nhưng mình đã gặp anh ta bao giờ đâu, vậy làm sao mình biết anh ta được?”

Có vẻ mất hết kiên nhẫn vì cái mớ lý lẽ đó, Billie vẫn cố moi thêm tin tức từ Tessa, người có thể giả vờ ngu ngốc đến phát điên lên được khi cô muốn. “Thế cậu nói gì? Anh ta nói gì?”

“Ngoài những điều khác, anh ta bảo mình ngồi xuống trong khi anh ta đi lấy khăn,” Tessa rì rầm. Cô không muốn kể cho Billie anh đã mời cô đi ăn tối, chỉ vì ý nghĩ đi chơi với anh đã tác động đến thần kinh cô, làm choáng váng tâm trạng lười biếng thường ngày của cô và làm cô cảm thấy bồn chồn lo lắng, và cùng lúc vừa thấy sợ hãi, vừa thấy thích thú. Cô vẫn còn thấy nhoi nhói vì nam tính của anh làm cô như bị điện giật.

Dì Silver sẽ quý mến anh.

Chỉ vừa nghĩ đến dì đã làm cô mỉm cười, vì Silver là người phụ nữ ấm áp nhất, sôi nổi nhất, đáng yêu nhất đang tồn tại, và nếu có gì làm dì cô cảm kích, thì đó là một người đàn ông lý thú. “Cháu yêu,” Silver đã nói với cô nhiều hơn một lần, “Nếu dì ngừng theo đuổi đàn ông, thì cháu sẽ biết là đã đến lúc chôn dì, vì đó là dấu hiệu chắc chắn rằng dì đã chết.” Từ khi Silver thành công với cửa hàng búp bê duy nhất ở Gatlinburg, Tessa đã chắc chắn dì cô vẫn là một người theo đuổi đàn ông hạnh phúc.

“Cậu đang cười đấy,” Billie buộc tội. “Teresa Conway! Cậu dám cố tán tỉnh thằng cha ấy nhé! Mình biết cái nhìn đó trong mắt cậu; cậu đã chớp chớp mắt với anh ta chưa hả?”

“Với bộ mặt nhìn như vừa chơi xong mười hiệp với một tay võ sĩ quyền Anh hạng nặng ấy à?” Tessa hỏi với giọng nhẹ nhàng.

“Chẳng lẽ cậu để một điều nhỏ nhặt như vậy ngăn cản cậu à?”

“Mình đảm bảo, mình chưa từng tán tỉnh Mr Rutland.” Mắt cô long lanh; hiển nhiên Mr Rutland đã không chờ đợi một người đàn bà tán tỉnh anh ta trước khi anh ta hành động.

“Mình hy vọng là không! Anh ta đã được biết đến là người có thể lột hết mọi thứ trên da thịt người nào nhìn sai về anh ta đấy.”

Rất nhiều thứ về Brett Rutland đều làm cho Tessa lo lắng, nhưng không phải vì sợ anh lột hết mọi thứ trên da thịt cô. Không, điều mà anh làm với da thịt của cô sẽ không làm cô đau đớn chút nào, cô cảm thấy chính sự quả quyết bên trong anh có thể mới điều đáng lo nhất. Bất cứ khi nào một người đàn bà nhìn một người đàn ông và biết, một cách bản năng và không có gì phải nghi ngờ, rằng anh ta sẽ có khả năng cho cô niềm khoái lạc tinh tế, và sự phòng thủ của cô sẽ bị phá vỡ bởi người đàn ông đó thì cô sẽ trở nên yếu đuối một cách nguy hiểm. Tessa không muốn sự phòng thủ của cô bị yếu đi; cô đã từng bị tổn thương nặng nề, không chỉ một mà hai lần. Sau này, khi mà thời gian đã hoàn toàn hàn gắn tất cả vết thương lòng của cô, cô sẽ muốn cố yếu lần nữa. Nhưng không phải bây giờ, cô chán chường nghĩ. Bây giờ mình chưa sẵn sàng.

Cô xoay xở để đảm bảo với Billie rằng cô không làm gì sai trái mà có thể phải trả giá bằng công việc của cô. Billie là một hỗn hợp phiên toái của tính thoải mái, cầu thả của người California, và điệu bộ đoan trang

con nhà rất đáng ngạc nhiên mà thường xuyên bị gây sốc bởi sự yêu đương lãng nhãng của Tessa. Vì cô cũng là một người bạn trung thành, Tessa tìm thấy được ở Billie nhiều tính cách khôn ngoan mà không ai nhận ra, mặc dù nhiều người nghĩ rằng Billie đã dẫn dắt Tessa qua những mê cung và cạm bẫy cuộc sống ở Nam California, nơi luồng giao thông bình thường thực tế cũng là một bản án chết người cho một người phụ nữ trẻ hầu như chỉ sử dụng phương tiện giao thông là nhân nhả thông dong trên vỉa hè. Từ khi Tessa trở thành bạn của Billie, quần áo của Billie đã trở nên đơn giản hơn, có pha thêm nhiều phong cách cổ điển, và phù hợp hơn với thân hình thấp, hơi tròn trịa của cô nàng. Kiểu tóc của Billie bây giờ tôn mặt cô hơn, cách trang điểm của cô nhấn mạnh hơn đôi mắt nâu tròn và che giấu được làn da tái của cô nàng. Trước đây, trang sức của Billie có khuynh hướng nặng nề, kêu leng keng, sáng lấp lánh làm cô nàng trông như người lùn trong rạp xiếc. Bây giờ cô nàng đeo những đồ nhỏ hơn, phù hợp với quần áo. Quan hệ xã hội của Billie đã được hồi phục một cách đáng kể trong năm qua, nhưng cô nàng không bao giờ tự hỏi tại sao. Tessa biết tại sao, và sự nhận biết mang lại cho cô cảm giác hài lòng lặng lẽ. Cô đã may mắn; cô có dì Silver để hướng dẫn cô trong những ngày tuổi học trò đầy khó khăn, để dạy cô cách ăn mặc và trang điểm; không có nhiều cô gái được may mắn như thế. Truyền bá những hiểu biết của dì Silver là điều ít nhất cô có thể làm.

Cô sẽ phải nhớ để viết cho dì Silver về Brett Rutland; dì cô sẽ nhất định thích thú nghe về một người đàn ông có đôi mắt màu xanh nước biển và một cái miệng làm một người phụ nữ phát điên lên.

Brett dựa lưng vào ghế, mắt anh nheo lại khi anh lướt nhanh qua nhữn dòng thông tin ít ỏi trong hồ sơ nhân sự của Tessa. Cũng chẳng có gì nhiều trong đó: Cô chưa từng bị bắt. chưa từng kết hôn và không có sẹo hay bớt là dấu vết nhận dạng. Cấp trên của cô, Perry Smitherman đã ghi cho cô những lời nhận xét tốt, nhưng Brett cay nghiệt nghĩ rằng bất cứ một người đàn ông bình thường nào cũng thấy khó nói một điều gì không hay cho Tessa, đừng nói đến loại gà mái già như Perry Smitherman. Anh quăng tập hồ sơ lên bàn; nó chứa toàn những điều vô dụng. Anh sẽ tìm hiểu được nhiều hơn về cô tối nay.

2. Chương 2

Tessa cúi người sát hơn vào gương và kiểm tra gò má sưng, tím bầm của cô, rồi cau mày. Kiểu trang điểm thường lệ của cô không che giấu hết được vết bầm như cô hy vọng; cô cẩn thận thêm một lượt phấn phủ, và xoa đều cho đến khi cô hài lòng vì vết bầm hầu như biến mất.

Cô gặp phải một vụ ách tắc giao thông, và kết quả là cô chỉ vừa mới về đến nhà nửa tiếng trước đây, nhưng tình huống vẫn được kiểm soát tốt. Cô cắm mấy ống lô điện, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, tắm và gội đầu thật nhanh. Lúc cô sấy tóc xong thì các ống lô cũng vừa đủ nóng, cô cuốn tóc quanh chúng thành mấy lọn. Trang điểm mất thêm mười phút nữa. Bây giờ cô tháo ống lô ra và khéo léo chải chúng một kiểu trông tự nhiên nhưng vẫn sành điệu, xoa tung trên vai cô. Một cái liếc về phía đồng hồ báo cho cô biết cô còn hai mươi phút nữa, quá nhiều thời gian để mặc đồ.

Tessa không thích vội vàng, và cô cũng ít khi phải vội, vì cô sắp xếp lên kế hoạch cho mọi thứ. Việc sắp xếp đảm bảo cho cô không phải vội vàng. Cô biết mọi thứ để ở đâu, và những công việc hàng ngày của cô đều được lên kế hoạch trước; khi hoàn cảnh và những thứ linh tinh khác cùng hiệp lực chống lại cô và chương trình của cô bị thay đổi, cô sẽ vội, nếu liên quan đến công việc, nhưng cô không bao giờ vội vì những lý do cá nhân. Thật kỳ quặc, cô cũng hầu như không bao giờ bị muộn, như kiểu những nguyên nhân rắc rối vô hình có ý định chọc ngoáy cô cũng nhận thấy chẳng hay ho gì khi nhìn cô đi lại, nhảy chồm chồm lên như một con điên, nên chúng cũng ít khi làm phiền cô. Ít nhất, đấy là lời giải thích của cô cho chính mình, và nó cũng phù hợp với cô như mọi lời giải thích khác.

Cô phun nhẹ một chút nước hoa yêu thích của cô, rồi mặc đồ con, đồ lót và kết thúc với chiếc đầm lụa màu kem, phần dưới thanh nhả dong đưa, trên thân ôm sát với tay dài để giữ cánh tay cô khỏi lạnh trong đêm tháng Tư. Cô đeo lên tai cặp bông ngọc trai, rồi thêm chuỗi ngọc trai màu kem trên cổ phù hợp với đôi bông tai và màu kem của đầm. Cuối cùng là đôi giày cao hỏ gót màu be làm cô cao thêm gần chục phân nữa, mang lại cho cô một vẻ duyên dáng, yếu điệu. Ngay khi cô cầm lên tay chiếc ví cùng màu be thì chuông cửa reo, và cô gật đầu hài lòng. “Vừa đúng lúc,” cô lẩm bầm khen, và cô có ý khen cô , không phải anh.

Cô mở cửa cho anh, ngay khi cô vừa gặp đôi mắt xanh sẫm của anh, cô cảm thấy một luồng ấm áp đột ngột chảy mạnh trong cô. Khi thật, nhưng gã này vừa thoi cô một cú nặng! Tất cả anh ta phải làm là mỉm cười và một cô nàng phải lảo đảo dựa vào thùng. (Như trong quyền Anh ấy: võ sỹ khi bị trúng đòn đau thường chơi trò bần dựa vào thùng bao quanh võ đài để giữ sức). Nhưng không một cảm giác nào của cô lộ ra trong nụ cười biếng nhác khi cô mời anh vào nhà. “Anh có muốn uống chút gì trước khi đi không?”

“Không, cảm ơn.” Anh nhìn quanh căn hộ nhỏ, dễ chịu và thoải mái, đầy những đồ gỗ tiện nghi và màu sắc ấm áp, những thứ đồ riêng rẽ cô sưu tập được bày đầy các góc ngách và cả các góc nhà. “Rất hấp dẫn. Rất có không khí gia đình.”

Với một số người, không khí gia đình là một cách lịch sự để nói đến “ồn ào, huyên náo,” nhưng bằng một cách nào đấy, Tessa cảm nhận anh thật sự nói đến “ấm cúng”. Andrew sẽ hình mũi coi thường cách trang trí ấm cúng thoải mái nhưng chắc chắn không hợp thời này, nhưng lúc đó Andrew đã rất quan tâm đến việc duy trì hình ảnh thời thượng của anh ta. Cô thở dài; cô đã tự hứa với mình vài lần rằng sẽ không nghĩ đến Andrew nữa, nhưng không biết làm sao anh ta cứ len vào đầu óc cô vào những lúc không hợp lý nhất. Tại sao cô lại nghĩ về anh ta lúc này, khi cô sắp đi chơi với một anh chàng khác, người đủ sức biến Andrew thành một kẻ vô hình? Có lẽ tiềm thức của cô đã vớt vát lại vài ký ức về Andrew trong một nỗ lực đặt cô vào tư thế cảnh giác và bảo vệ cô chống lại một người đàn ông nguy hiểm hơn Andrew rất nhiều lần.

Anh sử dụng một chiếc xe thuê, nhưng là một kiểu xe đắt tiền. Cô đã từng nghe nói Brett Rutland là cậu bé cưng của Ông Carter, và có lẽ anh đúng là vậy. Sau khi đỡ cô ngồi vào xe, anh đi vòng sang phía lái và gập đôi chân dài sau vô lăng. Trong lúc ngắm nghía ước lượng chiều cao của anh, cô nhận ra rằng anh phải có một chiếc xe lớn; một người đàn ông có đôi chân dài như thế sẽ không bao giờ cảm thấy thoải mái trong một chiếc xe thể thao.

“Anh đặt ăn vào bây giờ,” anh nói, và cô bắt quả tang một tin nhìn đầy thích thú loé lên trên nét mặt bình thường vẫn hay tỏ ra cứng nhắc của anh. “Em sẽ được thả về lúc khoảng mười rưỡi; em có thể thức lâu đến thế không?”

“Tôi có thể,” cô lè nhè, nhất định không chịu nhường anh một bước nào.

Một nụ cười khê giật khoé môi anh nhếch lên. “Anh sẽ cố gắng để chắc chắn em phải thức,” anh nói bằng một giọng gần như rung lên vì nhục dục.

Ồ, cô cá là anh làm được! Có lẽ lúc duy nhất một người đàn bà bình thường nào ngủ được khi ở cùng anh là lúc trong vòng tay anh, sau khi cuộc ân ái đã tàn.

“Em sinh ra ở vùng nào ở miền Nam?” anh hỏi về quan tâm, cứ như anh chưa từng đọc hồ sơ của cô vậy.

“Tôi sinh ở Mobile, Alabama. Nhưng khi tôi lên mười ba, mẹ và tôi đã chuyển đến sống cùng chị gái của bà ở Tennessee.” Những điều đó hoàn toàn là những sự việc có thật; Những điều không được kể ra là mẹ cô đã phải chiến đấu rất lâu với bệnh tật, cảnh nghèo khổ mà họ phải chịu, những lúc mà đơn giản chẳng có một chút gì để ăn vì mẹ cô không có khả năng làm việc. Cuối cùng mẹ cô đã phải từ bỏ và nuốt vào lòng kiêu hãnh bừng bừng và nhờ bà chị từ Tennessee xuống để đón họ, và thậm chí khi đó bà cũng chỉ vì quyền lợi của Tessa, không phải vì mình. Đó là vì gia đình của mẹ cô đã không đồng ý cho bà lấy bố của Tessa, và họ được chứng minh là đã đúng khi ông ta đã rời bỏ gia đình khi Tessa còn quá bé để có thể nhớ chút gì về ông ta. Mẹ của Tessa đã sống được thêm gần một năm sau khi họ chuyển đi, và sau đó chỉ còn lại Tessa và Silver trong ngôi nhà ở trang trại ngay gần Sevierville.

“Điều gì làm em chuyển đến đây?”

“Tôi muốn nhìn ngó đất nước,” Tessa đáp lại tự nhiên. Cô không kể cho anh về Andrew. Cô ghét ý tưởng phải ra đi, nhưng Di Silver đã nói cô nên làm. Cô không chạy trốn, Di Silver đã nói thế; cô chỉ quay lưng lại với hoàn cảnh tồi tệ và bước ra khỏi nó mà thôi. Được, Andrew nghĩ là cô bỏ chạy, nhưng cuối cùng thì Tessa cũng nhận thức được về việc dù Andrew có nghĩ gì thì cũng chẳng đáng một xu rỉ. Nếu Andrew không phải là một nhân vật điều hành hãng hái, mới nổi ở công ty nơi Tessa đã từng làm việc!

“Em có thấy thích không?”

“Cũng vừa đủ. Thế còn anh? Anh cũng có kiểu nói ề à, kéo dài, nhưng tôi không thể nói chính xác anh ở đâu?”

Anh nhìn vẻ ngạc nhiên, như kiểu cô không ở vị trí được phép đặt bất kỳ một câu hỏi nào vậy. “Anh người Wyoming. Bố anh và anh có một nông trại ở đó.”

“Một nông trại thật sự? Anh có nhớ nó không?” Mắt cô sáng lên đầy thích thú, và cô xoay người nhìn vào mặt anh, một cử động làm cổ áo cô khê mở ra một chút, đủ để cho phép cái liếc nhanh của anh vuốt ve bờ ngực cong cong mềm mại hé ra trên mép áo cô. Anh muốn đặt bàn tay anh bên trong đầm cô và cảm nhận nơi căng phồng mượt mà, làm hai núm hoa cô săn lại trong lòng bàn tay anh. Sự choáng váng của dự vọng thuần túy anh vừa nhận thức được làm anh sửng sốt, và anh phải ép mình tập trung vào câu hỏi của cô.

“Có, anh nhớ chứ.” Lời thú nhận làm anh ngạc nhiên, vì anh đã từng lơ đi nhu cầu ngày càng cao phải chiến thắng cuộc đua tranh quyết liệt này và trở về nơi mà anh đã lớn lên. Ông già Tom sẽ hãnh diện về thằng con trai đã thành đạt trong thế giới kinh doanh, và Brett phải thừa nhận rằng chính anh cũng thích sự thách thức của nó. Nhưng bây giờ...anh đã già hơn, và ông già Tom cũng vậy, và đến một lúc nào đó sẽ chẳng có gì làm anh hài lòng hơn một ngày làm việc mệt nhọc trên lưng ngựa. Anh tự hỏi con người mềm mại bóng mượt sành đời bên cạnh anh sẽ nói gì nếu anh nói với cô rằng thường xuyên, thường xuyên anh mong mỗi được về nhà, về Wyoming và về sự tăng trưởng của nhà Rutland.

“Tôi sẽ về nhà, một ngày nào đó,” cô nói dịu dàng. “Đây không phải là ngôi nhà lâu dài của tôi. Nhà là một ngôi nhà giữa trang trại đang cần phải sơn lại, và một kho thóc xiêu vẹo ở phía sau mà thậm chí những con bò cái già cũng sợ không dám bước vào.” Cô cười khê vì kỷ ức của mình, nhưng chúng thật tuyệt, những kỷ ức ấm áp, vì Dì Silver đã chất đầy ngôi nhà nông thôn cũ kỹ đó thật nhiều tình yêu thương đủ để che chở hoàn toàn cho cô cháu gái bé bỏng, vụng về. Bây giờ Dì Silver đã không còn ở trong ngôi nhà đó nữa, và đã chuyển đến ở trong một ngôi nhà hiện đại ở Gatlinburg, nhưng Tessa có ý định sửa chữa lại ngôi nhà nông thôn cũ kỹ và sống ở đó một ngày không xa. Những thời khắc tươi đẹp nhất trong đời cô đã trôi qua ở đó.

Nhìn cô bây giờ, Brett phát hiện ra rất khó tin được rằng cô đã từng có một tuổi thơ nghèo khó. Cô nhìn lịch lãm như một phụ nữ được sinh ra trong môi trường giàu có, quý phái, được đi học ở những trường tư ở Virginia. Tại sao cô lại muốn quay lại, nếu cô đã có được quá nhiều ở đây?

Tessa hoàn toàn vừa lòng với nhà hàng anh đã chọn; cô chưa bao giờ đến đây, nhưng bên trong hơi mờ ảo và thực khách được ngồi riêng tư, kín đáo, tiếng nhạc khe khẽ văng vẳng và êm dịu. Họ được dẫn tới một góc nhỏ biệt lập, nơi ba ngọn nến trắng cắm trên chân nến là ánh sáng duy nhất.

Bàn ăn hơi hẹp, và cô chỉ phát hiện ra điều đó khi đầu gối họ bị va mạnh vào nhau lúc cùng ngồi xuống. Mắt họ gặp nhau khi cùng ngước lên, và một nụ cười chậm rãi, mơ hồ ẩn hiện trên môi anh làm mí mắt anh sụp xuống nặng nề. Anh giạng hai chân ra cho đến khi chúng ở hai bên chân cô, rồi nhẹ nhàng khép lại để cho bắp chân anh xiết chặt chân cô. Nhịp tim cô lồng lên trong một nhịp điệu rộn rã khi cô cảm giác được hơi ấm của chân anh, những bắp thịt mạnh mẽ của bắp chân anh. Anh có cặp chân như của một người suốt đời sống trên lưng ngựa, cô đột nhiên nghĩ, và chân cô như bốc lửa vì sức nóng của anh.

Sau khi uống hết ly đầu tiên của chai rượu vang rất ngon, anh tiếp tục hỏi chuyện cô, những câu hỏi không quan trọng, vô hại để cô sẵn lòng trả lời. Cô quá kinh ngạc với áp lực đầy sở hữu của chân anh đến nỗi không thể thực sự chú ý vào những câu hỏi lịch sự, để-tìm-hiểu-lẫn-nhau mà anh êm ái đặt ra làm cô mỗi lúc một thêm bối rối. Chắc chắn, họ nói về công việc, vì đó là điểm tương đồng của hai người. Anh không có ý định đào sâu vào những việc không hay, và anh cũng quá hiểu về mọi phương diện của công ty đến nỗi cô phát hiện ra mình đang kể những giai thoại ngô ngô về những người cô cùng làm việc, không có gì để mang lại phiền phức cho một ai, ngoài những sự việc hài hước nho nhỏ vẫn thường xảy đến với bất cứ người nào. Cô cũng không tha cho chính bản thân cô, và cười không thương xót khi kể những chuyện mà cô bị mắc vào giống như cười những người khác. Anh thêm thắt vào bằng những chuyện đã xảy ra với anh qua nhiều năm anh làm việc với Carter-Marshall, và Tessa hoàn toàn thoải mái.

Brett rất kiềm chế, lạnh nhạt khi phải đóng vai một người có tiếng tăm trong xã hội, nhưng trong một hoàn cảnh riêng tư với người đàn bà mà anh muốn, thì anh không có đối thủ. Anh quyến rũ mà không làm lo sợ, làm cô cảm thấy cảm kích mà không quá nồng nhiệt, khéo léo từng chút làm vỡ dần hàng rào phòng thủ bên trong. Anh muốn Tessa rất nhiều. Không phải vì cô là người phụ nữ đẹp nhất anh từng thấy vì cô thật

sự không là vậy; nhưng cô hầu như chắc chắn là người phụ nữ gợi tình nhất mà anh từng gặp. Đây không phải là một cái gì cụ thể anh có thể kể ra được; cô mảnh khảnh chứ không đầy đặn, mặc dù thực sự rất cân đối. Và đôi mắt xanh lục dịu dàng của cô lấp lánh với niềm thích thú hài hước, và cái miệng rộng tươi thắm của cô được sinh ra để đam mê. Mái tóc nâu sẫm của cô nhìn như một lớp lụa dày khi chúng cuốn quanh bờ vai mảnh dẻ của cô. Với đôi gò má cao, xinh đẹp đó, trông cô rất lạ và hơi có vẻ ngoại lai. Cô trêu chọc và tán tỉnh...ờ, cô tán tỉnh một cách thành thạo. Mỗi lần đôi lông mày sẫm dài của cô uể oải khép lại che giấu ánh cười cợt ranh mãnh trong mắt cô, anh cảm thấy cơ thể anh cứng lại vì ham muốn. Cô chơi trò mồi chài, nhưng cô làm với vẻ quá trang trọng, tự cười chính mình và thích thú với trò đùa đó, đến nỗi nó gây ấn tượng không thể tin nổi. Cô mời mọi người cùng đùa vui vô tư như chính cô, nhưng cô có vẻ không nhận thức được cô là một sự thách thức thế nào. Brett nghĩ tới việc có cô bên dưới anh trên giường, đến cái miệng đầy đặn thay vì cười lại căng mọng lên vì những cái hôn của anh, và thân thể ngọt ngào, mượt mà của cô dâng hiến cho đam mê của anh. Anh sẽ phải dịu dàng với cô, ít nhất là lúc đầu, anh nghĩ khi đôi mắt anh nheo nheo nhìn cô đầy chủ ý. Cô có một thân mình thanh nhã, với những cái xương thon thả, mảnh mai.

Tessa ngược mắt khỏi miếng sườn ngon lành cô đang ngấu nghiến thêm thường, và phát hiện anh đang theo dõi cô với vẻ chú ý mãnh liệt đầy nhục dục cùng ánh lửa cháy bỏng trong mắt anh. Cô đột nhiên sững lại, miệng cô nhũn ra và hơi run rẩy. Không rời mắt khỏi cô, anh nâng ly vang của anh lên và uống một ngụm chất lỏng đỏ sẫm.

“Ăn tiếp đi,” anh nhẹ nhàng giục.

“Tôi không thể.” Cho dù anh làm cô cảm thấy run rẩy trong lòng, cô vẫn mỉm cười với anh. “Anh đang nhìn chăm chăm vào tôi đấy.”

“Anh biết. Anh đang nghĩ anh muốn có em thay cho miếng thịt bò nướng này nhiều thế nào.”

Giọng anh quá êm ái và trầm đến nỗi phải mất một lúc cô mới nhận thức được điều anh vừa nói, và mắt cô còn mở to hơn nữa. Cô cảm thấy bị thôi miên hoàn toàn, chỉ biết ngồi đó và nhìn chăm chăm vào anh yếu đuối như một con thỏ nhìn chăm chăm vào một con sư tử đang sắp vồ lấy nó. Tự cho phép mình được run rẩy một chút trong lòng, Tessa hoàn hồn lại. “Anh cũng ăn nốt miếng thịt nướng của anh đi,” cô khuyên. “Dì Silver luôn nói với tôi rằng điều duy nhất đáng để đặt cược phải là một điều có thật, vậy nên đừng thả con chim đang giữ trong tay...hay trong trường hợp này, là thịt bò trong đĩa.”

Cái miệng rần rở của anh cong lên thích thú. “Thật sự em có Dì Silver không, hay là nhân vật tưởng tượng của em để đánh lạc hướng thôi hả?”

Lại một lần nữa cảm thấy mình nắm quyền điều khiển tình huống, Tessa tặng anh một cái nhìn vô cùng ngây thơ như được thừa riêng cho cô. “Sao nào, Chẳng lẽ tôi có thể dựng nên một Dì Silver thật à?”

“Nếu nó phù hợp với ý tưởng của em.”

“Anh có thể đúng,” cô dễ dàng đồng ý, vẫn mỉm cười với anh. “Nhưng trong trường hợp này, tôi không phải dựa vào trí tưởng tượng của mình. Dì Silver là bà dì thật sự, vẫn đang sống và hít thở của tôi.”

“Người mà em và mẹ đã tới sống cùng ấy hả?”

“Vâng. Mẹ đã qua đời không lâu sau khi chúng tôi chuyển tới Tennessee, do đó Dì Silver và tôi thân thiết hơn trước đó. Tất cả những gì hai chúng tôi có là người còn lại. Bà rất kỳ diệu; bà là dì của tôi, mẹ của tôi và bạn thân nhất của tôi, tất cả kết hợp trong một người.”

“Bà vẫn đang sống ở Tennessee à?” Đây là một mẩu thông tin khác mà anh đã đọc được trong hồ sơ của cô, nhưng không bao giờ Brett thiếu để tâm vào những chi tiết nhỏ nhặt có thể gây bất lợi cho anh. Anh muốn tự cô thổ lộ những chi tiết trong cuộc sống của cô, những chi tiết mà anh đã biết, và cũng cho anh cơ hội tìm hiểu những gì cô ghi trong hồ sơ của cô có phải là sự thật không, hay cô có sẵn lòng trả lời những câu hỏi riêng tư không. Cho đến bây giờ, cô vẫn là một phụ nữ nhiệt tình, cởi mở, ấm áp, và mỗi giây phút trôi qua, anh lại muốn cô nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

“Bà có một cửa hàng búp bê ở Gatlinburg; giờ bà đang sống ở đó. Ngôi nhà ở trang trại cần rất nhiều công sức để dọn dẹp; và chỉ ở sát lò sưởi mới đủ ấm, thêm nữa, lò sưởi đốt bằng củi cũng đã cũ rồi, nên chuyển

đến sống ở Gatlinburg sẽ dễ sống hơn cho bà, cũng như sẽ an toàn hơn trong mùa đông. Giờ bà không còn phải lái xe trên những con đường đóng băng trơn trượt nữa.” Tessa chậm rãi mỉm cười. “Tôi hy vọng bà sẽ ngừng bán hàng khoảng hai tuần trong mùa đông, vì đằng nào mùa này cũng vắng khách, và tới thăm tôi ở đây.”

Mắt Brett sáng lên quan tâm. “Mùa vắng khách?”

“Trung tâm của Công viên Smoky Mountain là ở Gatlinburg. Thời gian bận rộn nhất là những tháng mùa hè cho đến hết tháng Mười, mặc dù có nhiều người cũng tới đó vào mùa đông để chơi tuyết.”

Anh lắc đầu. sinh ra và lớn lên ở Wyoming, nên cho đến bây giờ anh vẫn không hiểu tại sao lại có người thực sự thích tuyết. Có vẻ như đối với anh, những người Wyoming, một mùa đông cũng đã có đủ tuyết cho một ai đó có thể muốn trong cả đời. Anh đã trượt tuyết, và trượt giỏi, nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy hăng hái với môn thể thao đó hay là môi trường tuyết để chơi nó. Nhưng gần đây anh lại thấy mình đang nhớ Wyoming càng lúc càng nhiều hơn, thậm chí nhớ cả mùa đông khắc nghiệt của nó.

Tessa cười phá lên trước vẻ mặt của anh. “Nghe này, khi anh sống ở miền Nam, tuyết là điều hiếm hoi đấy. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy tuyết cho đến khi chúng tôi chuyển đến Tennessee.”

Họ kết thúc món chính, và người phục vụ nhanh nhẹn dọn bàn sạch sẽ, trong khi họ nấn ná uống nốt chỗ vang. Tessa đã nghĩ cô sẽ không còn bụng để ăn tráng miệng nữa, nhưng khi người phục vụ đẩy xe đựng các món tráng miệng qua bàn cô, cô nhìn chằm chằm vào những chiếc bánh nướng ngon tuyệt cho đến khi miệng cô ứa nước bọt. “Tôi không thể nhịn được,” cô thở dài, chọn một món.

Brett từ chối đồ ngọt, nhưng họ cùng gọi thêm coffee, và anh chậm rãi uống tách của mình trong lúc theo dõi cô tấn công miếng bánh ngọt. Cô chắc chắn rất thích ăn uống, vậy mà vẫn mảnh mai như vậy. Cô ngước lên và bắt gặp ánh mắt anh, và mỉm cười khi đọc được ý nghĩ của anh. Ngôn ngữ là không cần thiết; nó chỉ là một trong những quãng nghỉ thân mật mới mẻ khi hai ý nghĩ trở nên đồng điệu, và lúc này cô có cảm giác gần gũi với anh hơn cô từng có với bất kỳ ai trước đây.

Anh nhìn xuống. “Em có vụn bánh dính trên môi kìa.” anh nói nhẹ nhàng, và Tessa chậm chạp đưa lưỡi liếm quanh miệng tìm mẩu vụn bánh.

Đôi mắt xanh biển của anh sẫm lại gần chuyển thành đen. “Không đúng rồi. Cúi xuống đây để anh lấy cho.”

Sốt sáng, Tessa mỉm cười cúi người về phía anh để tay anh có thể phủi hộ cô mẩu vụn bánh. Anh sưng lại một giây lát, nung chảy cô bằng ánh mắt nóng rực tối đen của anh, rồi chậm chạp nghiêng người về phía cô, như một người phải di chuyển dưới một sức ép mạnh mẽ hơn anh ta có thể chống lại. Khi khoảng cách giữa họ rút ngắn lại, mắt Tessa dần mở to hơn cho đến khi chúng trở thành hai hồ nước lớn xanh biếc, dịu dàng và sâu thẳm. Chắc chắn anh sẽ không hôn cô đâu, phải không? Nhẹ nhàng, miệng anh chạm vào môi cô, tìm được mẩu bánh vụn, và dùng lưỡi lấy nó đi. Tessa run rẩy vì cái chạm nhẹ, tràn ngập hương vị của anh, hơi nóng và mùi của da thịt anh bao phủ cô. Cô cảm thấy gần như bị tê liệt, hoàn toàn không có khả năng cử động để né tránh. Cô như bị anh khuấy phục giống kiểu anh đã vòng hai tay anh quanh người cô, và ôm cô nhẹ nhàng vào cơ thể gầy gầy, cứng rắn của anh, mặc dù mới chỉ có miệng anh chạm vào cô, và phớt qua rất nhẹ nhàng vừa đủ để cô cảm nhận được.

Anh lùi lại, và hơi nóng trong mắt anh trở nên mãnh liệt, ánh mắt anh găm chặt trên mặt cô. Nét mặt anh không thay đổi, nhưng những đầu dây thần kinh đang bị kích thích của cô có thể nhận biết được những dấu hiệu nhỏ nhất, hầu như không thể nhận biết được của sự khuấy động tăng dần trong anh. Da mặt anh như đang xiết lại trên gò má gồng cứng; môi anh đỏ hơn, đầy đặn hơn. Cơ thể Tessa rung động cùng điệu với nhịp tim như trống trận của anh, như cơ thể anh đang dẫn dắt cô. Hơi nóng của anh thu hút cô, quyến rũ cô lại gần anh.

“Em đã xong chưa để về?” anh hỏi, và giọng nói khàn khàn của thậm chí còn thô ráp hơn thường lệ.

Tessa tưởng tượng trong đầu hình ảnh cô phấn khởi, mù quáng lặn lội sâu hơn vào vùng biển tối đen của đam mê. Minh ngáp đến cổ rồi, cô nghĩ với một niềm tuyệt vọng mơ hồ, rồi ném sự cẩn trọng bay theo gió và gật đầu. “Vâng. Làm ơn đưa tôi về nhà bây giờ.”

Anh thậm chí không chạm vào tay cô khi họ ra xe anh, nhưng tình trạng căng thẳng vẫn rung lên như dây đàn giữa hai người. Tessa liếc lên nhìn nét mặt kiểm chế của anh, tự hỏi tại sao một người đàn ông tự chủ sắt đá thế này lại có thể trong cùng lúc đó biểu hiện rõ niềm ham muốn nhục thể một cách sống sượng, mê đắm đang chực chôn vùi sự cẩn trọng bản năng của cô, thậm chí trước cả khi anh thực sự làm một cử chỉ nào đó với cô. Cái phớt nhẹ của đôi môi trong nhà hàng không thực sự được coi là một cái hôn, nhưng ngay cả như vậy thì niềm thích thú cũng nổ tung như pháo hoa khắp toàn thân cô.

Cô hơi bị sững sốt vì sự mãnh liệt trong cảm xúc của chính mình. Không bao giờ, thậm chí cả với Andrew cô đã ham muốn mạnh mẽ như thế, mà cô đã yêu Andrew đầy chữ. Hay là cô cũng không bị thu hút nhục thể với Will, nhưng dù sao thì Will cũng chỉ là một mối mê muội trẻ con không hẳn là tình yêu. Cô đã quen với việc lôi cuốn đàn ông; và mặc dù cô chẳng bỏ chút công sức nào, cả cô đơn giản chấp nhận như là một phần của tính cách cô. Cô nhìn nhận nó nhẹ nhàng, thích thú về phần mình và thích thú với sự nhận biết rằng các anh chàng trong đời cô đã có được niềm vui với cô. Cuộc sống là để cho tiếng cười, trêu chọc, đùa cợt và nhảy nhót, nhưng cô cũng biết tình yêu không đến dễ dàng như tiếng cười.

Tessa là người thích hợp với ánh sáng mặt trời, ấm áp và chói sáng; người đàn ông bên cạnh cô lại là người kiểm chế, thậm chí còn hơi cứng nhắc, tuy thế, một vài lần, cô vẫn có khả năng mang tới ánh cười nhẹ trên mắt anh. Cho dù những vệt vàng ấm áp trên mái tóc anh, cho dù hơi nóng hừng hực của bản năng giới tính trong anh, anh vẫn là một người đàn ông luôn giữ cách biệt về mặt tinh thần, con người của những xúc cảm trầm tĩnh và bình thản. Nhưng làm tim cô nhảy lên chỉ vì sự hiện hữu của anh, như chưa người đàn ông nào từng làm được. Anh làm cô đau đớn, như là cô đột nhiên bị trở nên không hoàn hảo, và mong mỗi được là một phần của sự hoàn hảo, cùng anh.

Cái gì sẽ xảy ra nếu cô yêu anh? Cô nghĩ trong nỗi sợ hãi đột ngột, và nhìn lên anh với sự e sợ trong ánh mắt. Anh không giống những người đàn ông khác; với anh, cô sẽ không có khả năng điều khiển mỗi quan hệ như cô đã từng làm trước đây. Anh sẽ chiếm lấy hết những gì cô phải dâng hiến, tất cả những cái đã được trưng ra, cả những điều cần phải giấu kín và cô không chắc anh sẽ trao cho cô chút gì để đổi lại.Ồ, cô biết anh bị lôi cuốn về thể xác với cô, nhưng anh sẽ giữ tình cảm của anh, suy nghĩ của anh trong vòng bảo vệ vững vàng. Về mặt này cô chẳng có gì chắc chắn sẽ làm được như vậy, và cô chưa bao giờ có cảm giác như đang sa lầy vào tình cảm như lúc này.

Brett đã nhìn thấy trong giây lát ngấn ngủ nỗi sợ hãi lấp ló trong mắt cô, và anh tự hỏi về nguyên nhân của nó. Cái gì đã làm cô sợ hãi? Cô chắc chắn không sợ anh dưới tư cách một người đàn ông; cô quá lôi cuốn và hay tán tỉnh. Lòng mảy anh nhú lên nghiêm nghị rồi lại dần ra. Anh sẽ sớm tìm ra lời giải cho tất cả bí ẩn của cô, rất sớm.

Khi anh dừng xe ở lề đường bên ngoài căn hộ của cô, anh liếc nhìn đồng hồ trên tay. “Mười giờ rồi, Cô bé lọ lem. Em an toàn đêm nay rồi nhé.”

Cô cười khúc khích, rồi mau chóng trở lại nghiêm túc. Cô có an toàn thật không? Cô cũng không chắc, và cô sẽ không cho tới lúc cô nhìn thấy anh về. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh muốn ở lại? Cô đã phát hiện ra rằng vấn đề khó khăn nhất của cô trong việc kiểm chế anh chính là kiểm chế bản thân cô. Nếu anh có thể làm cô tan chảy với chỉ một cử chỉ tương-tự-như hôn, cô sẽ phải làm gì nếu anh sử dụng hoàn toàn sức mê hoặc của mình?

Bàn tay anh đặt nhẹ trên hõm lưng cô khi họ bước lên bậc tam cấp, nhưng thậm chí chỉ sự động chạm đó cũng làm ảnh hưởng đến nhịp tim cô. “Đưa anh chìa khoá của em,” anh trầm thì. Cô lục tìm trong ví và đưa nó cho anh. Anh mở khoá cửa, rồi bước hẳn vào trong căn hộ trước khi cô có thể nghĩ ra cách để giữ không cho anh vào. Cô đứng bên trong cửa và nhìn anh bật hết các đèn lên rồi kiểm tra các phòng. “Tất cả đều an toàn,” anh nói, hơi mỉm cười.

“Đấy là tiêu chuẩn kiểm tra an toàn đấy hả?” cô hỏi, trong giây lát, sự hiếu kỳ chiếm hết tâm trí cô.

Mắt anh sâu như biển Thái bình dương, với những tia nắng vàng nhảy múa trên mặt sóng xanh biếc. “Đúng thế,” anh trả lời đơn giản, và quay lại chỗ cô vẫn đứng trên ngưỡng cửa. Túm lấy cánh tay cô, anh kéo cô vào hẳn trong phòng và đẩy cửa đóng lại. Anh ôm khuôn mặt cô trong hai lòng bàn tay cứng cõi, ấm áp, nâng lên và cẩn thận xem xét cái miệng rộng, về yếu đuối trên hàng mi dài rợp má của cô. Đó là một khuôn mặt nồng nàn cho dù đầy vẻ thanh tao, và anh muốn thưởng thức miệng cô trên miệng anh.

Cô siết chặt hai bàn tay quanh cổ tay to lớn của anh, và anh cảm nhận được cơ thể cô khẽ run rẩy. Không một lời, anh cúi đầu xuống và bao phủ môi cô bằng miệng anh, cảm nhận sự rung động ngọt ngào, dịu dàng, và anh hôn cô mạnh hơn, ngửa hẳn đầu cô ra sau để anh có thể nghiêng miệng anh trên cô và mơn trớn sâu hơn. Tessa bắt lực hé miệng cô cho lưỡi anh. Không người đàn ông nào nên có vị ngọt ngào đến say lòng này, nhưng anh có, và cô gần như khóc trong lòng vì cô sợ rằng anh sẽ làm tổn thương cô nếu anh biết được tình cảm của cô, nhưng cô cũng sợ rằng cô sẽ không có khả năng bảo vệ mình trước anh.

Anh nhích miệng lên khỏi miệng cô chỉ khoảng một đốt ngón tay, và hơi thở mang mùi rượu vang của anh vương vấn trên môi cô khi anh đòi hỏi bằng giọng trầm trầm, khản đặc, “Hôn anh như anh hôn em đi. Cho anh thưởng thức lưỡi em đi. Anh muốn nó bây giờ; anh muốn em hôn anh theo cách anh biết em có thể hôn anh.” Gần như thô bạo, anh đặt miệng anh lên miệng cô lần nữa, khẽ thở dài Tessa nhượng bộ lời yêu cầu ngọt ngào, gợi tình. Cô hôn anh như thể anh là của cô, như thể cô có mọi uy quyền với anh, mọi uy quyền để đòi hỏi mọi thứ của anh. Với môi và lưỡi mình, cô chiếm giữ anh, hôn anh mãnh liệt, quên hết sự cần thiết phải bảo vệ mình. Dục tình nóng bỏng của anh vượt qua rào cản là tiếng cười mà cô vẫn thường sử dụng để giữ phách mạnh không có những cử chỉ quá riêng tư, và khoan thẳng vào cốt lõi nữ tính sâu thẳm nồng nàn của cô. Tessa thuộc loại phụ nữ dâng tràn tình yêu và niềm đam mê thiết tha chỉ chờ đợi để được dâng hiến cho một người đàn ông sẽ là người yêu duy nhất của đời cô. Cô biết giá trị tình yêu của cô, và cô sẽ không phí hoài nó trong một mối quan hệ tầm thường, vui chơi qua đêm dù cho anh chàng đó có lôi cuốn đến đâu. Trước đây, cô luôn luôn có khả năng giữ đầu óc tỉnh táo để đảm bảo không mất tự chủ, nhưng lúc này cô cảm thấy sự tự chủ của cô bốc hơi đâu mất, cảm thấy cô đang dâng hiến cho anh lần đầu tiên đầy kỳ diệu của đam mê trong cô.

Hai bàn tay anh rời khỏi mặt cô; một cánh tay cứng như sắt vòng ra ôm lưng cô, khoá chặt cô vào anh bằng một lực khiến cô rung mình khi nhận ra anh rất mạnh mẽ. Tay kia của anh ôm sau đầu cô, luồn vào nắm tóc cô trong lòng bàn tay, chỉ vừa đủ chặt để giữ đầu cô ngửa ra sau mà không làm cô đau. Anh nâng môi lên khỏi môi cô lần nữa, và hơi thở anh khô rít, mắt anh cháy rực vì ham muốn.

Tessa run rẩy trong vòng tay anh, đủ để nhận thức được niềm ham muốn của anh; được ôm chặt vào anh như lúc này, cô có thể cảm giác được những cơ bắp căng thẳng trên cơ thể anh. Cô biết cô nên nói một điều gì đó giống cợt, điều gì đó làm anh bật cười, để phá vỡ tình trạng này, nhưng cô không thể nghĩ ra bất cứ một điều gì thật gây ấn tượng. “Có phải đây là điều anh muốn không?” cuối cùng cô cũng xoay sở nghĩ ra, nhưng giọng cô quá trầm và thẳm thì hơn cần thiết làm cho những từ ngữ phát ra có vẻ mờ mịt nhiều hơn là một lời giễu cợt như cô định thể hiện.

“Chỉ một phần nào thôi,” anh khàn khàn thừa nhận, và bắt đầu hôn cô nữa. Các giác quan của cô nhận ra sự cộc cằn, thô ráp trong giọng anh, và cô biết anh càng bị khuấy động, thì giọng anh càng trở nên trầm khàn và thô ráp nhiều hơn, cho đến khi tiếng nói của anh chỉ còn gần như là những tiếng gầm gừ. Cô bám vào bờ vai mạnh mẽ của anh, bắt lực trao vào miệng anh tất cả những gì nó đang tìm kiếm, sự tự do đến tận cùng và sự đáp ứng của miệng cô. Anh đang dạy cô biết quyền lực của ham muốn nhục thể, làm cô muốn anh theo một cách mà cô chưa bao giờ muốn một người đàn ông trước đây, quá sâu nặng và tác động mạnh tới cô đến nỗi gần như trở thành tuyệt vọng.

Theo kinh nghiệm của Brett, sự đáp ứng khinh xuất cô đang trao anh có nghĩa cô đã là của anh để chiếm lấy. Mặc dù nơi thắt lưng anh đang rung động mạnh mẽ, ý thức anh vẫn hoàn toàn tỉnh táo khi anh thận trọng đặt bàn tay lên phần thân trên bó sát của váy cô, ôm bầu ngực phũ phàng ấm áp của cô trong lòng bàn tay và thích thú khám phá ra ngực cô cong cong đầy đặn hơn nhiều so với anh mong đợi ở một thân hình thon gầy như của cô. Ngón tay gân guốc của anh lướt nhẹ trên núm vú mềm mướt, dịu dàng làm nó trở nên một đỉnh nhỏ rắn chắc, ngạo nghễ.

Tessa giật người ra khỏi anh.

Hành động bản năng của cô làm cô giật mình không khác gì anh. Cô chớp mắt hoang mang, rồi nhìn chăm chăm vào anh như cô muốn khẳng định chắc chắn điều gì vừa xảy ra. “Quái quỷ thật, anh có thể-” anh bắt đầu rên lên trong họng, rồi ngừng ngay lại trước khi anh nói quá nhiều, trước khi sự thất vọng của con đực trong anh làm anh nói những điều anh không muốn. Anh có ý định gặp lại cô nữa, ngay cả khi tối nay không kết thúc theo kế hoạch của anh. Anh vẫn chưa có cô, và anh cũng nghĩ anh có thể moi thêm ở cô thông tin về những bạn đồng nghiệp cô.

Tessa ấn những ngón tay lấy bẫy lên môi. “Em biết. Em xin lỗi.” cô nói yếu ớt. “Em chưa bao giờ có ý định để sự việc...đúng thế, anh làm em giật mình khi anh chạm vào...ôi, khỉ thật.”

Anh nhìn cô bén ngọt. Cô rõ ràng đang run rẩy, và một điều gì đó giống như sợ hãi hiện trong đôi mắt mở to của cô khi cô chăm chăm nhìn anh-nỗi sợ giống như anh đã từng nhìn thấy lúc trước, và anh bất ngờ cảm thấy mình đang tò mò một cách nghiệt ngã. Không, anh phải làm cô bình tĩnh lại để cô đừng từ chối gặp anh nữa.

Anh thở một hơi thật sâu để làm dịu lại nhịp thở hoang dã của mình, để giọng anh trở lại bình thường. “Việc xảy ra quá nhanh phải không?” anh hỏi lặng lẽ.

Tessa cũng lấy lại sự tự chủ. “Em không phải là người hay đùa bỡn, và em cũng không ngu ngốc. Em không tin vào những cuộc gặp một đêm tầm thường, tẻ nhạt. Nói cho cùng thì chúng ta vừa mới chỉ gặp nhau hôm nay. Và em không có ý định để việc này xảy ra.”

“Anh hiểu.” Anh cố mỉm cười, một nụ cười ngắn ngủi, dữ dội. “Nhưng không phải anh nghĩ có gì tầm thường, tẻ nhạt trong buổi hẹn này đâu nhé. Chúng ta có thể thổi bay kim đo độ trên máy Richter đấy.”

Tessa đã nghĩ những cử chỉ đỏ mặt thẹn thùng đã bị cô bỏ lại trong quá khứ, nhưng màu hồng đang bùng bùng trên má cô lúc này là vì bị kích động chứ không phải là do xấu hổ. Anh đang nhìn cô theo kiểu như muốn miệt thị cô, và phần đau đớn trong đó là cô vẫn ham muốn anh, theo đúng cách mà anh tưởng tượng. Cơ thể cô đã phản ứng lại một cách bản năng, không phụ thuộc vào ý chí và tình cảm thông thường, và da thịt cô đã ngay lập tức nhận ra anh là một bạn tình thích hợp.

“Tối mai. Đi ăn tối nữa nhé.”

Cô không thể rời mắt khỏi anh. “Em không thể. Sammy Wallace đang cố dạy em chơi cờ.”

Brett nhớ đã nghe được cô hẹn trong thang máy, và khuôn mặt của Sammy Wallace hiện ra như được chụp ảnh trong trí nhớ anh: gầy và không hề phù hợp với nàng Dallilah nhỏ bé ngọt ngào của phương Nam này.

“Được thôi,” anh khắt nghiệt cho phép. “Tối ngày kia vậy. Và đừng có nói không với anh.”

“Không, em sẽ không nói.” Chưa bao giờ đi quá xa trong quan hệ, Tessa tự cảm thấy mình đáng yêu biết bao khi tặng cho anh chàng một nụ cười tàn phá chậm chạp làm anh nghẹn thở trong khi mắt anh không ngớt sục sạo ngay từ khi cô mới cong môi lên và kiên nhẫn chờ cho đến khi nụ cười nở hết cỡ. “Em phải có nhiều dũng khí hơn trí tuệ mới dám nói không.”

Anh chẳng cảm thấy thích cười, nhưng ánh lấp lánh trong mắt cô mời mọc anh chia sẻ tiếng cười với cô. Anh chẳng muốn cười phá lên chút nào; anh chỉ muốn đưa cô lên giường, và sự căng thẳng cuộn lên trong cơ thể anh báo cho anh biết anh cần phải tắm nước lạnh trước rồi mới có thể ngủ được. “Anh sẽ gặp em tối thứ Năm vậy. Sáu rưỡi nhé?”

“Vâng, được ạ.”

Anh quay ra cửa, nhưng rồi anh ngừng bước và ngoảnh lại phía cô, nét mặt anh dữ tợn. “Cậu Sammy Wallace đó, cậu ta có gì đặc biệt với em?”

“Anh ấy là người rất ngọt ngào và hay ngượng, và anh ấy cũng là một thiên tài. Anh ấy dạy em chơi cờ.” Tại sao cô lại phải phân trần với anh nhỉ? Nhưng theo cách anh nhìn cô, cô không nghĩ giải thích như thế là đủ.

“Đừng có hẹn hò gì với cậu ta nữa, hay bất cứ ai khác ngoài anh.”

Mệnh lệnh mang đầy vẻ chiếm hữu đó làm mắt cô tròn tròn. “Anh đang đối xử theo kiểu Người tiền sử với em đấy hả?” cô nghi hoặc hỏi.

“Nếu cần thiết. Em sẽ không hôn anh theo kiểu em vừa hôn nếu em không muốn anh xác nhận quyền của anh.” Rất điềm tĩnh, anh ôm cầm cô trong tay nâng lên và hôn cô, chậm và mãnh liệt. “Hãy nhớ điều đó.”

Khi anh đã về, Tessa lau lớp trang điểm trên mặt và chải tóc, rồi chui vào tấm áo ngủ mỏng manh và đổ nhào xuống giường. Cô là một người dễ ngủ; chẳng có gì quấy rầy được giấc ngủ của cô, và hôm nay không

phải là biệt lệ. Cô ngay lập tức ngủ thiếp đi, nhưng tiềm thức vẫn quay đi quay lại không ngừng trong những cơn mộng mị của cô với cảm giác của bàn tay anh trên thân thể cô.

Cặp mắt Evan mệt mỏi và vằn đỏ vì công việc chính mà anh ta phải chúm mũi vào hàng đêm cũng như công việc giả tạo ban ngày, nhưng trí óc anh ta vẫn chạy hết tốc độ. Anh ta hoàn toàn bị buộc chân vào việc điều tra kín đáo để tìm kẻ biển thủ. “Anh có thông tin hữu ích nào từ Miss Conway đêm qua không?” anh ta lơ đãng hỏi khi Brett bước vào văn phòng.

“Tôi đã ghi lại.” Brett trả lời, rút từ trong túi ngực áo khoác ra một quyển sổ nhỏ. Những chi tiết anh ghi lại chẳng có gì quan trọng, ngoại trừ với anh và Evan. Anh đã phải thận trọng trong việc dò hỏi, vì Tessa không phải là người hay đưa chuyện, nhưng anh đã bị ngạc nhiên về khối lượng thông tin thu được từ những chuyện khôi hài của cô.

Evan đọc những ghi chép, cau mày khi anh ta bổ sung thêm vào các hồ sơ cá nhân anh đã thu thập được cho từng nhân viên đang bị đặt dưới sự nghi ngờ, những hồ sơ, cho đến thời điểm này, đã có tên của hầu hết mọi người.

“Anh có gì về Sammy Wallace?” Brett chậm rãi hỏi, nhẩn mặt với mình vì đã thốt ra câu hỏi đó. Anh không thích cảm giác ghen tuông đầy tính chiếm hữu mà anh đang có; anh chưa bao giờ cảm thấy như thế với bất cứ người phụ nữ nào khác trước đây, và anh không muốn cái cảm giác đó lúc này.

Evan ngừng phát đầu lên. “Cậu ta là thiên tài máy tính đấy,” anh nói chậm rãi. “Cậu ta lắp đặt cả một hệ thống trong nhà mình mà đến CIA cũng muốn được sử dụng. Từ những gì tôi tìm hiểu được, cậu ta phải là người đáng nghi ngờ nhất. Điều gì làm anh hỏi thế?”

Brett nhún vai, mắt anh nhìn chăm chú. Nếu Wallace là kẻ đáng nghi nhất, anh chắc như quỷ là Tessa chẳng còn việc gì khác phải liên quan với cậu ta nữa.

3. Chương 3

Suốt ngày, Tess đã ngong ngóng chờ buổi tối chơi bởi vô tư với Sammy như một phương thuốc giải độc chống lại tình trạng căng thẳng cứ cuộn lên trong bụng cô mỗi lần cô nghĩ tới Brett Rutland, và Brett chiếm giữ ý nghĩ cô quá nhiều ngày hôm nay đến nỗi cô phải tự hỏi có phải cô đã làm mọi thứ trong bụng cô lộn tùng phèo hết cả lên rồi không.

“Dì Silver, dì chưa bao giờ cảnh báo cháu về những anh chàng giống hần,” cô lớn tiếng cầu nhàu, cứ như dì cô đang ở trong phòng với cô thay vì ở cách cô gần như cả lục địa. “Cháu nghĩ cháu đã gặp một chàng cháu có thể yêu thật lòng, nhưng thật không an toàn khi yêu anh ấy. Anh ấy thật sự là một kẻ biết làm tan vỡ tái tim phụ nữ. Cháu có thể làm gì bây giờ?”

Đón nhận nó khi nó tới.

Đấy chính là câu mà Dì Silver sẽ trả lời. Dì là một phụ nữ lãng mạn kỳ diệu, nhưng hoàn toàn căn cứ vào những khả năng phán đoán thông thường. Silver có thể đã đối mặt với cùng một tình trạng khó xử như cô khi dì gặp người đàn ông rất cuộc đã trở thành chồng dì. Từ những điều cô nghe được mẹ cô và Silver, Tessa phỏng đoán là dường cô đã từng hoang dã như một con chồn Vizon, với sức hấp dẫn rừng rú và quấy rầy Silver đến nỗi Silver phải chấp nhận rằng ông sẽ không rút lui. Cuộc chiến giành co của họ kéo dài gần hai năm và làm ba quận phải xôn xao không hiểu ai sẽ thắng. Silver đã thắng, và đám cưới của họ cũng quyến rũ và đáng yêu như giai đoạn yêu đương tán tỉnh của họ. Đó là truyền thống gia đình toàn những người phụ nữ mắc phải bẫy tình của những gã đàn ông phóng đảng và bất lương, cô nghĩ.

“Mình sẽ không đổ anh ta!” Tessa nói rất kiên quyết khi cô bước lên thang tới căn hộ của Sammy, rồi tự nhận ra mình đang huyết sáo một mình trong bóng tối. (Câu này Cháu muốn để nguyên, không dịch thoát ý, có nghĩa: Huyết sáo một mình trong bóng tối để tỏ ra dũng cảm, đỡ sợ ma ấy mà).

Khi anh chàng mở cửa, mặt Sammy đỏ bừng vì kích động và tóc anh chàng dựng ngược lên, rối bù. “Tessa, vào nhanh mà nhìn em máy tính mới mà bọn anh vừa lắp xong. Đúng là một em mỹ miều.”

Tessa hoàn toàn quen thuộc với máy tính, nhưng chỉ ở vị trí người sử dụng mà thôi. Cô tuyệt đối không có chút khái niệm nào về chip điện tử hay bảng vi mạch cả (me too, nên không biết có dịch đúng không: microchips or interfacing), và cũng không quan tâm đủ để học, nhưng cô mỉm cười trước sự nhiệt tình trên nét mặt Sammy. “Kể cho em nghe đi,” cô hỏi.

“Tự em nhìn thấy mới hay. Hillary cũng đang ở đây.”

Tessa chưa lần nào gặp Hillary, nhưng Sammy thường xuyên nhắc đến cô nàng. Hillary sống ở tầng trên căn hộ của Sammy, và cô nàng cũng nồng nhiệt với máy tính y như anh chàng. Tessa cho rằng đây là trường hợp những tâm hồn lớn đã gặp được nhau. Người phụ nữ trẻ cô nhìn thấy ngồi trước màn hình máy tính đang gõ trên bàn phím một cách thuần thục càng khẳng định thêm giả thuyết lúc đầu của cô, rằng Hillary cũng có mái tóc vàng giống Sammy. Cô mặc quần jean và áo len dài tay phù hợp với thân hình thon gầy của cô nàng, mái tóc dài vàng óng được buộc đơn giản phía sau đầu. Cặp kính chằm chệ trên cái mũi nhỏ khi cô nàng sẫm soi cái máy tính.

“Hillary, đây là Tessa Conway. Anh đã kể cho em về cô ấy rồi, cô ấy cùng làm với anh. Tessa, đây là Hillary Basham.”

Hillary ngược lên, nổi ngạc nhiên mơ hồ trong mắt cô nàng. “À, vâng, em nhớ rồi. Chào chị”

“Vâng, chào chị,” Tessa trả lời dịu dàng.

Sammy bắt đầu hăng say giảng giải về máy tính mới của anh chàng, và Hillary cũng bị cuốn hút vào nó giống hệt chàng ta. Tessa lắng nghe rồi gật đầu, cố gắng dùng hết khả năng phán đoán để hiểu điều họ đang nói với cô. Họ đều có vẻ đang bị kích động, và vì thế cô hỏi thêm vài câu để họ thường thức giây phút vui sướng cùng nhau. Bằng trực giác, cô nhận ra Hillary quá yêu Sammy đến nỗi cô nàng như mắc phải bùa, nhưng lại quá e thẹn để cho anh chàng biết. Tất nhiên, với Sammy, một phụ nữ phải được dán lên bảng thông báo và chỉ rõ ra cho chàng thì anh chàng mới để ý thấy được, và thậm chí như thế cũng phải mất cả tuần thì anh chàng mới nhận ra mình là đối tượng liên quan. Anh chàng quá bị cuốn hút với cái máy tính của mình đến nỗi mọi thứ xung quanh anh ta đều mờ mịt trong đám sương mù.

Thế là buổi học chơi cờ tối nay của cô không thành rồi; Sammy đang quá vui vẻ phấn khởi với cái gì đó là một bước tiến lớn mà anh ta làm được trong lĩnh vực máy tính đến nỗi cô không nỡ lòng nào làm hỏng niềm vui của anh chàng. Anh chàng và Hillary đối xử với cái máy tính như một con người bằng xương, bằng thịt, và họ tốn cả tiếng đồng hồ để đặt tên cho nó cho đến khi họ quyết định gọi nó là Nelda. Tessa rên lên khi nghe thấy tên đó, và Sammy nhìn có vẻ bị tổn thương lắm lắm vì đó là tên anh chàng nghĩ ra. Hillary ngay lập tức nhảy lên ủng hộ lựa chọn của anh chàng, và thế là nó tên Nelda. Lắc đầu, Tessa nhìn quanh những thiết bị Sammy đặt trong căn hộ. Anh chàng chắc phải đổ hết tiền lương vào thú vui của mình, cô nghĩ. Thực tế, cô nghĩ không biết làm thế nào anh chàng còn đủ tiền để ăn.

Sammy không phải hoàn toàn là một người sống tách biệt với xã hội; rốt cuộc thì anh chàng cũng nhận ra là mình đói, và rõ ràng cũng có nhớ được cách cư xử mà mẹ anh ta đã tốn nhiều năm cố rèn luyện cho anh ta. Đồ mặt, anh chàng nhảy dựng lên và mang ra sáu cái bánh sandwiches cùng mấy chai nước lạnh, và từ chối lời đề nghị giúp đỡ của Hillary. Anh chàng vội vã lao ra khỏi phòng và căn phòng đột nhiên trở nên yên lặng.

Tessa nhìn vào đôi mắt thất vọng của Hillary và thấy cô nàng đột nhiên thu mình lại. “Chị làm ở đâu?” cô hỏi, khi nhận ra rõ ràng là Hillary sẽ không bắt chuyện trước.

“Ở một ngân hàng.” Hillary nhìn cô ngượng ngập, rồi lại nhanh chóng nhìn xuống. “Sammy nói về chị rất nhiều. Chị ...Chị rất xinh đẹp, y như anh ấy kể.”

Tessa tự hỏi cô có hơi quá đà trong mối quan hệ bạn bè với Sammy hay không, vì cô chỉ muốn anh thoải mái trong quan hệ với phụ nữ mà thôi. “Anh ấy tốt bụng nên mới nói thế, chứ tôi có xinh đẹp gì đâu.” Cô nói thực lòng, làm cho mái tóc vàng óng ngẩng phất lên. “Đấy chẳng qua là vì anh ấy hay ngượng với phụ nữ, nên tôi nói chuyện với anh ấy để anh ấy cười thôi. Anh ấy cũng kể về chị rất nhiều.”

“Vâng, nhưng không giống chị. Tôi chỉ là bạn thân thôi, một người nào đó để nói chuyện về máy tính.” Trong một giây phút ngắn ngủi, sự thù địch hiện lên trên đôi mắt nâu của cô nàng.

“Vậy thì hãy nói về chuyện gì khác khi chị ở cùng anh ấy.” Điều cuối cùng cô muốn là giây đưa vào một mối tình tay ba, đặc biệt khi người đàn ông trong cuộc không nhận ra mình đang yêu ai.

“Với chị thì dễ dàng, nhưng không phải mọi người đều... hay tán tỉnh giống chị!” Ngay khi cô nàng nổi giận, máu nóng làm khuôn mặt tái nhợt của cô nàng hồng lên. Cô nàng lại nhìn xuống, như thể kinh hoàng nhận ra mình thô lỗ, và Tessa thở dài.

“Hillary, tôi không phải mối đe dọa của chị. Làm ơn hãy tin tôi. Sammy chỉ là bạn của tôi thôi, chấm hết.”

“Nhưng anh ấy nghĩ về chị thế nào?”

“Anh ấy chắc chắn không yêu tôi; tôi thề đấy!” Trước khi cô có thể mới thêm điều gì khác để đảm bảo với cô nàng, Sammy quay trở lại phòng với khay nước trên tay. Anh chàng cẩn thận đặt nó tránh xa các thiết bị của mình.

“Tôi sẽ trở lại ngay để mang bánh sandwiches.”

“Em sẽ giúp!” lớp ngón đứng dậy. Hillary vội vã chạy theo.

Cảm thấy thừa thãi, Tessa gọi với theo, “Cho em một miếng thôi nhé; em phải về sớm.”

Khi họ quay trở lại phòng, Sammy chau mày với cô. “Nhưng chúng ta vẫn chưa chơi cờ mà.”

“Bây giờ đã muộn rồi, và ngày mai là ngày làm việc.” cô nhắc

Anh chàng nhìn về biết lỗi. “Anh đã bị Nelda cuốn đi.”

“Em thích nghe về Nelda đấy chứ.” Cô cam đoan lần nữa..

“Anh biết em có thể thấy buồn chán, nhưng thực sự, anh nghĩ bọn anh có thể đưa Nelda vào sử dụng rộng rãi. Hillary và anh đã tiêu nhiều thời gian và tiền bạc vào cô bé; Cô bé thực sự là một cái gì đó.”

Chả lẽ anh ta chỉ nói chuyện về máy tính với cô nàng thôi sao? Chắc chỉ máy tính thôi thật. Quyết định huých cho anh chàng một cú để anh ta đi đúng hướng, Tessa nói ôn tồn, “Thật là kỳ diệu có một người như Hillary, một người hiểu về công việc của anh và cùng muốn một điều giống anh.”

Hillary đỏ mặt, nhưng Sammy không để ý. “Ừ, cô ấy rất tuyệt.”

Ăn vừa đủ nhanh để không bị đánh giá là bất lịch sự, Tessa đặt miếng sandwich của cô xuống và uống hết ly nước lạnh, rồi cầm ví và áo khoác. “Em thật sự phải đi rồi.”

Sammy tiễn cô ra cửa. “Anh nợ em bài học chơi cờ hôm nay nhé,” anh nói và mỉm cười. “Tối mai có được không?”

Vì vài lý do, Tessa nghĩ có thể cô đã có buổi học đánh cờ cuối cùng rồi. Tốt nhất là đừng nên gây phiền phức. “Em có kế hoạch cho tối mai rồi, và thêm nữa, em hiểu anh hơn anh tưởng đấy! Anh vẫn sẽ tiếp tục mày mò với Nelda để tìm hiểu xem nó có thể làm những thứ mà anh nghĩ nó làm được hay không.”

Anh xoa xoa gáy, xoay xoay vai cho đỡ mỏi cổ. “Có thể em nói đúng. Bọn anh vẫn còn nhiều việc phải làm với Tessa. Có thể là tuần sau nhé?”

“Có thể,” cô nói, mỉm cười với anh. Anh quá quan tâm đến công việc của mình nên anh không bao giờ để tâm; cô đã từng là người đeo đuổi mối quan hệ bạn bè của họ, làm bớt đi tính nhút nhát của anh.

Lúc tối muộn hôm đó, khi chuẩn bị đi ngủ, cô ngồi dựa vào đồng gối để sau lưng cô với một xấp giấy viết thư trên đầu gối. Bức thư hàng tuần gửi cho Dì Silver như thường lệ thường đầy ắp những thông tin cô có cập nhật được trong tuần cùng những lời bình phẩm, và kết thúc bức thư, cô đề cập đến Brett Rutland. Khi dán phong bì, cô mỉm cười một mình. Cô đã thận trọng đề cập đến anh với giọng bình thường, biết rằng cần ăng ten của Dì Silver sẽ bắt đầu rung động ngay lập tức khi bà đọc thấy tên anh.

Billie mang theo cà phê và bánh rán để ăn vặt buổi sáng, và họ bắt đầu cắn vào chiếc bánh rán thứ hai khi điện thoại của Tessa đổ chuông. Cô lơ đãng trả lời.

“Anh chỉ nhắc lại buổi hẹn tối nay thôi. Sáu giờ rưỡi.”

Cô chưa bao giờ nghe tiếng anh trên điện thoại, nhưng giọng anh chẳng thể lẫn vào đâu được. Cô nhắm mắt một chút vì niềm vui thích gọn lên trong cô chỉ vì mỗi giọng nói của anh. “Vâng. Sáu giờ rưỡi.”

“Em có thích nhảy không?”

“Thế ông nội có dùng dây đeo quần không?”

Giọng cười trầm trầm, thô nhám của anh vang bên tai cô. “Nhớ đi giày nhảy nhé.”

Khi cô đặt máy lại, Tessa nhận thức được tim cô đang không đập theo nhịp bình thường, và cô cảm thấy hơi thở hơi nghẹn lại. Ngay cả qua điện thoại, ảnh hưởng của anh cũng làm cô gần quy. Cô nghĩ tới mái tóc dày nâu vàng và cặp mắt xanh biển của anh, và thậm chí còn thấy nghẹn thở hơn nữa.

“Đã bao giờ cậu ở nhà buổi tối chưa?” Billie nói tự nhiên. Nhận được ít nhất một lời mời đi chơi mỗi tối là chuyện thường xuyên xảy ra với Tessa.

“Tất nhiên là có chứ. Cậu biết tối thứ hai là tối tớ dành cho sự nghiệp giặt quần áo mà.”

Họ phá lên cười, nhưng đầu óc Tessa đã lang thang ở buổi tối sắp đến. Họ sẽ cùng đi ăn tối, đi nhảy...và rồi sau đó? Anh có thử làm tình với cô nữa không? Cô sợ rằng câu trả lời là có, và thậm chí còn sợ hơn nếu anh không.

Billie cân nhắc đánh giá bạn mình. “Cậu biết không, đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy cậu bị mờ mắt vì một anh chàng đấy. Chàng này rất đặc biệt với cậu phải không?”

“Tớ sợ anh ấy là thế thật,” nhận ra bằng mấy từ vừa rồi cô đã vô tình thú nhận tình cảm của mình, hai tay Tessa vịn vào nhau bối rối.

“Cậu không muốn yêu à? Thỉnh thoảng tớ nghĩ tớ sẽ đổi tất cả mọi thứ tớ có để tìm được một chàng hợp với tớ, một chàng Mc Coy thật sự ấy.” Tại sao Tessa, mà không phải ai khác, lại phải hoảng sợ vì một người đàn ông? Trong tất cả những người Billie biết, Tessa là một người đối xử thoág đạt với đàn ông nhất, cô là một phụ nữ thực sự thích tình bạn bè với nam giới. Và những tình bạn đó chưa từng làm cho cô có vẻ đề phòng như lúc này.

Tessa không tự nguyện hé miệng đề cập đến tên của Brett, và Billie cũng không hỏi, làm cho Tessa cảm thấy vô cùng biết ơn. Cô không hiểu Brett sẽ nghĩ thế nào nếu mối quan hệ của họ bị nhòm ngó công khai, nhưng cô biết cô sẽ không muốn những kẻ thóc mách thổi phồng mọi chuyện lên tới tận cung trăng nếu biết cô đang hẹn hò Brett Rutland. Địa vị của anh tự động đã làm cho mối quan hệ của họ trở nên khó khăn. Cô hoàn toàn không quan tâm đến việc chơi trò với tầng lớp điều hành công ty, nhưng cô có muốn nghĩ gì thì cũng không ngăn được cô trở thành mục tiêu cho những lời gièm pha rằng cô cố vươn lên bằng trình độ tác nghiệp trên giường chứ không phải trình độ tác nghiệp trong công việc.

Suốt tối hôm đó cô rất lặng lẽ, vì trạng thái không thoải mái của cô cả trong cách cô bắt đầu suy nghĩ về anh và tình huống khó khăn có thể cô sẽ gặp phải ở nơi làm việc. Cô có thể cảm thấy cái nhìn đằm tĩnh của anh mổ xẻ cô, cố tìm hiểu suy nghĩ của cô. Khi uống cà phê, anh hỏi, “Có điều gì làm em phiền lòng à?” Giọng anh đằm đằm đến nỗi mất một lúc cô mới nhận ra vẻ sắt thép bên trong nó.

Cô thổi một hơi cà phê nóng bỏng, rồi uống một ngụm.”Cũng không hẳn. Em hơi lúng túng một chút. Anh có phần nào nghĩ tới việc cả văn phòng biết chúng ta đi chơi với nhau không?”

“Anh không quan tâm đến việc họ có biết hay không?”

“Em biết em đang hấp tấp lo chuyện đâu không đâu. Dù sao thì chúng ta mới đi chơi hai lần, và điều đó chẳng có nghĩa-”

“Có, có nghĩa đấy,” anh ngắt lời, chạm vào tay cô. Anh đặt tay anh trên bàn, lòng bàn tay ngửa lên, và nhìn chăm chú vào những ngón tay thon mảnh của cô đang nằm trong tay anh. Bàn tay anh mạnh mẽ, gân guốc và cứng rắn, với những ngón tay dài móng cắt ngắn, đầu ngón tay anh thô ráp, da anh nâu như đồng. Hai bàn tay cô thon thả, mảnh mai, những khớp xương mong manh đến mức những ngón tay cô gần như trong mờ, những móng tay hình oval được đánh bóng, hai tay cô không đeo một chiếc nhẫn nào hết.

“Em đã từng có chồng chưa?” anh đột ngột hỏi, nhìn vào những ngón tay trống không của cô

“Chưa.”

“Đính hôn?”

Cô trầm ngâm uống cà phê rồi mới nói. “Hai lần.”

Mắt anh nheo nheo. “Thế tại sao?”

“Em phát hiện ra em không yêu họ nhiều đủ để cưới.”

“Em chắc phải nghĩ em yêu họ, một lúc nào đó chứ.”

Cô thở dài và tránh cái nhìn của anh. Cô đặc biệt không muốn nói về hai lần đính hôn không thành của cô, hai cái lần đã làm cô cảm thấy tồi tệ gần như hôn nhân tan vỡ, nhưng cô có thể cảm giác được sự kiên quyết của anh phải biết cho được những điều đó.

“Lần đầu tiên, chẳng qua là một sự mê muội mà em mộng tưởng là tình yêu, chỉ có thể thôi. Em đang học trung học, và Will là sinh viên y khoa. Anh ấy đã muốn chúng em cưới nhau ngay; anh ấy đã lên kế hoạch để em bỏ học trung học và phục vụ để anh ấy học xong. Em đã trả lại nhẫn cho anh ấy.”

Anh đang nhìn rất sát cô, tìm hiểu từng sắc thái biểu hiện trên nét mặt cô. “Còn lần thứ hai thì sao?” anh hỏi, bỏ qua Will như một người không quan trọng vì anh cảm giác được cô miễn cưỡng phải tiếp tục.

“Andrew,” cô nói chậm chạp, vì một lý do nào đấy cảm thấy bị ép buộc phải trả lời anh. “Anh ta đã làm vài việc gây tổn thương cho em, và em không yêu anh ta đủ để tha thứ.”

Sau một lúc im lặng, Brett nhận ra cô sẽ không giải thích gì thêm nữa. Bàn tay anh xiết chặt tay cô. “Kể anh nghe đi,” anh khẳng khái. Ánh sáng mờ ảo chiếu trên đầu anh làm mái tóc anh trở thành màu vàng sẫm và phủ bóng xuống mặt anh làm nó trở nên cứng rắn hơn, nguy hiểm hơn.

Bàn tay cô cử động không ngừng trong tay anh. “Em không muốn nhắc lại những chuyện đã qua. Em không còn nghĩ đến nó nữa. Em đã tự vực dậy và đi tiếp.”

“Kể đi,” anh thăm thò, mắt anh tối như bóng đêm.

“Anh ta không chung thủy.” Những từ đơn giản, không màu mè, nhưng với cô cũng là bia mộ cho sự lãng mạn. Với cả trái tim, Tessa đã trao tặng lòng trung thành, và cô mong muốn được đáp lại như vậy. Andrew đã lừa dối cô, nhận sự tin tưởng của cô và đáp trả bằng dối gian.

Cặp mắt Brett quét qua cổ, rồi vai, rồi ngực cô, ánh mắt anh nóng bỏng như một bàn tay ve vuốt. “Hắn là một thằng ngu. Làm sao một thằng đàn ông lại có thể ngủ lang khi hắn có thể có em trên giường mỗi đêm được nhỉ?”

Tessa nhìn lên anh, má cô hồng lên vì cách anh nhìn cô. Vẫn nắm tay cô, anh đứng lên. “Nhảy với anh đi,” anh mời.

Cô tự nguyện bước vào vòng tay anh, khoan khoái với sức mạnh cứng cáp đang ôm lấy cô, với hơi nóng của thân mình anh. Sức hút mạnh mẽ đầy nam tính của anh làm cô run rẩy, nhưng ở trong vòng tay cũng làm cô cảm thấy an toàn, như thể sức mạnh của anh giữ không cho những phiền muộn lại gần cô. Cô đặt hai tay vòng trên vai anh, nhẹ thở một hơi dài mãn nguyện.

“Em có thích buổi học đánh cờ không?” Anh thì thăm, đôi môi anh lướt qua lớp tóc mềm mại bên thái dương cô.

Cô bật cười nơi cuống họng anh. “Bọn em không hề nhắc đến nó. Sammy quá kích động về cái máy tính mới của anh chàng đến nỗi không thể nghĩ tới một cái gì khác.”

“Máy tính mới loại gì?”

“Nelda. Anh chàng thề rằng nó sẽ là một cuộc cách mạng trong công nghệ máy tính cá nhân, cũng có thể thật đấy. Vì lợi ích của anh ấy, em hy vọng nó trở thành sự thật. Anh ấy đã phải tiêu một gia tài nho nhỏ

vào tất cả các thiết bị lắp đặt trong căn hộ của anh ấy. Em không hiểu vì sao anh ta lại còn lại chút gì để ăn nữa.”

Phía trên đầu cô, mắt Brett nheo lại khi thu nạp mẩu thông tin đó vào trí nhớ của anh. Vòng tay anh tự động xiết chặt cô, kéo cô vào sát hơn làm ngực cô ép phẳng vào vòng ngực cơ bắp của anh. “Em có nói với anh ta là sẽ không còn bài học đánh cờ nào nữa không?”

“Không, không cần đâu. Anh chàng đã để hết tâm trí vào Nelda rồi, anh ấy không quan tâm đâu.”

“Tại sao hồi đầu em lại bị anh ta thu hút thế? Anh ta không phải là loại của em.”

Tessa hơi cứng người lại trong vòng tay anh. “Anh ấy là một người đàn ông thú vị; tại sao lại không phải loại của em?” Cô hiếm khi bỏ tâm suy nghĩ đủ để đề phòng những gì mọi người nói, nhưng cô không thể bỏ qua cho Brett. Cô dễ bị tổn thương bởi anh theo những cách mà cô thậm chí không muốn nghĩ đến. Chỉ có điều anh nghĩ “loại” của cô là gì?

“Anh ta không bao giờ là kiểu người hội hè,” anh nói điềm đạm. “Và dù cho anh ta là một thiên tài điện toán thì em vẫn có thể quay anh ta vòng vòng với chỉ một ngón tay trở nhỏ xíu của em mà anh ta vẫn không nhận thức được. Nếu em cặp kè với anh ta liên tục suốt ngày, thì em sẽ buồn chán đến phát khóc chỉ trong vòng một tuần.”

Cô nhìn anh chằm chằm, cố thử đọc những suy nghĩ của anh đằng sau cặp mắt mơ hồ khó hiểu. Cô không phải là một cô nàng chỉ thích ăn chơi, và cô muốn anh nhận ra điều này, nhận ra người phụ nữ thực sự đằng sau lớp vỏ lạnh lẽo trống tuếch. Chẳng lẽ anh nghĩ cô đi chơi với anh chỉ để vui thú, rằng cô chỉ bị thu hút bởi những người thích quan hệ thoải mái như cô đang thể hiện thôi sao? “Em không bao giờ buồn chán với Sammy,” cô nói, giọng cô đều đều, che đậy cảm giác đau đớn trong lòng. “Em rất thích anh ấy, dù anh ấy có phải là loại của em hay không.”

Chậm rãi tay anh ôm chặt hông cô, kéo cô sát hơn vào anh đến nỗi thân mình cứng rần của anh hằn dấu vào thân mình mềm mại của cô. “Anh ta không còn quan trọng nữa, vì em sẽ không còn gặp anh ta; anh sẽ có em. Và anh sẽ không chia sẻ.”

Tessa thở gấp vì vẻ kiên quyết, cứng rắn trong giọng anh. Cô đã quen với việc bị đeo đuổi, nhưng Brett là một người đàn ông không chỉ những đeo đuổi, mà còn phải bắt bằng được con mồi. Vẻ ẻo lả mong manh như cánh bướm của cô sẽ trở thành vô dụng khi chống lại sức mạnh của anh, mặc dù vậy cô sẽ không cảm thấy sợ hãi chút nào nếu cô biết chắc cô có thể giao phó bản thân cô cho anh. Anh muốn cô vì chính bản thân cô, hay anh chỉ muốn chinh phục cô vì sự thách thức mà cô là đại diện, hay muốn chộp lấy cánh bướm mong manh khó nắm bắt đơn giản để có thể tuyên bố cô là của anh trong một thời gian ngắn ngủi?

Có lẽ anh đã nhìn thấy vẻ lưỡng lự trên nét mặt cô, trong cặp mắt xanh trong của cô, vì anh trượt tay xuống ôm lấy hông cô, đẩy cô tới trước để ấn hông cô áp vào anh bằng một cử chỉ đầy khêu gợi và sở hữu làm tiếng kêu giật mình của cô bị nghẹn lại giữa chừng. “Xem đây này,” anh rề rà, và một điều gì đó đáng sợ hiện trong cặp mắt xanh của anh.

Mặt cô đỏ bừng, Tessa vội vàng nhìn quanh xem có ai nhìn thấy, nhưng không ai để ý tới họ, mặt cô bắt nóng dần. “Em muốn về nhà,” cô điềm đạm nói với anh.

“Em chắc chứ? Vẫn còn sớm mà.” “Vâng, Chắc chắn. Em muốn về ngay.” Có lẽ cô đang làm chuyện ngu ngốc khi rời bỏ chỗ công cộng để tìm nơi riêng tư, nhưng Tessa cảm thấy cô có thể xử lý chính mình tốt hơn khi không có khán giả. Anh không phải loại đàn ông chỉ biết dùng sức mạnh với phụ nữ; cô đã không cảm thấy sợ với viễn cảnh buổi tối hôm nay sẽ kết thúc bằng trò đấu vật. Dù cho lần đầu tiên cô đi chơi với anh, cô đã hôn anh rồi lại từ chối một cách đồng đẳng, nhưng anh đã xử sự đầy vẻ thông cảm hơn là cô mong đợi trong tình huống đó. Vấn đề là khi anh hôn cô, cô không muốn anh dừng lại. Đừng bao giờ. Và đưa ra một quyết định về thể xác liên quan tới anh làm mạch cô đập nhanh hơn. Nếu anh thúc ép cô, liệu cô có nhượng bộ? Cô là người, vì cô rất muốn nhượng bộ; cô muốn ở trên giường anh và dâng hiến bản thân cô cho anh. Sự thu hút thể xác mãnh liệt cô cảm thấy với anh ngay từ khi mới gặp ngày càng tăng mạnh. Cô bắt đầu cảm thấy yêu anh, bất chấp những điều mà cảm xúc thường tình mách bảo cô. Cô biết anh là kẻ chuyên gây đau khổ cho phụ nữ, một kẻ có sự thích thú xác thịt nồng nhiệt với phụ nữ đến nỗi anh có thể không nhớ nổi dù chỉ là những cái tên của những người đã từng chia sẻ giường chiếu với anh.

Cô ngồi im lặng trên đường về căn hộ của cô, và anh cũng vậy, mặc dù thỉnh thoảng cô có thể cảm nhận cái nhìn chăm chú của anh chiếu vào cô. Giá mà cô có thể đọc được suy nghĩ của anh! Nhưng anh giấu chúng rất giỏi, và cô không biết anh mong muốn ở cô điều gì đằng sau sự thật hiển nhiên : sự thỏa mãn xác thịt. Để thực sự hiểu anh phải cần cả đời, cô nghĩ. Anh giấu mình quá thận trọng; anh quá bình thản, quá kiềm chế, thậm chí cả trong đam mê. Người phụ nữ nào phá vỡ được sự kiềm chế đó sẽ có trong tay một ngọn núi lửa, và Tessa rừng mình thích thú với ý nghĩ mình chính là người phụ nữ đó.

Một lần nữa, anh bước vào căn hộ trước cô và kiểm tra tất cả các phòng trước khi đưa trả chìa khoá cho cô. Cô đứng yên, hơi một chút để phòng khi anh tới gần cô, và một nụ cười nhẹ phảng phất trên môi anh khi anh đặt bàn tay dưới cằm cô và nâng mặt cô lên nhìn vào anh. “Nàng phù thuỷ bé nhỏ xinh đẹp,” anh thì thào, hơi thở ấm nồng của anh vuốt ve mặt cô. “Em làm một thằng đàn ông rối tung lên khi em chơi những trò ve vãn rồi lảng tránh. Em có thể cứ tiếp tục ve vãn, em bé, nhưng anh sẽ đặt dấu chấm hết cho trò đùa cợt lảng tránh. Hôn anh đi. Anh đã làm mình phát điên hai ngày nay chỉ vì nghĩ tới miệng em và hương vị ngọt ngào của em thôi đấy.” Anh vùi môi vào môi cô mơn trớn nhẹ nhàng, trên người. “Hôn anh đi,” anh ra lệnh lần nữa, rồi chặn đường rút lui của cô bằng cách gắn chặt miệng anh vào cô, mạnh mẽ, lưỡi anh trượt sâu vào và một lần nữa truyền cho cô hương vị say nồng của anh. Mắt cô nhắm lại vì niềm thích thú nóng bỏng, hai tay cô bấu chặt trên vai anh.

Họ đứng mắc cứng vào nhau, miệng họ tham lam nín chặt, cho đến khi Tessa cảm thấy choáng váng vì thiếu không khí phải giật môi ra; rồi cô cúi đầu dựa vào vai anh. Sự ham muốn, sự khẩn thiết rung lên giữa hai người thật đáng kinh ngạc, và từ sự thúc ép của cơ thể anh cô biết anh đã bị khuấy động mãnh liệt, nhưng anh có vẻ vẫn đang chờ một dấu hiệu chấp nhận từ phía cô. Cô không thể trao nó cho anh; hành động yêu đương thể xác với cô là một hành động có tính giao ước, và cô không chắc chắn về cảm xúc của mình chỉ sau hai buổi gặp gỡ đủ để cho phép anh có sự thân mật như vậy. Nhẹ nhàng anh xoa bóp gáy cô, giải toả áp lực căng thẳng mà anh cảm nhận được ở đó.

“Lên giường với anh đi,” anh thì thầm, hôn thái dương cô, vành tai cô, đằng sau vành tai cô bằng cái phớt nhẹ của đầu lưỡi anh, gây nên những gợn sóng nhỏ thích thú lan toả khắp mình cô. “Anh biết em nghĩ như thế là quá sớm, nhưng chờ đợi chẳng thay đổi được gì hết. Anh sẽ phải có em, và cả hai ta đều biết rõ điều đó.”

Cô nhắm mắt trong sự đau xót vì ham muốn và do dự. Anh quá sôi nổi và mạnh mẽ, và cô muốn anh quá nhiều đến nỗi cô không còn cảm nhận được gì ngoài cảm giác đau đớn trống rỗng bên trong. “Em sợ em sẽ yêu anh mất thôi.” Cô buột miệng, giọng cô nghẹn lại trên vai anh, và cô biết đã cô nói dối. Cô đã lo sợ, đúng vậy, nhưng lo đến mấy thì với cô cũng đã quá muộn; cô đã thật sự yêu anh sâu nặng và chẳng còn đường nào quay lại được nữa, và chẳng có lý lẽ hợp lý nào sẽ thay đổi được tình yêu của cô. Cô đã chờ đợi cả đời để có anh. Cô không thể cưỡng được tình cảm của mình cũng như không thể ngừng thở.

Brett đứng bất động. Thậm chí cả bàn tay đang vuốt ve gáy cô cũng dừng lại giữa chừng. Tình yêu, cũng như những cảm xúc lãng mạn, không có chỗ đứng trong anh, và đó không phải là điều anh muốn. Cho đến khi cô nói ra những từ ấy, thì anh chưa từng có ý tưởng nào trong đầu. Anh đã mời cô đi ăn tối lần đầu tiên vì hai lý do: vì anh muốn đưa cô lên giường, và vì muốn dò hỏi cô về những nhân viên khác ở Carter Engineering. Ham muốn xác thịt của anh càng lúc càng lớn cho tới khi hơi nóng hừng hực của nó làm anh héo mòn, cho đến khi anh không thể ngủ được và trần trọc không yên trên những tấm vải trải giường nhàu nhĩ, cơ thể anh căng thẳng vì thất vọng. Cô hấp dẫn anh như chưa một người phụ nữ nào làm được; trong cùng một lúc cô vừa táo bạo vừa thận trọng, vừa mời gọi vừa đoan trang. Lần đầu tiên trong đời anh, anh cảm thấy bức bối với ý nghĩ còn có những thằng đàn ông khác. Anh không muốn cô giao thiệp với Sammy Wallace vì một lý do không hề dính dáng gì đến việc anh ta đang là đối tượng bị nghi ngờ tham ô. Anh muốn tất cả thời gian của cô dành cho anh, tất cả nụ hôn của cô dành cho anh, và tâm lý chiếm hữu nguyên thuỷ gặm nhấm anh. Khi anh nghĩ về hai người đàn ông cô đã từng dính hôn, anh muốn lắc cho cô rụng răng ra vì đã cho phép bọn họ gần gũi tới mức cô thậm chí còn có ý định cưới họ.

Nhưng anh không muốn vướng víu vào chuyện tình cảm. Tình yêu là ham hố và đòi hỏi, và anh không muốn loại tình cảm mật thiết này. Tâm trí anh luôn hơi xa cách, và luôn được kiềm chế, và anh muốn cứ như thế mãi; anh đã từng thấy những thằng đàn ông xử sự hoàn toàn điên khùng chỉ dưới danh nghĩa của vài thứ tình cảm không rõ ràng mà họ là tình yêu.

Tessa đã xâm nhập vào suy nghĩ của anh, khi anh cần để tâm trí hoàn toàn chuyên tâm vào công việc. Hình ảnh cơ thể mượt mà, đẹp đẽ của cô nằm duỗi dài trên tấm ga trắng, chờ đợi anh, là hình ảnh bồng bồng trong đầu anh mọi lúc, xâm nhập vào suy nghĩ của anh vào những lúc không thích hợp nhất. Cô làm anh xao lãng khỏi trò mèo đuổi chuột bí mật mà anh và Evan đang chơi cùng tên trộm. Và anh muốn chiếm cô, làm thỏa mãn mình với cô, rồi anh có thể đẩy cô ra khỏi tâm trí anh và toàn tâm toàn ý tiếp tục công việc đang tham gia.

Ý nghĩ cô yêu anh làm anh choáng váng. Sẽ như thế nào nếu có người đàn bà nông cuồng, hay ve vãn này cho riêng anh? Cô có thể yêu thật lòng không, hay là cô chỉ chơi đùa với từ ngữ mà thôi? Cô đã từng thật sự yêu ai trong những người đàn ông mà cô đã đính ước? Cô đã nói gì về người đã phản bội cô nhỉ? Rằng cô không yêu anh ta đủ để tha thứ cho anh ta? Có lẽ tất cả cũng chỉ là một trò chơi với cô, như một thằng đàn ông chìm đắm sâu hơn và sâu hơn nữa cái bẫy mê hoặc của cô? Nhưng trong cùng lúc, cái ý tưởng trêu người anh, giống như mùi nước hoa phảng phất của cô cứ thường xuyên thoảng qua mũi anh, rồi lại bay đi.

Tessa hiểu ngay ý nghĩa sự bất động của anh, và cô chớp mắt giữ lại những giọt lệ bất ngờ dâng lên, cẩn thận giữ đầu cô nép vào vai anh. “Tại sao chúng ta không dừng lại ở đây thôi?” cô thì thầm. “Về phía em, em không biết có thể kiềm chế lâu hơn được không, và em thà là bỏ đi trước còn hơn phải chịu đau đớn.” Cô nói nhẹ như hơi thở, “Chúng ta luôn có thể nhớ về người kia như một kẻ phụ tình.”

Anh đặt cả hai tay lên vai cô và đẩy cô hơi xa anh một chút để anh có thể nhìn thấy gương mặt cô, và anh cau mày. “Không,” anh nói cộc lốc, không muốn hiểu rõ hơn lý do tại sao lại từ chối lời đề nghị của cô, nhưng đừng có hòng anh để cô bước ra khỏi cuộc đời anh. Tiếng cười của cô sẽ văng vẳng trong tâm trí anh cho đến hết đời, và anh cảm nhận được sự đau đớn của ham muốn không được thỏa mãn.

“Làm ơn đi anh.” Mắt cô rất trong sáng và thẳng thắn. “Em nói với anh rồi đấy, em không ngủ lang đầu. Em không có những mối quan hệ tầm thường, dung tục đâu. Em có rất nhiều để dâng hiến cho một người đàn ông; Em không phải chỉ là một người để vui đùa hay giải trí. Và em mong chờ rất nhiều ở một người đàn ông. Nếu anh không bằng lòng trao ra, thì hãy buông tay đi.”

“Thế em mong chờ gì ở một người đàn ông hả?” anh hỏi phũ phàng, kéo ngược cô lại gần anh một lần nữa, vì anh không thể chịu đựng được khoảng cách giữa họ.

“Tình bạn. Niềm đam mê. Lòng tin, trách nhiệm và chung thủy.” Cô mạnh mẽ ngửa mặt nhìn anh. “Tình yêu.”

“Anh quá già để tin vào truyện thần tiên rồi, em bé ạ. Tình yêu chỉ là một từ mà mọi người quảng lung tung để tự biện minh cho những trò ngu ngốc mà họ làm thôi.” Hai bàn tay cứng rắn của anh xiết lại làm đau vai cô. “Anh muốn em, và em muốn anh. Hãy coi thế là đủ.”

Cô lại lắc đầu, nhưng trước khi cô có thể nói một điều gì, anh cúi đầu xuống và hôn cô, chậm rãi và mạnh mẽ nồng nàn, và một lần nữa cô lại trở nên yếu đuối, chẳng có gì có thể giúp cô chống lại trò ma thuật anh đang làm với da thịt cô. Hai tay anh di chuyển khắp người cô, mân mê ngực cô, hông cô, đùi cô, như thể muốn đóng dấu lên cô bằng bàn tay tay anh. Khi anh bỏ ra, khuôn mặt anh tối lại và mắt anh rừng rực. “Đêm nay hãy nghĩ về nó. Tối mai anh sẽ đón em lúc bảy giờ.”

“Chẳng có kết quả gì đâu,” cô nói yếu ớt, nhưng cô không tin anh đã nghe thấy cô. Anh đã ra khỏi cửa, và cô đứng đó, ngay giữa phòng một lúc lâu nữa, đầu cô gục xuống, mắt nhắm nghiền. Anh sẽ không muốn cô chơi một cách an toàn, và cô tự hỏi không biết cô còn đủ nghị lực để sống sót sau một mối quan hệ bất thành nữa không.

Cô bị giằng xé giữa sự cần thiết bản năng phải tự bảo vệ mình và sự cần thiết của trái tim đam mê sâu nặng của cô, sự cần thiết phải chạm vào và quắp lấy anh, quẩn quanh anh thật chặt để không bao giờ anh còn khả năng đẩy cô ra khỏi trái tim hay tâm trí anh. Cô sẽ chẳng có cơ hội nào nữa nếu cô quá hèn nhát để chọn một. Tình yêu phải trao đổi, thay vì đòi hỏi, và cô muốn trao bản thân cô cho anh. Có thể đầu óc anh không thừa nhận là tình yêu, nhưng cơ thể anh thì có. Cô đã sợ thế...nhưng đã quá muộn để mà sợ.

Evan dụi mắt mệt mỏi, rồi quay lại với đám giấy tờ mà máy tính vừa in ra trước mặt anh. “Tôi quá mệt rồi, chẳng có chút manh mối nào trong đồng này hết,” anh cầu nhàu.

Brett nhìn đồng hồ; đã quá nửa đêm một chút. Anh thích thú cảm giác tập trung cao độ cần thiết cho cuộc điều tra; nó làm tâm trí anh khỏi thấy thất vọng vì lại phải nằm ngủ một mình. Nhưng anh cũng mệt rồi, và anh đang mang một cảm giác đeo đẳng rằng anh đang bỏ lỡ một cái gì đó, một cái gì đó anh đã có thể nhận ra nếu anh không quá mệt, nếu một phần của anh không đang vương vấn nơi Tessa. Mẹ kiếp cô nàng, tại sao anh không thể ngừng nghĩ về cô nàng nhỉ? Cô nàng chỉ là một ả đàn bà khác mà thôi, bất chấp đôi mắt tươi cười và những cái hôn như thiêu đốt của cô nàng. “Chúng ta đang bỏ lỡ cái gì đó,” anh lẩm bẩm. “Một cái gì đó ở ngay dưới mũi chúng ta, và chúng ta không nhận ra nó.”

“Có thể có một cái 747 thể ở ngay dưới mũi tôi lúc này và tôi đã mất bao nhiêu thời gian tìm tòi mà vẫn không thấy nó,” Evan ngáp dài, quăng cái bút chì. “Thằng cha này đúng là một thiên tài. Tại sao anh không tặng cho hắn một khoản tiền thưởng nếu hắn chỉ cho chúng ta biết hắn làm thế nào hả?”

“Anh có chắc đây là Wallace không?” Brett liếc nhanh Evan hỏi.

“Đó là một ai đó biết cách sử dụng computer như chơi bóng chày, đây là điều chắc chắn.”

“Tessa kể với tôi là anh ta có một gia tài điện tử trong căn hộ của anh ta đây. Anh ta biết tất cả các mã truy cập; và anh ta có thể truy cập vào mạng máy tính của chúng ta bất cứ khi nào anh ta muốn.”

“Tôi đã kiểm tra hồ sơ của bảo vệ, và anh ta làm việc ban đêm rất nhiều, nhưng mẹ nó chứ, tôi không thể tìm ra bất cứ một cái gì không đúng!” Evan nói hùng hồn.

“Nó ở ngay đây; chỉ có điều chúng ta chưa tìm ra cái đúng thôi.” Brett thẳng người lên, đi đi lại lại không ngừng trong phòng khách sạn. Chó chết, nhưng anh đã mệt mỏi với các khách sạn, với cuộc sống suốt ngày gắn liền với cái valy lăm ròi. Anh muốn không khí trong lành, khô lạnh của miền núi, mùi khói của gỗ cháy trong lò sưởi rừng rực, sức mạnh dâng trào của một con ngựa ở dưới anh, và tình trạng cấu kỉnh vì không làm được việc ăn mòn anh.

Evan cũng đứng lên, vươn vai cho cơ bắp bớt căng mỏi. “Tôi chấp nhận dừng thi đấu ban đêm. Hãy còn ngày cuối tuần nữa, và tôi có thể làm được nhiều việc hơn trong thời gian đó, khi tôi không phải mất cả ngày giả vờ tìm hiểu các hệ thống và lựa chọn. Sáng mai, tôi sẽ về gặp San Francisco, nhưng tôi sẽ trở lại đây muộn nhất là sáng thứ bảy. Anh có cần gì ở văn phòng không?”

“Không,” Brett nói lơ đãng, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm biển ánh đèn sáng trải rộng đến tận chân trời. Giống như New York, Los Angeles không bao giờ ngủ. Ở trang trại, khi đêm đến, gia súc đều đi ngủ, và con người cũng vậy.

Sau khi Evan đã trở về phòng anh ta, Brett vẫn đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng anh không còn nhìn thấy ánh đèn nữa. Thân thể anh vẫn còn cảm thấy sức ép của da thịt cô trên anh, quai hàm anh nghiến lại. Anh muốn cô. Anh thậm chí không cần nghĩ tới tên cô; tất cả những người đàn bà khác trở thành vô danh, không có nhân dạng, thậm chí không có giới tính, khi so sánh với cô.

Anh nhìn cái giường khách sạn vẻ chán ghét, tự biết anh sẽ không có khả năng ngủ được khi anh nằm xuống đó. Giường của anh ở trang trại to và rộng, và đột nhiên anh mừng tượng hình ảnh cô nằm trên đó, mái tóc mềm của cô xoã tung phủ trên gối anh trong khi cô im lặng ngủ, với những tấm đắp kéo trùm lên đôi vai trần để chống lại cái băng giá của sáng sớm mùa xuân. Anh lắc mạnh đầu để trục hình ảnh đó ra khỏi tâm trí, nhưng nó vẫn cứ lờn vờn quanh anh, lại còn thêm những hình ảnh náo động khác đổ thêm dầu vào lửa: đó là những đêm mùa đông dài dằng dặc, đó là làm tình với cô trên cái giường đó, và biết đêm sau anh vẫn có cô nữa.

Anh nhắm mắt. Anh sẽ không để cô bắt đầu với anh như thế. Anh sẽ chiếm cô và rồi sẽ quên cô, vì trong khi chiếm đoạt cô anh sẽ thấy được cô cũng chỉ như những người phụ nữ khác anh từng có và rồi lãng quên.

4. Chương 4

Tessa luôn có mặt ở bàn làm việc sớm một chút, và hôm nay Sammy mang cho cô một tách cà phê trước khi bắt đầu giờ làm việc. “Anh không thể nhớ em uống với kem hay đường hay cà phê đắng, nên anh mang cho em đủ hết luôn,” anh ta nói, hơi đỏ mặt khi moi hết các túi mới tìm được hai gói đường nhỏ đóng gói sẵn và một hộp nhựa nhỏ có nắp đậy đựng sữa.

Cô nhận tách cà phê với vẻ biết ơn; sau khi nằm thức chong chong hết cả nửa đêm qua, sáng nay cô thức dậy hơi muộn và lỡ bữa sáng nhàn nhã thường lệ. Cô cảm thấy mất thẩm quyền và chỉ sau khi đã kiểm tra kỹ càng trước gương cô mới đủ dũng cảm đối mặt với một ngày dài. Trông cô vẫn bình thường, nhưng cô cảm thấy chẳng bình thường chút nào. “Anh đã cứu sống em đấy,” cô thở dài. “Cảm ơn anh, Sammy. Em không ăn gì sáng nay.”

Anh ta chuyển tư thế dồn sức nặng từ chân này sang chân kia. “Bọn anh làm việc với Nelda gần như suốt đêm. Hillary thật là tuyệt vời, em có thấy thế không? Anh chưa cần giải thích cho cô ấy; cô ấy đã biết rồi.”

“Cô ấy đúng là lý tưởng với anh đấy,” Tessa nói chắc chắn. Nó đã bắt đầu ngấm vào đầu anh ta rồi.

“Nếu Hillary không giúp anh thì đến bây giờ anh vẫn còn đang mày mò lắp đặt Nelda. Cô ấy cũng có vài mối quan hệ có khả năng giúp bọn anh tiếp thị Nelda nữa đấy; ở ngân hàng cô ấy gặp nhiều người trong hầu hết các lĩnh vực.”

“Cô ấy là một cô nàng rất tuyệt đấy, lại còn xinh nữa.”

Anh chàng trông có vẻ hơi bị ngạc nhiên. “Ừ, đúng thế, nhưng điều tuyệt nhất ở cô ấy là cô ấy quá thông minh. Cô ấy đã viết chương trình cho Nelda đấy chứ.”

Thật là hết thuốc chữa; cô đã làm mọi thứ ngoại trừ cầu hôn anh chàng họ Hillary. Cô ngờ rằng chưa chắc đã có cô nàng nào mê hoặc được anh ta như cô nàng Nelda, nhưng đó là vấn đề của Hillary. Ngay lúc này, Tessa cảm thấy cô cũng có một vấn đề lớn của chính mình để lo, và vấn đề của cô là một cái gì đó có chiều cao một mét chín tư cùng cặp mắt xanh. Cô đã chẳng biết ngay từ đầu rằng Brett Rutland mạnh hơn khả năng xử lý của cô rồi sao?

Cô chợt bắt gặp một chuyển động ngay sau vai Sammy, và ngược lên, thấy tim mình lỡ mất một nhịp khi bắt gặp cặp mắt đang nheo lại của Brett. Anh nhìn Sammy về cau có, rồi với cùng ánh mắt đó, anh quay lại nhìn cô. “Xin chào,” anh nói, nhưng Tessa nhận ra vẻ giận dữ ẩn sau giọng nói lạnh lùng.

“Xin chào,” cô đáp trả bình tĩnh. “Ông Rutland, đây là Sammy Wallace, phòng xử lý dữ liệu. Sammy, Ông Brett Rutland;”

Sammy chìa tay ra bằng một cử động vội vã, vụng về, và nét mặt anh ta sáng lên háo hức. “Rất vui được gặp ông!”

Với vẻ kiêu hãnh hoàn hảo, Brett bắt tay anh chàng. “Tôi đã được nghe nhiều về anh, Anh Wallace. Anh là một thiên tài trong lĩnh vực máy tính đúng không nhỉ?”

Sammy đỏ mặt. Trước khi anh chàng kịp nói câu nào, Perry Smitherman vội vã lướt qua, nhận ngay ra Brett. Anh ta gần như phanh kít lại khi anh ta tới gần họ. “Ông Rutland!” Perry gào lên sung sướng với sự giả tạo lộ liễu đến nỗi Tessa phải nhăn mặt xấu hổ thay cho anh ta. “Tôi có thể giúp gì cho ông không ạ?”

“Được,” Brett nói cộc lốc. “Tôi muốn gặp riêng anh, và tôi nghĩ tôi sẽ tạt qua chỗ anh trên đường đến phòng tôi. Có vài thông tin tôi cần anh làm rõ thêm.”

“Vâng, tất nhiên, tất nhiên,” Perry lắp bắp. “Đi đường này ạ -văn phòng tôi đây-”

Gật đầu một cái với cả Tessa và Sammy, Brett vào văn phòng Perry, với Perry xun xoe quanh chân anh như một con chó xù ngoe nguẩy vẫy đuôi.

“Em có thể tin được không?” Sammy hỏi về ngờ vực. “Ông ta thực sự đã nghe nói về anh rồi đấy.” Anh chàng rạng rỡ vui mừng, mắt lấp lánh đằng sau cặp kính cận.

Tessa ngồi im, nhưng Sammy không nhận ra cô không hưởng ứng với niềm vui của anh; anh chàng quá kinh ngạc và vui mừng để nhận thấy điều gì khác. Đã tới lúc anh chàng phải có mặt tại nơi làm việc và anh bỏ đi cũng thông thả như lúc đến. Tessa bật màn hình trước mặt nhưng cô cứ ngồi nhìn chăm chăm vào con trỏ đang nhấp nháy mà thực sự chẳng hiểu mình đang nhìn gì. Brett vẫn kiêu kiêu như thường lệ, nhưng cô rất nhạy cảm với tâm trạng của anh, và cô cảm nhận được nỗi giận dữ sôi sục bên dưới vẻ ngoài bình thản của anh. Sáng nay có việc gì mà anh lại mang tâm trạng tồi tệ như vậy, hay anh tức giận vì anh vào và nhìn thấy cô nói chuyện với Sammy? Anh đã ra lệnh rõ ràng cho cô không được gặp Sammy sau giờ làm, nhưng lúc này đang là giờ làm việc mà; chắc chắn anh không mong cô rẽ ngang để tránh mặt đồng nghiệp của cô chứ? Thật là nực cười khi nghĩ rằng anh có thể nổi ghen vì Sammy. Sammy thậm chí không được liệt vào trong danh mục cùng Brett, và Brett phải biết điều đó chứ. Cô đã nói với anh rằng Sammy chỉ là một người bạn đơn thuần, nhưng anh đã trừng trừng nhìn Sammy như muốn tống cho anh chàng một cú xuynh chết chóc (chẳng biết giải thích thế nào, cú xuynh là cú đâm từ hai bên, như kiểu quả bóng trái, quả bóng phải khi nghe bình luận quyền Anh trên tivi ấy-mà sao truyện này bà LH lại chuyển sang mê quyền Anh thế này nhỉ), và anh chàng Sammy khốn khổ thậm chí không có một chút ý niệm nào rằng mình đang ở trong tình trạng nguy hiểm.

Brett có ghen thật không? Khả năng đó làm cô gần như choáng váng vì hy vọng. Anh chẳng có lý do gì để ghen tuông, nhưng ghen tuông có phải là dấu hiệu chứng tỏ rằng anh quan tâm đến cô nhiều hơn cô nghĩ không?

Tessa khá giỏi trong công việc chuyên môn, và khá kỷ luật để tập trung vào công việc mặc dù vẫn để một mắt theo dõi cánh cửa phòng Perry, chờ Brett xuất hiện trở lại. Cô bồn chồn và kích động, và cô khẽ mỉm cười giấu cột chính mình, vì không ai trong số bạn cô ở đây lại tin được rằng Tessa Conway có thể bị kích động với một người đàn ông. Sự khác biệt ở chỗ này là Brett không chỉ là một người đàn ông, mà anh là đàn ông và điều đó khác nhau rất xa. Không ai, kể cả Andrew, từng làm cô cảm nhận như kiểu cô cảm nhận với Brett, ngay cả lúc Tessa nghĩ cô thực sự yêu Andrew. Cô đã biết được có rất nhiều cung bậc yêu đương khác nhau, và sự ham muốn sâu đậm, khát thèm cô cảm thấy với Brett vượt xa mọi cảm giác mà cô từng tưởng tượng.

Rốt cuộc Brett cũng rời khỏi phòng Perry, nhưng anh lướt qua cô mà thậm chí không thèm liếc mắt về hướng cô. Tessa cảm thấy tổn thương một cách vô lý; nói cho cùng, cô chính là người nói cô không cảm thấy thoải mái với những chuyện thóc mách chốn văn phòng, nên Brett đã chiều theo ý muốn của cô khi không công khai mối quan hệ của họ. Nhưng cô phát hiện ra mình vẫn muốn nhận được chút gì đó từ anh: một cái nhìn, một nụ cười, bất cứ cái gì để khẳng định lại với cô rằng anh không lạnh nhạt như anh đang thể hiện.

Bất kể anh muốn gì ở Perry, hiển nhiên Perry không coi đó là một cuộc thăm viếng dễ chịu. Qua cánh cửa mở của văn phòng Perry, Tessa có thể thấy anh ta hết vặn vẹo chân tay rồi lại vò đầu bứt tai đến nỗi mái tóc thừa thớt của anh ta rối bù hết cả lên. Cô đã nghe kể Brett thường xuyên để lại hậu quả như vậy với những nhân viên điều hành và các trưởng phòng, những người không may phải đối phó với anh. Tính cách anh chia làm hai mặt rõ rệt, và cô cảm thấy hơi bị mất phương hướng vì không thể trung hoà được ông lãnh đạo lạnh lùng, nghiêm khắc, người vạch lá tìm sâu những kẻ dám qua mặt anh với một người đàn ông đầy nhục cảm đã hôn cô thật ngọt ngào nóng bỏng.

Làm sao cô có thể nhận ra mình quá vô vọng khi yêu một người mà cô không hề hiểu rõ? Anh là một câu đố với cô, tính cách của anh như một mê lộ rối rắm phức tạp mà cô mong mỏi tìm ra lối thoát, vì cô cảm nhận được phần thưởng cho việc giải mã những bí mật trong tính cách anh sẽ là một tình yêu nồng nàn suốt đời.

Đến trưa, sự kiện Brett Rutland đã có buổi làm việc riêng với Perry đã lan truyền khắp văn phòng. “Điều gì sẽ tiếp theo đây?” Billie háng hái hỏi sau khi ăn trưa. “Perry có chuyện gì à?”

“Theo mình biết thì không phải thế,” Tessa trả lời, giật mình bởi ý nghĩ đó.

“Vậy tại sao Rutland lại gặp riêng với anh ấy?”

“Nào, cậu phải biết là cậu luôn bảo mình không được quá thân thiện với mọi người đấy nhé,” Tessa nói về ngây thơ. “Thế có phải nhiệm vụ của mình bây giờ là trèo lên gác gặp anh chàng đó và hỏi, ‘Anh Rutland thân yêu ơi, anh đang làm gì ở đây thế?’, đúng không hả?”

“Sẽ chẳng ai ngạc nhiên đâu,” Billie lầu bầu. “Và của nợ là, anh ta có thể nói, “Cô Conway thân yêu, tại sao anh không mời em đi ăn tối nay và tiện thể nói cho em biết luôn nhỉ?””

Đúng thế, anh có thể nói chính xác như thế, Tessa nghĩ, và mỉm cười. Cô phải là một con ngu hạng nhất, nhưng cô nóng lòng đếm từng giờ đến lúc cô được gặp lại anh, mặc dù vẫn biết rằng anh không ở trong tâm trạng dễ chịu nhất và anh đã rất khó điều khiển nó ngay cả khi anh vẫn thấy thoải mái. Nhưng cô muốn gặp anh; cô muốn ngả đầu lên đôi vai vững chãi của anh và đắm mình trong sự gần gũi của anh như bông hoa đắm mình trong ánh mặt trời. Cô biết anh chưa đến một tuần, nhưng anh đã in dấu sâu đậm trong suy nghĩ cô đến nỗi cô không thể nhớ được trước đây cô đã như thế nào, lúc cô chưa có người đàn ông cao lớn với mái tóc nâu và đôi mắt xanh thẫm, người đã làm lu mờ hết mọi kẻ đàn ông khác mà cô từng biết, người đã hiện diện trong giấc mơ của cô cả ngày lẫn đêm. Có phải đây là thời điểm của cuộc đời cô khi cô thực sự mất lý trí vì anh? Cô không thể nghĩ đến ai khác. Thậm chí cả khi cô đang ngủ, anh cũng ở trong tâm trí cô, đến nỗi cô chìm vào giấc ngủ khi đang nghĩ đến anh và thức dậy chỉ để tiếp tục những ý nghĩ vẫn còn dang dở, như là anh vẫn luôn ở đó.

“Cậu lại mơ mộng gì thế,” Billie nói, theo dõi cô. “Dù anh ta là ai đi nữa, anh ta phải là một người đặc biệt.”

Tessa ghen lời. “Đúng thật đấy.”

“Có phải là Brett Rutland không? Cái cách cậu mỉm cười lúc nãy, khi bọn mình nói chuyện về anh ta... Mình không thể diễn tả được.”

Có chối cũng chẳng ích lợi gì, vì ngay giây phút này Tessa cũng đang cảm thấy cô không thể điều khiển được nét mặt mình, và trong mọi trường hợp cô không có ý chối bỏ cảm xúc của cô với anh. Cô không thấy xấu hổ khi yêu anh; cô tự hào vì tình yêu của cô, có vẻ như cuộc sống của cô bây giờ mới thực sự là cuộc sống. “Ừ,” cô lặng lẽ chấp nhận.

Billie ngạc nhiên cực độ. “Có thật cậu mới gặp anh ấy lần đầu tiên ở trong thang máy hôm đầu tuần không hả?”

“Đúng thế. Bọn mình đã cùng đi ăn tối hôm đó...và tối qua.”

“Cậu đã đi chơi với anh ta hai lần, và cậu nghĩ cậu yêu anh ta hả? Yêu sát thủ dùng rìu? Tessa, không thể tìm được hai người nào khác không phù hợp với nhau như cậu và Brett Rutland đâu! Cậu là sức sống của mọi cuộc tiệc tùng, và anh ta...thế đấy, cậu tự mà hình dung lấy. Anh ta bước vào phòng, và thế là cả phòng đột nhiên im bật.”

Đây là Brett ở nơi công khai; Billie sẽ không bao giờ nhận thức được sức mê hoặc đầy uy lực anh có thể bộc phát khi ở chốn riêng tư, dồn mọi cảm xúc vào chỉ một người đàn bà và đòi hỏi anh cũng phải được đáp lại tương đương.

Nhưng Tessa đã biết những cái hôn của anh, cảm nhận hơi nóng của anh ôm ấp cô, và cô sẽ không còn khả năng để nghĩ anh là một chuyên gia giải quyết sự cố lạnh lùng, nhẩn tâm, người chỉ có trách nhiệm báo cáo với một mình ông Joshua Carter.

“Cậu có thể giữ kín chuyện được không?” cô hỏi Billie. “Anh ấy nói anh ấy không quan tâm nếu có người biết, nhưng mình không thích cái ý nghĩ mọi người bàn tán về chuyện của bọn mình.”

“Chắc chắn rồi,” Billie đồng tình hưởng ứng, đưa tay ra vỗ mạnh vào tay cô. “Cậu không chọn một người dễ chịu mà yêu, đúng không nào?”

“Tất nhiên là không rồi.” Cái miệng mềm mại của Tessa cong lên giễu cợt. “Những người dễ chịu thì cũng...dễ chán.”

Mặc dù Billie cho là cô đã quan tâm chú ý đến Tessa ngay từ khi người cô nàng trẻ tuổi này chuyển tới Los Angeles, nhưng cho tới giờ, cô chưa bao giờ nhận thấy Tessa đang đương đầu với rắc rối ngập ngụa như lúc này. Thậm chí ngay cả khi cô phải thích nghi với sự khác nhau giữa Tennessee và California, Tessa đã luôn bắt đầu giải quyết mọi việc với đầy nghị lực và tâm trạng thoải mái. Nhưng Brett Rutland có thể phá vỡ tâm trạng sáng sủa của Tessa bằng sự tàn nhẫn lạnh lùng của anh ta nếu bạn cô quan tâm quá nhiều đến anh ta và anh ta quan tâm quá ít đến bạn cô. Cặp mắt Billies đầy băn khoăn khi cô nhìn bạn mình. “Nếu

cậu cần mình , tất cả cậu phải làm là nhắc phon lên và gọi mình,” cô đề nghị. “Mình luôn có thể mời cậu uống chút gì đó, một cái giường để ngủ và một bờ vai cho cậu dựa vào mà khóc, cậu có thể dùng lần lượt từng thứ một hay tất cả luôn đều được.”

“Cảm ơn cậu. Mình biết cậu luôn ủng hộ mình khi mình cần cậu.” Tessa mỉm cười ấm áp với bạn mình. “Nhưng đừng có cau có thế! Mình luôn luôn trụ vững được mà, nhớ không?”

“Cậu chưa yêu bao giờ,” Billie bắt bẻ. “Tin mình đi, Tình yêu luôn có thể là địa ngục đấy.”

Đúng vậy, có thể lắm chứ, và Tessa đã bị bỏng vì ngọn lửa của của nó rồi, nhưng ngọn lửa nhỏ Andrew đã nhóm chẳng là gì so với cơn bão lửa mà Brett khơi bùng lên mỗi khi anh bước vào phòng. Một chút bối rối, bởi cô chưa bao giờ nghi ngờ rằng cô đã yêu Andrew, nhưng bây giờ cô bắt đầu tự hỏi rằng hay có khi cô chỉ thích anh ta một chút thôi. Chẳng có gì để so sánh giữa cảm giác của cô lúc đó và cảm giác của của cô với Brett lúc này. Với Brett, cô cảm nhận được một hấp lực không thể cưỡng lại phải bước vào vòng tay anh và không bao giờ rời bỏ nơi đấy, chỉ đơn giản là áp vào người anh và bám chặt cho đến khi da thịt cô tan chảy vào anh, cho đến khi họ không còn là hai thực thể tách rời nữa mà người này là một phần của người kia , nối liền với nhau mãi mãi bằng cả da thịt và trái tim và tâm hồn. Khi cô không cùng Brett, cô cảm thấy...cô độc, mà trước đây, có bao giờ cô thấy cô độc đâu. Cô đã từng một mình rất nhiều lần, và thích thú tận hưởng sự riêng tư chẳng kém sự ồn ào của đám đông bạn bè, nhưng bây giờ cô cảm thấy lẻ loi kỳ lạ.

Khi Brett tới căn hộ của cô tối đó, Tessa chỉ cần liếc qua anh cũng biết anh đang rất tức giận. Cơn giận của anh không quá khích, nhưng anh đã phải vận dụng nhiều đến khả năng kiềm chế của mình. Sóng lưng cô lạnh toát khi cô nhìn vào đôi mắt nheo nheo của anh. “Nếu em không muốn chia tay với Wallace, em chỉ cần nói thẳng với anh là xong. Anh không thích bị lừa dối.”

“Em chẳng lừa dối gì anh hết,” cô khẳng định chắc chắn. “Sammy là một người bạn, chỉ thế thôi. Bọn em làm việc cùng tầng và nhìn thấy nhau suốt ngày. Em không thể trốn sau bàn làm việc để khỏi gặp anh ấy được.”

Có một cái gì đó thật hoang dã trong nét mặt anh khi anh nhìn xuống cô, và anh chạm vào cái cằm thon nhỏ của cô với những ngón tay gân guốc cứng cỏi, một cái chạm rất nhẹ nhưng vẫn làm cho cô choáng váng vì đầy tính chiếm hữu. “Đừng bao giờ nói dối anh,” anh gần giọng; rồi cúi xuống hôn cô.

Như thể đã là mãi mãi từ khi cô được thưởng thức hương vị của anh, cảm giác miệng anh đói khát trên miệng cô, và cô nâng tay lên bám chặt lấy vai anh. Run rẩy, miệt mài trong khoái cảm tràn ngập khắp người cô, trong sự hưởng ứng với từng động chạm nhỏ nhất của anh, cô hôn anh với sự tất cả nồng nàn thuần khiết mà cô có thể trao anh. Khi cuối cùng anh có thể ngẩng đầu lên, mắt anh rừng rực, mồ hôi vã ra lấm tẩm trên trán.

Sự căng thẳng giữa hai người càng tăng khi đêm càng khuya. Mặc dù cô thích ăn tôm hùm, nhưng Tessa chỉ có thể ăn một nếm nấp một tí tẹo, vì tất cả các đầu dây thần kinh của cô đang tập trung tìm kiếm những dấu hiệu anh đang bị khuấy động thể xác, và một sự ham muốn nóng bỏng tương xứng cuộn cuộn nhức nhối trong cô. Anh làm cô cảm thấy thật đàn bà, cứ như từ trước đến giờ cô chưa bao giờ có khái niệm thực sự về giới tính của mình vậy. Với anh, cô chỉ là một kẻ ngây thơ, và những xúc cảm mãnh liệt của chính cô làm cô sợ hãi, nhưng cùng lúc, cô cũng bị quyến rũ bởi sức mạnh của chúng. Thời điểm để bỏ chạy đã qua rồi; có lẽ đã là quá muộn cho cô ngay từ giây phút đầu tiên cô nhìn lên màu xanh tuyệt đẹp của mắt anh.

“Ngày mai ở với anh cả ngày ,” anh nói cộc lốc, lần đầu tiên trong đời anh đặt quan hệ tình cảm lên trước công việc. Công việc vẫn chưa xong, nhưng nó chẳng có chút nào quan trọng nữa khi so sánh với sự khẩn thiết anh cảm nhận được phải khẳng định mối quan hệ của anh với Tessa. Khi anh nhìn thấy Sammy lượn lờ quanh bàn cô sáng nay, anh đã bị xâm chiếm bởi một cơn thịnh nộ lạnh băng làm anh chỉ muốn nhào đến bóp cổ thằng nhóc đó. Trước đây anh chưa bao giờ có ý chiếm hữu một người đàn bà, nhưng những người đàn bà đến với anh dễ dàng và anh cũng nhanh chóng đánh giá họ chẳng gì nhiều hơn là niềm khoái lạc nhục thể. Nhưng Tessa không chào mời bản thân cô cho anh; cô cảm dỗ anh bằng nụ cười trên ghẹo và đôi mắt tươi cười, rồi khiêu vũ nhảy nhót khỏi vòng tay anh. Anh là một người đàn ông, và một kẻ săn mồi. Anh phải có cô, và sớm thôi.

“Vâng,” Tessa đồng ý, mặc dù đó không phải một lời mời mà là một mệnh lệnh. Mắt cô lang thang trên khuôn mặt cứng cỏi, góc cạnh của anh, và sự căng thẳng trong ngực cô cảnh báo cô rằng cô lại một lần nữa

quên thở.

Anh khẽ chữ thề, chỉ vừa đủ nghe. Cái nhìn dịu dàng, mê đắm trên nét mặt cô làm cơ thể anh căng lên đòi hỏi. “Về thôi,” anh thô bạo hỏi, đứng lên và kéo cô ra khỏi ghế. Cô không phản đối; cô im lặng chờ anh thanh toán tiền; rồi nép vào anh một chút trên đường ra xe.

Đêm trở nên lạnh hơn, và Tessa ngửa khuôn mặt nóng bừng đón chút không khí lạnh mát. Cô cảm thấy bức bối, như lò sưởi đang cháy bên trong cô đã được bật ở nút cao nhất, và cô muốn bỏ hết số quần áo đột nhiên trở nên quá chật chội. Anh mở khoá và mở cửa xe, rồi đặt cô vào trong, và Tessa hít vào một hơi thở thật sâu, run bắn lên. Làm sao cô có thể kiềm chế nỗi sự đòi hỏi hoang dại trong cô? Nó đang cháy bùng trong cô, làm cơ thể cô rơi vào tình trạng ham muốn và tràn ngập yêu thương. Khi anh luồn vào sau vô lăng, cô gọi, “Brett,” bằng giọng mê muội và đưa tay chạm vào anh.

Anh giật nảy lên khi tay cô chạm vào ngực anh. “Em đang làm anh mất kiểm chế đấy,” anh nói bằng giọng khàn khàn giận dữ. “Anh chỉ muốn đè em ra ngay trên ghế xe và chiếm em ngay lập tức. Mẹ kiếp, nếu đó không phải là điều em muốn lúc này, vậy thì đừng đùa giỡn với anh nữa, vì em đang đùa với lửa đấy” (nguyên văn: trượt trên lớp băng mỏng.)

Cô cũng chỉ vừa đủ kiềm chế mình, nhưng cô hiểu được lời cảnh cáo nhạo báng trong giọng anh, và cô nhích xa anh, hai tay nắm vào nhau đặt trên lòng trong một nỗ lực chống lại ham muốn được chạm vào anh. Chẳng lẽ anh thực sự nghĩ rằng cô chỉ đùa giỡn với anh thôi sao? Cô nàng hội hè lúc này có cười nổi đâu; cô đã yêu, và ham muốn, và cô đau lòng. Tại sao tình yêu lại được miêu tả như hạnh phúc tột bậc khi nó quá đau đớn đến vậy? Tình cảm của cô dành cho anh quá mãnh liệt và sâu nặng đến nỗi cô cảm thấy như phần căn bản nhất trong cô, phần cốt lõi tạo nên cô, đã bị lấy đi khỏi cô mà cô không thể chống lại và trao vào tay anh. Tình yêu kiểu đó như một thanh gươm, và yêu thương Brett cô đã tự đặt mình vào thế hiểm nghèo như đứng trên lưỡi gươm sắc; anh không phải là một người an toàn để yêu. Cô đã liệu không chỉ trái tim cô khi yêu anh; cô đã liệu cả cuộc đời cô, cho cái mà anh muốn ở cô, và nếu có điều gì xảy ra với anh, thì ánh sáng sẽ tắt trong cuộc đời cô, và tiếng cười của cô sẽ phai tàn. Thật là đáng sợ khi yêu một ai đó như vậy, nhưng Tessa hiểu rằng, với Brett, những rào chắn an toàn của cô-tính hóm hỉnh và tiếng cười vui vẻ-trở nên vô dụng. Anh đánh đổ chúng với nam tính mạnh mẽ, và rút đến giọt đam mê cuối cùng trong huyết mạch cô. Cô đã luôn nghĩ cô có khả năng yêu thương sâu sắc, nhưng đến Brett, cô không còn biết đến đâu mới là sâu.

Anh lái hơi nhanh hơn thường lệ, và khi cô liếc sang anh, cô thấy hàm anh nghiêng chặt, và cái miệng gợi cảm của anh mím lại thành một đường thẳng. Anh nhìn khắc nghiệt và nguy hiểm, không phải là loại đàn ông mà đàn bà nên chơi đùa cùng. Có lẽ nếu ở thời trước, thì anh đã ném cô lên vai vác đi đâu đó mà chiếm đoạt cô rồi. Tessa liếc nhìn anh lần nữa, và một cơn run rẩy chạy dọc xương sống cô, vì nét tàn nhẫn trên gương mặt anh làm cô hoảng sợ.

Khi anh về tới căn hộ của cô, anh im lặng cầm chìa khoá từ tay cô và mở cửa; rồi bước lùi lại cho cô vào. Tessa bật đèn lên và quay lại đối mặt với anh, nhưng bất cứ gì cô muốn nói đã bị bỏ quên mãi mãi khi anh đóng cửa và khoá lại. Cô nghẹn lời, mắt cô ngược lên nhìn anh. Mi mắt anh sụp xuống đầy tình ý, chỉ còn hé ra một khe hẹp màu xanh biển, ý định của anh đơn giản và dễ hiểu. Không một lời, anh nhích vai để tuột áo khoác ra và tháo nút và vạt, kéo nó ra khỏi cổ áo và quăng lên lưng ghế cùng áo khoác. “Bây giờ,” anh thì thầm nghiêm nghị, “lại đây và chạm vào anh đi.”

Mù quáng, Tessa bước vào vòng tay anh.

Miệng anh đói khát và làm cô đau đớn, nhưng miệng cô vẫn níu chặt với anh trong cơn run rẩy hạnh phúc đòi hỏi tất cả của anh có thể trao cô. Xương sườn cô bị vòng tay thô bạo của ghì xiết, nhưng cô vẫn chưa thể gần anh đủ. Cô nhúc nhích cảm ghét sự tách biệt của da thịt họ. Cô nghe thấy những tiếng khàn khàn rên rỉ, nhưng mặc dù cô không nhận ra đó là tiếng mình, Brett đã nghe được chúng, và mọi bản năng đàn ông trong anh hướng ứng ngay với những âm thanh phụ nữ đầy khoái cảm đó. Anh ngả người cô trên tay mình, và miệng anh rời khỏi miệng cô kéo lê từ trên xuống dọc cần cổ mượt mà của cô, xuống thấp hơn nữa đến phần trên ngực lộ ra của cô. Anh gắn chặt miệng trên da thịt cô, và thậm chí qua lớp vải áo, cô vẫn cảm nhận được hơi thở ẩm ướt, nóng bỏng của anh, và dục vọng quá sắc bén xuyên qua cô đau đớn.

Cô đột nhiên ngã vào anh khi hai đầu gối cô loạng choạng mất khả năng giữ cô đứng vững. Ngay lập tức,

anh bế cô lên tay và bước vài bước tới cái ghế gần nhất, ngồi xuống đặt cô gọn trong lòng. Tessa khép hờ đôi mắt mê mẩn vì yêu của cô, màu xanh lá sâu thăm thẳm mơ màng khi cô nhìn lên anh. Hai tay cô quấn quanh cái cổ chắc khỏe của anh. “Em đã cố không yêu anh,” cô thì thầm đau đớn, không có khả năng giấu giếm lâu hơn nữa tình yêu thầm kín của mình, “nhưng em không thể tự dừng lại được.”

Một cơn rung mình cuộn quanh anh khi anh nghe được lời cô. Chẳng còn quan trọng bao nhiêu người đã nghe những lời yêu đương từ cái miệng ngon lành của cô. Chẳng còn quan trọng rằng anh chưa bao giờ muốn một người đàn bà yêu anh. Anh luôn lạnh nhạt hứng hờ với bất cứ thứ tình cảm yêu thương nào anh có thể đã khuấy động lên...cho đến Tessa. Cô là một thách thức anh chưa từng nếm trải trước đây. Đây không phải là sự kháng cự mà cô bày đặt trên người anh, vì cô thực sự chẳng hề kháng cự anh chút nào. Hơn thế, cô đã lảng tránh anh, để anh thoáng thấy vị ngọt ngào nữ tính, rồi lướt khỏi tầm tay anh. Cô quá phụ nữ đến nỗi anh ham muốn cô đầy bản năng, cô là một phụ nữ có thể hoà hợp hoàn hảo với nam tính mạnh mẽ của anh. Yêu thương anh, cô đã trao bản thân cô cho anh, và anh không có ý định thả cô tự do trở lại.

Cánh tay trái anh ở dưới lưng cô, anh cong cô lên đón nhận sự chiếm hữu đói khát của miệng anh, trong khi tay còn lại của anh bắt đầu mở hàng khuy nhỏ chạy dọc thân váy trước của cô. Tessa run rẩy trong vòng tay ôm ấp của anh, nhưng không phản đối. Cô không muốn anh dừng lại; cô muốn anh yêu cô như thế này mãi mãi. Cô đã học được rằng có thời khắc để dâng hiến và có thời khắc để đón nhận. Và đây là thời khắc của cô để dâng hiến. Cô đã dâng tặng tất cả của cô cho người đàn ông cô yêu, hào phóng, với tất cả bản năng yêu thương của cô. Trái tim cô đập dồn dập trong lồng ngực đến nỗi cô cảm thấy choáng váng, và trong một nỗ lực kiềm thêm chút không khí, cô quay mặt khỏi nụ hôn của anh, phớt lờ cần cổ thanh nhã, nhạy cảm của cô cho anh. Anh thưởng thức nó bằng bờ môi nóng bỏng, và Tessa thốt ra một âm thanh thút thít khe khẽ. Cô muốn anh; cô cần anh quá nhiều đến đau đớn, và cô níu chặt lấy anh bằng những ngón tay tuyệt vọng.

“Chậm thôi. chậm thôi nào,” anh thì thầm, gỡ chiếc váy khỏi vai cô. “Anh muốn tận hưởng thật lâu. Chúng ta hãy bỏ cái này ra cho em đã, rồi anh có thể ngắm nhìn em; anh muốn cởi hết ra cho em và chạm khắp người em.”

Cô rút hai tay ra khỏi váy và nằm lại trong hõm tay anh, để anh nhìn ngắm no nê cách bầu ngực cô áp vào làn vải lụa mỏng manh của áo lót cô đang mặc trên người. Cô không mặc áo ngực, nên hai điểm hồng đậm của hai núm vú cô hằn rõ qua làn vải, những núm nhỏ xinh đang cầu xin anh chăm sóc tới. Hơi thở anh trở nên nặng nề và gấp gáp hơn khi anh nâng cô lên và kéo mạnh cái váy xuống hông cô, rồi kéo tiếp nó xuống chân cô và kéo luôn khỏi người cô. Cô nằm trong lòng anh, những mẩu vải sót lại chỉ là một cái quần đùi ôm chặt, một cái dây đeo tất bằng đăng ten thanh nhã, đôi tất lụa và đôi sandals cao gót mảnh mai. Bàn tay lướt nhẹ trên thân mình cô, tìm hiểu những đường cong của cô, vuốt ve đôi chân đi tất lụa của cô cho đến khi anh chạm vào mắt cá chân cô. Chậm rãi, anh cởi bỏ đôi sandals của cô thả rơi chúng; rồi những ngón tay của anh vạch một đường ngược lên đùi cô. Anh kiểm tra độ co giãn của dây đeo tất, và một cái nhìn ham muốn gần như tàn bạo làm mặt anh rần rần.

“Em nên bị khoá lại và vít luôn chìa đi mới phải,” anh nói lầm thầm trong cổ, mắt không hề rời khỏi con đường bàn tay anh đang sục sạo. Những ngón tay anh cong lại dưới cặp quần lót của cô và anh kéo nó xuống, phô ra hõm rốn nhỏ xíu của cô. Anh lượn vòng quanh nó bằng một ngón tay dịu dàng, rồi những phần không bị che phủ của thân thể cô dụ dỗ anh, và bàn tay anh chuyển lên trên tới ngực cô. Anh mơn trớn cô, bàn tay anh thiêu đốt da thịt cô. Tessa vận vẹo trên lòng anh, muốn anh cởi bỏ chiếc áo lót mỏng và chạm vào da thịt trần trụi của cô.

“Làm ơn đi anh,” cô năn nỉ nhẹ nhàng, cong người lên mời gọi.

“Em muốn cái gì nào?” anh thì thầm. “Thế này à?” Anh trượt tay vào trong áo lót cô và khum tay ôm lấy bầu ngực cô, ngón tay cái miết lên núm hoa săn cứng của cô và làm nó bùng bùng.

Tessa rên rỉ, quần quai áp vào anh. “Vâng. Vâng.” Cô bắt đầu rung động mãnh liệt đến nỗi toàn thân cô lay bầy, và anh dỗ dành cô, ôm cô chặt hơn vào thân mình cường tráng của mình trong khi bàn tay anh vẫn ve vuốt ngực cô.

“Thư giãn đi nào, bé yêu,” anh nựng nịu. “Anh sẽ cho em cái em muốn mà. Chạm vào anh đi; nói anh biết

em muốn anh làm gì với em.”

Phần đầu tiên trong lời hướng dẫn của anh dễ dàng để nghe theo. Đằng nào bàn tay cô cũng đang bị anh lôi cuốn và cô đặt chúng lên ngực anh, cảm nhận hơi nóng của cơ thể anh bồng bồng qua làn vải áo. Nhưng phần thứ hai...Làm sao cô có thể nói với anh, khi tất cả những gì cô biết là cô quá ham muốn anh và cô đang chết mòn vì cơn đau đớn thẳm thía đó? Cô bị bao phủ bởi sức mạnh của anh, sức hấp dẫn thể xác của anh.

“Em không biết,” cô run run thẳm thì, bám vào anh. Cô buông một hơi thở sâu, ngáp ngừng. “Em không biết làm thế nào để chỉ cho anh.”

Đôi mắt xanh của anh tối lại gần như thành đen. “Em bé, em biết chính xác phải điều khiển anh thế nào. Em biết anh muốn gì rồi.”

“Nhưng đây chính là vấn đề, em không biết.” Sử dụng hết lòng can đảm, Tessa tặng anh một nụ cười bối rối dịu dàng. “Hay đúng hơn, em biết anh muốn gì, nhưng em không biết cách làm thế nào.”

Brett đứng người lại, đôi mắt anh rùng rục khi chúng lướt trên thân thể cô. Anh cân nhắc ý nghĩa của những lời cô nói, và bởi thể xác anh đã quá bị khuấy động, nhận biết sâu sắc từng hành động của cô, anh cứng người khi hiểu ra ý nghĩa của sự việc. “Tessa, em chưa từng có một người đàn ông nào bao giờ à?”

“Chưa.” Đôi tay cô đưa lên chạm vào mặt anh. “Em yêu anh, và em muốn anh là người đầu tiên.”

Một cơn co giật kỳ dị thoáng qua mặt anh; rồi anh đứng lên, vẫn ôm cô trong vòng tay. “Anh sẽ chỉ cho em,” anh thì thào khàn đục. “Anh sẽ chăm sóc cho em, bé yêu. Em sẽ không phải lo lắng gì hết.”

Anh nhanh nhẹn sải bước tới phòng ngủ, huých vai mở cửa, rồi băng qua phòng và đặt cô nằm xuống giường. Anh bật ngọn đèn ngủ, và cô ngược lên nhìn chăm chú vào mặt anh. Lúc này nhìn anh không còn vẻ lạnh lùng và xa vắng nữa. Anh đang bồng bồng vì ham muốn, và tất cả mọi ý nghĩ khác đã bị xoá sạch trong tâm trí anh. Dịu dàng anh cởi nốt chỗ quần áo còn lại trên người cô, để cô nằm khoả thân trên giường, và cô làm một cử động bản năng đưa tay lên che chắn cơ thể cô trước cái nhìn sục sạo của anh.

“Đừng, để anh ngắm em,” anh nói, và giữ hai tay cô phía trên đầu cô trong khi anh vuốt ve từng centimet cơ thể cô bằng mắt mình. Thật kỳ lạ là tạo vật đầy nữ tính thanh nhã đáng yêu này chưa bao giờ nằm trần truồng dưới cặp mắt đói khát của một thằng đàn ông nào trước đây. Thật kỳ lạ là chưa một thằng đàn ông nào trước anh được chìm đắm trong nơi sâu thẳm ngọt ngào của cô. Thật kỳ lạ, nhưng anh chưa một giây phút nào nghi ngờ cô. Sự ngây thơ của cô là lý do cho sự lảng tránh của cô. Sự thiếu hiểu biết về tình dục của cô làm cô nài nỉ anh tạm hoãn việc làm tình trong khi một người đàn bà có kinh nghiệm hơn, biết rằng khoái lạc đang chờ cô ta, sẽ không kháng cự nỗi sự cám dỗ.

Và cô là của anh, của một mình anh. Một bản năng nguyên thủy mà anh chưa từng biết rằng anh có, làm anh muốn khắc dấu ấn của anh lên cô, để cho không thằng đàn ông nào dám có ý định xâm phạm vào lãnh địa của anh. Anh đứng thẳng lên và bắt đầu cởi bỏ quần áo mình.

Tessa nhìn theo anh, miệng cô khô rang vì thích thú, mắt cô đói khát theo dõi màn trình diễn khi anh trút bỏ quần áo. Cô chưa bao giờ nhận thức được anh cường tráng như thế, Khi áo sơ mi của anh bị vứt sang bên cạnh, cô há hốc mồm trước những cơ bắp gợn lên bên dưới làn da nâu mượt mà của anh. Vòng ngực anh rộng lớn và rắn rỏi, cuộn lên đầy cơ bắp, phủ đầy một lớp lông sẫm loăn xoăn. Bụng anh phẳng và rắn chắc, hai chân đầy sức mạnh như của những người thường xuyên cưỡi ngựa. Anh nằm xuống giường với cô và ngã người xuống cô, kéo cô áp vào người anh chặt hơn, và mắt Tessa mở lớn khi cô bị che phủ hoàn toàn bởi kích thích cơ thể anh. Ở trên giường với anh làm cô nhận thức được rõ ràng sự khác biệt trong kích thích và sức mạnh của họ. Cô không có khả năng chống lại sức mạnh của anh. Nếu cô kiểm được chút kiểm chế nào trong tình huống này, thì đó chỉ là do anh cho phép cô làm thế.

Mắt cô trần ngập nỗi sợ hãi bản năng mọi phụ nữ đều cảm thấy khi lần đầu tiên trong đời nằm cùng một người đàn ông. Brett nhìn thấy nó, và nỗi âu yếm tràn ngập trong anh. Anh cúi người xuống cô và bắt đầu hôn cô thật nhẹ nhàng, những cái hôn ngọt ngào không hề mang dấu vết của đam mê mãnh liệt trong anh. Không quan trọng anh phải trả giá bao nhiêu, anh sẽ không hấp tấp với cô, không hung bạo với cô. Sẽ có nhiều thời gian để anh chứng tỏ bản thân bằng hành động sở hữu nồng nhiệt, nhưng không phải lần này, không phải lần đầu tiên của cô. Vẫn tiếp tục hôn cô, anh chậm rãi bắt đầu để cô làm quen với những sờ mó vuốt ve của mình.

Chẳng mấy lúc, Tessa đã lại vịn vịn trong vòng tay anh lại, cơ thể cô như bị tra tấn bởi những cái vuốt ve chậm chạp thiêu cháy da thịt cô. Anh biết tất cả những nơi ngọt ngào, và tất cả chúng đều cảm nhận được ma thuật trên những ngón tay lão luyện của anh. Cô ghim móng tay trên vai anh, tâm trí mờ mịt trong trạng thái bồng bồng. Cô không thể suy nghĩ được; cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc cong lên và quăn quại, cố gắng tìm kiếm thêm khoái cảm điên cuồng anh đang trao cô. Bàn tay anh đặt giữa hai đùi cô, và anh đang làm những điều gì đó với cô tạo nên những làn sóng căng thẳng không thể chịu nổi sâu thẳm trong cô. Những làn sóng dâng lên, dâng lên cao mãi, và cô bật khóc nức nở trước cơn khoái lạc ngọt ngào đến không thể chịu nổi làm cô gần như bùng nổ.

Brett nhồm người lên trên cô, và đặt mình vào vị trí thân mật giữa hai đùi cô. Bằng sự chậm chạp đầy khổ sở, anh xuyên thủng nơi trinh bạch của cô.

Tessa kêu thét lên khi cô cảm thấy cô bị lên kín, nhưng cô không nhận ra cô đang làm âm ỉ. Cô đang bị thu hút vào một cái gì đó mạnh mẽ hơn cơn đau nhói, một cái gì đó xua đuổi mọi thứ khác ra khỏi ý thức cô ngoại trừ cơ thể cô và sự cuồng nhiệt xuyên suốt cơ thể cô khi anh chiếm lấy cô. Đó không phải là một hành động xác thịt đơn giản, thiết yếu. Đó là một hành động mang đầy tính sở hữu, cái mối chỉ đang nối họ với nhau đã buộc chặt từng phần cơ bản tạo thành họ. Cô trao và anh nhận, nhưng trong cuộc trao đổi họ lại phát hiện ra có vẻ mọi việc đã hoàn toàn thay đổi. Với từng cú đẩy chậm rãi anh đóng dấu của anh lên cô, và sợi chỉ mỏng manh trói buộc cô vào anh cũng trói buộc anh vào cô. Rùng mình sợ hãi vì sự dữ dội của dục tình trong chính bản thân mình, mỗi centimet cơ thể anh bỏng cháy vì hơi nóng ngọt ngào của cô, anh ngừng một chút để cố gắng tìm lại sự tự chủ thường lệ.

Khuôn mặt cô trong ánh sáng đèn vừa đau đớn vừa hăm hở, mắt cô nhắm lại khi hơi thở cô trở nên gấp gáp không còn giữ được nhịp thở đều hoà. Cái gì đó xiết chặt lại trong ngực anh khi nhìn xuống cô. “Anh có làm em đau không, người yêu?” anh thì thầm khẩn thiết, không nhận ra mình đã buột mồm thốt lên một từ anh chưa từng dùng trong đời.

“Không,” cô rên lên, thân mình cô cong lên áp vào anh. “Có...Em không biết. Bret, Em không nghĩ em chịu được đâu...em đang rơi đây này...”

“Nào bé, sẽ ổn thôi mà,” anh dịu dàng, lại bắt đầu những chuyển động chậm chạp làm anh nổ tung. “Tiếp đi nào, em bé. Anh sẽ theo em mà; anh sẽ chăm sóc cho em. Tới với anh đi, em yêu, tới với anh.” Anh ôm cô vào mình, hai hàm anh nghiến chặt khi anh miễn cưỡng kìm mình lại, và tất cả ánh mắt anh tập trung vào cô, nhận biết mỗi cử chỉ hướng ứng cô trao lại anh. Thân mình trần truồng của anh lấp lánh vì mồ hôi, mái tóc nâu vàng của anh ươn sũng chuyển thành đen.

Đầu Tessa lăn qua lại trên mặt gối, cô kêu thét lên mù quáng. Không có từ nào diễn tả được cơn đại hồng thủy của cảm xúc bắt đầu tràn ngập bên trong cô, làm cô nẩy người lên. Cô thét gọi tên anh. Rồi không một từ nào khác tồn tại, không gì khác còn tồn tại ngoại trừ sự thực cô đang dâng hiến hoàn toàn bản thân cô cho những cảm xúc không thể tin là có thực mà anh đã khuấy động nên bằng nam tính dữ dội của anh. Lờ mờ cô nhận thức được cách anh đang chuyển động lúc này, với sức mạnh gấp gáp, và cô nghe tiếng anh gầm trầm sâu đầy thoả mãn.

Trong sự thanh thản sau đó, họ nằm cùng nhau im lặng kiệt sức, mặt anh dúi vào cổ cô. Tessa dịu dàng vuốt ve tóc anh, nhẹ nhàng mơn trớn lưng và vai anh, mặc dù cô quá mệt mỏi đến nỗi cô tự cảm nhận được mình đang chìm dần vào giấc ngủ ngay khi cô vẫn còn đang nằm đó. Nhưng trước khi ngủ đi, có một điều cô phải nói với anh. “Em yêu anh,” cô uest oải thì thầm, một món quà bằng lời nói từ trái tim cô. “Brett... yêu.” Với cô hai từ đó có cùng một nghĩa. Cô ngủ thiếp đi ngay lập tức, giống như một đứa trẻ, nằm tin cậy trong vòng tay anh.

5. Chương 5

Giấc ngủ không dễ dàng đến với Brett, anh nhắc người anh khỏi cô, biết rằng cô quá đổi mảnh dẻ để chịu sức nặng của anh cả đêm, mặc dù anh không thích gì hơn nằm nguyên tại chỗ. Cô thì thầm gì đó phản đối

nhưng anh không nghe rõ, và anh kéo cô nằm thoải mái trong vòng tay anh, dỗ dành cô bằng những cái vuốt ve. Đầu cô tìm tới vai anh thật tự nhiên như họ đã cùng ngủ với nhau hàng năm rồi, và cô rúc sâu vào anh trong giấc ngủ, mái tóc đen mượt mà của cô xoã dài trên vai và cánh tay anh.

Đôi môi sắc nét của anh mím thành một đường thẳng khi anh tưởng tượng lại cuộc tình của họ trong tâm trí. Cô có tất cả những gì anh mong mỏi và còn hơn cả vậy. Không phụ nữ nào khác trong đời anh đã làm anh điên cuồng đến thế vì dục vọng, và sự thật rằng cô vẫn là trinh nữ làm nó còn đặc biệt hơn, khác hơn, làm anh chẳng còn viết ddwongf nào để kìm hãm mình. Anh không phải kiểu người đàn ông ngồi chờ cơ hội mang vận may đến. Khi cô nói với anh đó là lần đầu tiên của cô, anh đã nhận ra cô không chuẩn bị gì để bảo vệ mình khỏi bị mang thai, và anh lag người phải quan tâm đến việc đó. Anh không nghĩ rằng cô để ý thấy anh đã ngừng lại trong một chốc lát. Nhưng khi anh ân ái với cô, vui sâu trong cô, anh chợt nghĩ sẽ ra sao nếu anh không dùng biện pháp bảo vệ nào hết, và ngay lập tức anh muốn làm cô mang thai; anh muốn cô thai nghén đứa con của anh. Anh vô cùng bức tức với sự cần thiết phải cẩn thận. Anh muốn trao cô tình túy đàn ông trong anh, sự kết hợp kỳ diệu của cơ thể họ sẽ tạo thành một đứa trẻ, đứa trẻ con anh.

Trước đây, anh chưa bao giờ muốn đưa một phụ nữ nào về trang trại, nhưng anh có thể dễ dàng tưởng tượng ra Tessa ở đó thời mái như cô đã từng ở đó cả cuộc đời. Cô thích ngôi nhà quê mùa vững chãi với lò sưởi lớn, đất đai mênh mông, những ngọn núi cao. Anh có thể tưởng tượng hình ảnh cô cưỡi ngựa bên cạnh anh, khuôn mặt thanh thoát, đẹp lạ lùng của cô hồng lên vì vui thích. Và anh có thể tưởng tượng thấy cô trên giường anh.

Anh mỉm cười uể oải. Chẳng nghi ngờ gì bố anh sẽ yêu mến cô. Có người đàn ông nào trên trái đất mà Tessa không thể mê hoặc đến mất chiếc tất cuối cùng? Dựa vào sự thật là Tom đã thẳng thắn tự nhận là nhu nhược không thuốc chữa với đàn bà, Brett biết chắc chắn ông và Tessa sẽ lập lại đúng y hệt ngay từ buổi đầu. Cô sẽ có Tom quẩn quanh ngón tay nhỏ bé của cô ngay giây phút ông nghe thấy giọng nói kéo dài rề rề của cô.

Ký ức xuyên qua anh, và anh nhắm mắt lại vì một cơn đau nhói buốt của dục vọng. “Em yêu anh,” cô đã nói, Những lời du dương êm ái, và anh chưa từng biết chúng có thể nghe đúng - hợp lý đến vậy.

Những thứ anh đang nghĩ tới và cảm nhận được hoàn toàn xa lạ với anh, và trong vài góc trong tâm trí anh không bị cô quyến rũ, anh cay đắng oán hận Tessa vì làm anh phải nghĩ đến chúng. Tại sao cô không thể giống như những người phụ nữ khác mà anh đã từng có? Chỉ là những khoảnh khắc vui vẻ trên giường, một cái hôn tạm biệt thường tình, rồi anh sẽ bước ra khỏi cuộc đời cô vẫn tự do như anh đã từng khi bước vào. Đây mới chính là điều anh mong muốn, nhưng nó đã không theo ý anh. Cô đã trao anh điều anh muốn, quyền sử dụng cơ thể ngọt ngào mềm mại của cô, nhưng thế nào đó mà trong khi trao đi cô đã nhận lại của anh những điều mà anh không muốn mời chào.

Cuối cùng anh xoay người, vươn tay tắt đèn, và đột ngột bóng đêm khép chặt xung quanh anh, nhưng anh vẫn không thể ngủ được. Thân mình nóng ẩm của cô áp vào bên cạnh anh quá tuyệt đến nỗi anh chỉ muốn quay lại và ẩn hoàn toàn anh vào trong cô. Hơi thở khe khẽ của cô hầu như không thể cảm giác được, nhưng anh vẫn thấy nó vuốt ve trên da anh. Anh đã ngủ với rất nhiều đàn bà, nhưng anh chưa bao giờ muốn ôm lúc ngủ; vậy mà bây giờ anh không muốn thả cô ra. Một người đàn ông có thể làm quen với việc này nhanh lắm.

Anh sẽ lấy cô, anh bình thần nghĩ. Cô hợp với anh nhiều hơn anh nghĩ là có thể. Ngay lập tức sau khi họ kết hôn, anh sẽ đặt dấu chấm hết cho cái thói đùa giỡn với mọi thằng đàn ông của cô. Cô là của anh, và anh sẽ không đứng một bên mà nhìn cô đùa bỡn với một thằng đàn ông khác với nụ cười chậm rãi và giọng nói rề rề ngọt như mật ong của cô.

Một cảm giác hài lòng dâng trong lòng anh khi anh tưởng tượng làm đám cưới với cô. Đúng thế, Đây chính là điều anh muốn. Hôn nhân chưa bao giờ được tính đến trong kế hoạch tương lai của anh, nhưng Tessa đã thay đổi tất cả. Sự bất mãn anh từng cảm thấy với cuộc sống hiện tại của anh đột nhiên kết tinh lại, và anh biết anh sẽ làm gì tiếp theo. Anh sẽ cưới Tessa, bỏ việc ở Carter-Marshall và đưa cô về Wyoming. Cuộc sống ở trang trại là cái mà anh muốn, cái mà anh thích nhất, và cô sẽ phù hợp hoàn toàn với nó. Đã đến lúc anh chàng Tom già phải lên chức ông rồi, dù sao đi nữa. Ý nghĩ đầu tiên là những thằng con trai anh sẽ có với Tessa, rồi trí tưởng tượng của anh lại thêm vào hình ảnh của một đứa con gái bé bỏng mang nụ cười mê hoặc của Tessa cùng đôi mắt to xanh biếc, và một mớ tóc đen loăn xoăn trên đầu cô bé. Anh

và mồ hôi đầm đìa. Trời đất ơi, anh đang để ý nghĩ của anh lang thang đến đâu vậy? Một đứa con gái của Tessa sẽ làm anh mất ăn mất ngủ hàng năm trời, tự hỏi thằng nhãi ranh hoang đường nào đang đánh hơi quanh cô con gái bé bỏng của anh, và con gái bé bỏng của anh có thể tán tỉnh cuồng nhiệt và khích lệ mấy thằng nhãi ranh hoang đường đó.

Trong bóng tối, một nụ cười toe toét miễn cưỡng nở ra trên khuôn mặt cứng cỏi của anh. Cuộc sống với Tessa sẽ không bao giờ buồn chán. Và cô nói cô yêu anh. Cô sẽ cưới anh ngay không do dự, bất cứ lúc nào anh muốn. Nói chung, đây là một kế hoạch hết sức thoả đáng. Anh thư giãn, ôm Tessa sát vào anh hơn, mùi nước hoa quyến rũ của cô thoang thoảng trên người anh khi anh chìm dần vào giấc ngủ.

Tessa thức dậy trước buổi sáng hôm sau, ngủ không yên bởi sức nặng và hơi ấm không quen thuộc trên giường cô. Khi cô mở mắt ra, cô thấy mình đang nhìn chằm chằm vào gáy anh. Lúc nào đó trong đêm, anh trở mình nằm sấp và bây giờ anh đang giang chân giang tay thoải mái trên giường, chiếm hết phần giường của anh và lấn cả sang phần cô. Hơi thở cô nghẹn lại trước hình ảnh mái tóc nâu bù xù của anh, dày như bờm sư tử, và cô vươn một bàn tay run rẩy ra chạm vào anh trước khi cô nhận ra mình đang làm gì và giật vội lại. Để cho anh ngủ. Cô sẽ phải nói gì với anh sáng nay? Cô sẽ phải hành động như thế nào? Ngạc nhiên, cô nhận ra mình đang bồn chồn lợ phải đối mặt với anh buổi sáng sau đêm yêu đương. Niềm đam mê gượng ép họ vừa chia sẻ làm họ gần gũi với nhau về mặt xác thịt, nhưng cô không chắc chắn cô chiếm vị trí nào trong những mặt khác.

Thận trọng, cô trượt khỏi giường và chộp lấy áo choàng, lặng lẽ rời khỏi phòng đi tắm. Mắt cô lo lắng. Cô đã nói với anh cô nghĩ sao về anh, nhưng thậm chí trong những giây phút đam mê nhất của hai người anh vẫn không thể hiện anh cảm thấy gì với cô ngoài sức hút thể xác. Như thế là đủ với cô rồi, cô giấu cọt chấp nhận, đứng dưới vòi sen và để nước chảy mạnh trên mặt mình. Cơ thể cô đau đớn và nhức nhối, nhắc cô nhớ tới sức mạnh của anh, nhắc cô nhớ tới điều đã xảy ra giữa hai người đêm trước.

Cô ngừng lại, ý nghĩ của cô lang thang. Nó thật tuyệt, quá tuyệt đến nỗi cô nghĩ cô có thể chết được bởi niềm khoái cảm sâu sắc của nó. Đến nỗi nó giống như...

Cô chưa bao giờ tưởng tượng nó có thể quá phóng đảng, và quá rung động như vậy.

Sau khi tắm xong, cô quần mình trong áo choàng và ghé mắt nhìn vào trong phòng ngủ, nhưng Brett vẫn còn đang say sưa. Cô vào bếp pha một bình cà phê rồi ngồi xuống bàn, khoanh hai tay để trên mặt bàn và nhìn chằm chằm vào hư không, những ý nghĩ của cô quanh quẩn bên người đàn ông đang nằm trên giường cô và cơn đam mê tình ái họ vừa chia sẻ suốt đêm qua. Cho dù anh trong cơn đam mê, nhưng cô vẫn cảm giác được một phần nào đó của anh vẫn không ở đó, không thể chạm vào, những phần quan trọng nhất trong cảm xúc của anh chỉ đứng ngoài nhìn vào không tham gia vào cuộc ân ái của họ. Tại sao anh lại muốn lấy đi của cô nhiều thế, trong khi anh từ chối chia sẻ phần tình cảm đó của anh. Cô không muốn kim hãm cảm xúc của mình; Tessa đã hưởng ứng với anh quá nồng nàn nên không có lúc nào tỉnh táo mà ghìm lại mình. Cô muốn dâng hiến cho anh mọi thứ có thể, nhưng vì anh đã giữ lại bản thân, nên cô cảm thấy nên phải đề phòng và không chắc chắn vào bản thân mình. Cô không thích cảm giác này. Cô chưa bao giờ là kiểu người không chắc chắn. Cô thường hay quyết đoán, biết ngay lập tức cô muốn gì, mặc dù cô cũng có óc thực tế tương đương để đoán được cơ hội của cô có thể có điều cô muốn không.

Cô muốn Brett, muốn anh với ham muốn nữ tính dữ dội mà cô chưa bao giờ trải nghiệm. Anh trở thành nhu cầu thiết yếu với cô như không khí cô đang hít thở.

Cà phê đã pha xong, và khi cô đang tự rót cho mình một tách thì cô nghe tiếng Brett lục đục. Ngay lập tức cô cảm thấy cả người ảm sục, và cảm thấy mặt mình đỏ bừng. Hấp tấp uống vội ngụm cà phê, cô làm lười cô bị bỏng, và hai bàn tay cô run rẩy. Cô đặt tách cà phê xuống trước khi cô tự đổ cà phê lên người mình. Đừng có hành động như thiếu nữ mới bước vào đời nữa! cô tự quả trách, nhưng không lời quả mắng nào trên thế giới có thể làm trái tim đang đập rộn rã của cô bình tĩnh lại được.

“Tessa.”

Giọng anh sáng nay trầm khàn gợi cảm, và một cơn rung mình hưởng ứng lan dọc sống lưng cô. Chậm chạp, cô quay đầu lại nhìn anh đang đứng trên ngưỡng cửa bếp chỉ mặc có mỗi một chiếc quần đùi xanh sẫm. Bị thôi miên bởi vẻ nam tính cứng cỏi, dẻo dai của anh, mắt cô trượt xuống phía dưới người anh, lục soát anh

từ đỉnh đầu xuống tới tận gót chân, và không bỏ qua bất cứ một centimet nào giaw hai điểm đó. Hơi nóng bắt đầu làm má cô hơi đỏ lên, nguyên nhân là một cái gì đó pha trộn giữa sự kích động và ngượng ngùng.

Anh dõi mắt nhìn khuôn mặt biểu cảm của cô, nhận ra cái nhìn thán phục không che giấu trong cách cô nhìn anh, và sự cả gan ngây thơ của cô làm anh chỉ muốn xóc cô lên và mang cô trở lại giường. Rồi thì, thật không tin nổi, cô đỏ mặt bối rối.

Anh bước lại phía cô, quàng cánh tay quanh cô và kéo cô ngã vào ngực anh thư giãn. “Tại sao lại đỏ mặt ?” Anh hỏi dịu dàng.

“Đêm qua...em đã hành động...và những điều em nói...”

“Và những điều chúng ta đã làm,” anh kết thúc, cười khê trên đầu cô. “Em có ổn không?” Cũng nhiều như anh đã muốn tiếp tục làm tình với cô nữa, anh cảm nhận được sự mảnh mai yếu đuối của cơ thể cô với những cái xương mỏng mảnh, dễ vỡ, và anh không muốn làm đau cô.

“Có ạ,” cô thở dài, tựa đầu cô vào anh. Hai tay cô trượt quanh thắt lưng căng cứng của anh, rồi bắt đầu tìm kiếm dọc theo những bắp cô mạnh mẽ trên lưng anh. “Hơi đau một chút, chỉ thế thôi.”

Anh hôn những lọn tóc quăn xoã trên trán cô, rồi vuốt chúng ra sau, tự dạy mình bài học về tính kiên nhẫn. Anh có thể chờ; không dễ đâu, nhưng anh có thể chờ. Nhớ lại kế hoạch của anh đêm qua, anh cảm thấy một nỗi bức bách phải thực hiện nó bằng được. Càng nhanh càng tốt, anh phải đưa cô tới trang trại. “Tuần tới,” anh thì thầm, “nếu anh thu xếp để rảnh rang được, anh sẽ đưa em về trang trại cả thứ bảy và chủ nhật.”

Cô ngẩng đầu lên, và mắt cô lấp lánh vui thích. “Trang trại! Em thích lắm. Nhưng tại sao anh lại cần phải thu xếp mới rảnh được? Thậm chí các sếp cũng thường đi nghỉ vào cuối tuần cơ mà.”

“Thường,” anh đồng ý, mỉm cười trước sự thiếu kiên nhẫn của cô. “Nhưng đây không phải là công việc thường_” Anh ngừng lời, cau mặt với chính mình. Điều này chẳng giống anh chút nào khi giải bày tâm sự với ai đó, đặc biệt là những vấn đề nhạy cảm, nhưng anh gần như buột mồm kể hết mọi chuyện cho cô. Điều này một lần nữa chứng minh cô đã ảnh hưởng đến anh nhiều đến đâu, cô đã in dấu của mình trong suy nghĩ của anh sâu nặng đến mức nào.

Đang hoà hợp với anh ở một vị trí thật gần gũi, cô cảm nhận được nỗi căng thẳng đột ngột của anh. Nụ cười của cô phai đi. “Brett? Có việc gì không đúng ở đây hả anh?” Bây giờ đã thấy cảnh giác, cô nhớ lại những lời bàn tán về Brett Rutland. Sự xuất hiện của anh có nghĩa là có vấn đề, không phải với anh, mà là với những người phải đương đầu với anh. Anh được gọi là Sát thủ dùng rìu. Anh đào bới đến tận gốc rễ của vấn đề, và những người gây nên nó phải bị thôi việc. Và sau khi nói chuyện với Brett ngày hôm qua, Perry Smitherman đã hành động như của nằm trong giỏ. “Perry...có việc gì xảy ra trong phòng kế toán hả anh? Có phải là Perry không?”

Một cách bản năng anh lấp liếm che đậy câu nói lỗ miệng của mình, mặc dù anh không thấy thoải mái khi cô nhanh chóng nhận ra manh mối của vấn đề. “Không, không phải là việc đó,” anh thì thầm, làm cô xao lãng bằng cách cúi xuống hôn cô. Anh giữ miệng cô dưới miệng anh, nhàn hạ nếm nấp cô, cho đến khi sự căng thẳng trong cơ thể anh tăng lên báo cho anh biết anh phải chậm lại thôi.

Mánh khoé của anh đã phát huy tác dụng, gần như hoàn hảo. Cô nín chặt lấy vai anh, cơ thể mềm mại của cô áp sát với anh. Anh có thể có cô bây giờ, anh nhận ra, và rên lên thành tiếng. Sự quyến rũ quá mạnh. Cho dù anh quan tâm đến cơ thể yếu ớt của cô, cho dù sự thật là anh cần phải làm việc với Evan, anh vẫn vòng tay ôm quanh người cô, nâng bổng cô lên. Ngay lập tức, vòng tay mảnh khảnh của cô vòng qua ôm lấy cổ anh, và cô bắt đầu hôn anh mãnh liệt khi anh bước trở lại phòng ngủ với cô bám lưng lẳng quanh cổ, quanh người anh.

Evan thử gọi Brett ở khách sạn lần nữa, và lần nữa lại không thấy trả lời. Nhấn mặt, anh ta vút điện thoại trở lại giá. Không giống Brett chút nào: biến mất trong lúc còn nhiều việc phải làm, mà lại không cho ai biết nơi để tìm anh. Brett là một người khó dò, nhưng khi bắt tay vào việc, thì anh lại là một người rất đáng tin cậy. Trong trí nhớ của Evan, đây là lần đầu tiên Brett không ở đúng vị trí khi công việc cần đến anh.

Thực ra thì cũng chẳng có gì phải lo lắng nhiều. Brett có thể tự kiểm chế bản thân, và công việc thì vẫn ở

đó, chẳng chạy đi đâu được. Evan bắt đầu đọc qua đồng tài liệu vừa được in ra từ máy tính, dụi mắt mệt mỗi khi gặp những chỗ in nhoè. Máy in cần phải thay băng mực mới thôi, chứ nhoè nhoẹt thế này làm cho công việc của anh lại càng phức tạp. Anh vẫn đeo đuổi cảm giác rằng anh đã bỏ qua điều gì đó, điều gì đó rất dễ thấy mà đáng lẽ anh phải phát hiện ra ngay từ đầu. Một trong những tài khoản là giả ; nó phải như vậy. Nhưng anh đã mất nhiều thời gian lần theo tất cả các tài khoản, và tất cả chúng đều hợp pháp một cách hoàn hảo; anh đã kiểm tra chúng một không bỏ sót điều gì rồi. Đáng lẽ nó đã rất dễ tìm, như là mảnh cuối cùng của trò chơi ghép hình, nhưng nó lại không hoạt động theo cách đó. Không có gì sai sót, nhưng anh không thể tổng khứ cái cảm giác rằng cái điều anh đang tìm vẫn đang ở trong đống giấy này, chỉ chờ anh tìm ra nó.

Chó chết! Đống giấy in cứ lớn vồn trước mắt anh, anh nheo mắt để điều chỉnh lại tầm nhìn. Anh sẽ mù mắt trước khi kết thúc cái công việc khốn nạn này.

Điện thoại reo, và anh chớp lên nghe. “Evan Brady.”

“Có tìm được gì không?” Giọng cộc lốc của Brett gầm gừ vào tai anh.

“Chẳng có gì. Tôi bắt đầu nghĩ rằng ai đó đã ngắt điện thoại của anh rồi chứ. Tôi đã cố gọi anh cả ngày nay.”

“Không phải vậy đâu. Tôi đang ở trong phòng và sẽ sang chỗ anh trong vài phút , ngay khi tôi tắm xong. Anh có sẵn chút cà phê nào không?”

Evan thò tay ra lắc lắc cái bình cà phê anh ta gọi mang lên lúc nãy. Không nghe tiếng gì hết . “Để tôi gọi phục vụ phòng vậy.”

Bett nhanh chóng tắm qua loa, nhận thức rõ ràng anh đã dùng cả ngày để làm tình thay vì làm việc trong khi anh còn bao nhiêu việc chưa xong, nhưng chỉ là vì anh không có khả năng rời Tessa một bước nào. Cô là chất dẫn lửa, làm nổ tung các mạch máu anh, hoàn toàn không điều khiển được. Cách cô hưởng ứng với anh làm tất cả mọi thứ khác trôi tuột ra khỏi đầu óc anh, cho đến khi không còn gì quan trọng bằng việc phải có cô thêm nữa, hàn chặt cơ thể họ với nhau hết sức anh có thể, xóa đi hai bản thể riêng rẽ để trở thành một. Khi anh ra về cô vẫn còn đang ngủ, cuộn lại một bên vì kiệt sức. Anh đã vuốt thẳng mấy tấm trải giường nhàu nhĩ và kéo một tấm chăn lên trùm kín cô tới tận vai, chống lại sự khẩn thiết cởi bỏ quần áo lại và trườn vào giường cạnh cô. Cô là người có sức quyến rũ mạnh mẽ nhất anh từng biết, đủ làm anh xao lãng khỏi công việc, nhưng anh đang có việc phải làm, dù cho có hơi muộn để nhớ đến nó.

Sau khi mặc vào một cái quần khaki và một cái áo sơ mi dệt kim chui đầu, anh sang phòng Evan ở cùng khách sạn rồi cong ngón tay gõ cửa phòng.

“Cửa mở đấy; vào đi!”

Evan nhìn đỡ mệt mỗi hơn lúc trước, nhưng anh ta vẫn còn đang cáu kỉnh, nhìn cái gạt tàn đầy ắp trên bàn cũng biết anh ta căng thẳng đến mức nào. Căn phòng ngập ngụa mùi thuốc lá hôi rình, Anh ta không hỏi Brett về sự vắng mặt kéo dài của anh. Evan đã làm việc với Brett đủ lâu để biết Brett sẽ để cho ai đó thâm nhập vào đời anh sâu đến giới hạn nào, và những giới hạn đó cũng chẳng thay đổi là mấy kể từ khi anh ta biết Brett.

Nhưng Evan vẫn nhìn ngắm Brett kỹ lưỡng, có một cái gì đó khác khác ở Brett. Anh nhìn có vẻ mệt mỏi, và anh cần phải cạo râu, nhưng anh nhìn...có vẻ hạnh phúc. Và hài lòng một cách đáng ngạc nhiên. Không dễ để đọc được suy nghĩ của Brett; anh không hẳn là đang tươi cười, nhưng lơ mơ có dấu hiệu mãn nguyện trong mắt anh, một nét buông thả thư giãn trên miệng anh. Một người đàn bà! Evan nghĩ, và phải giấu ngay nụ cười. Và không phải là bất cứ một người đàn bà nào. Phải là Tessa Conway. Đã cùng làm việc với nhau một thời gian rất dài, và Evan cũng khẳng định rất lâu trước đây rằng người đàn bà có thể làm cho Brett phải chú ý đến không hề tồn tại, nhưng đó là trước khi anh, và Brett, gặp Tessa Conway.

Ngáp dài, Evan đứng lên và duỗi dài những bắp thịt mỗi nhừ. “Tôi phải đi lại thư giãn một lúc đây không có tội mọc rề ở cái ghế này mất.”

Brett thay chỗ anh ta và cầm đồng giấy tờ đặt lên lòng anh, rồi duỗi thẳng ra trước đôi chân dài ngoằng của anh và gác chúng trên mặt bàn cà phê trước mặt . Đến lúc người phục vụ mang bình cà phê mới pha

lên thì anh đang cau mày tập trung vào công việc, mọi thứ khác trôi tuột khỏi đầu óc anh khi anh kiểm tra đồng tài liệu từ dòng này sang dòng khác với một cái bút chì. Evan rút hai tách cà phê rồi đặt cạnh Brett một tách, nhưng anh ta vẫn không ngồi xuống, đi đi lại lại trong phòng .

“Vẫn mê mệt à?” Brett hỏi khẽ, kiểm tra dòng khác.

“Ừ. Và còn mù dờ nữa. Việc đầu tiên tôi sẽ làm sáng thứ Hai là bắt phải thay ngay bằng mực mới cho máy in.”

Trang giấy in rất mờ, Brett công nhận, hai tiếng sau, anh cảm thấy như mắt anh sụp xuống, và anh ngừng đọc, ngửa đầu dựa vào lưng ghế và day day sống mũi giữa hai mắt. “Hết cà phê rồi à?”

“Nó trống rỗng từ cả tiếng trước rồi.”

Brett nhìn đồng hồ. Đã gần nửa đêm, và anh tự hỏi Tessa đã đi ngủ hay cô đang bồn chồn không yên vì thiếu anh. Anh muốn mình làm việc đến mệt lử, nếu không thế anh tự biết mình sẽ quẳng ngay công việc và quay sang nghĩ về cô, ham muốn cô nữa. Ngủ với cô đêm trước đem lại sự thoải mái vô tận, giống như ôm cô trong vòng tay anh lúc họ cùng ngủ với nhau theo cách nào đó đã hoàn thiện con người anh.

Quay lại nhìn vào trang giấy in, mắt anh bắt gặp một từ lặp đi lặp lại thường xuyên trong bảng thấu chi. Cái từ đó làm anh chú ý đến vì nó trùng với tên của Tessa. “Chúng ta trả cho Công ty Conway, Inc. rất nhiều lần vào những khoản gì thế? Nó hoạt động trong lĩnh vực nào?”

“Nhà cung cấp,” Evan nói. “Họ đã cung cấp cho Carter Engineering nhiều năm rồi, những vật liệu xây dựng cơ bản. Tôi đã kiểm tra.”

Vài phút sau, Brett ngẩng lên. “Thế còn Conmay?”

“Đấy chính là điều tôi nghĩ anh sẽ hỏi.” Evan đứng rất yên, chăm chú nhìn Brett. “Conmay là của hai người, Connors và Mayfield.”

Mắt Brett nheo lại. “Chúng ta chuyển tiền trả cho một hãng tên Conway, Inc. và một hãng tên Conmay, Inc. đúng không? Cả hai đều hợp pháp à?”

“Chết tiệt tôi đi nếu tôi biết,” Evan lẩm bẩm, dừng lại cạnh Brett và cúi xuống nheo mắt nhìn hai cái tên gần giống nhau. “Tôi đã hoàn toàn không nhận thấy đấy. Tôi cứ nghĩ đó là cùng một tài khoản.”

Brett bắt đầu giở lại những trang mà anh đã kiểm tra qua, nhìn lần cập nhật đầu tiên của tên Conway, Inc. Bản năng báo với anh họ đã bắt đầu đi đúng hướng. Conway, Inc. ...Nếu nó không giống tên Tessa, anh sẽ không lưu tâm đến nó.

“Chúng ta cần một computer,” anh nói dứt khoát, đứng dậy. “Chúng ta có thể lần vào dữ liệu nguồn.” Sẽ dễ dàng hơn để theo dấu của tài khoản này với máy chủ.

“Cũng được,” Evan đồng ý. Giống như Brett, anh ta ngửi được mùi thành công, và điều đó xua đi nỗi mệt nhọc của anh ta. Họ có thể làm việc bao lâu họ muốn, không sợ bị phát hiện, vì là đêm thứ bảy, thực ra đã bước sang Chủ nhật rồi, và cả toà nhà sẽ hoàn toàn trống trải chẳng có ai ngoài mấy người bảo vệ.

Đến khoảng ba giờ sáng thì họ đã cùng khẳng định chắc chắn là mình đi đúng hướng. Tất cả việc họ phải làm bây giờ là lần ra kẻ tham ô. Máy tính ghi nhận quá trình chi trả cho Conway, Inc. từ khoảng hơn một năm trước, không bao giờ là những khoản chi thường kỳ đều đặn, và không bao giờ chi những khoản đặc biệt lớn; nhưng lúc này vài nghìn, lúc khác vài nghìn, chẳng mấy chốc đã thành một khoản tiền đáng kể. Tất cả các séc chuyển khoản đều được lưu bằng microfilm, nhưng chúng không có khả năng lưu giữ chữ ký của những tấm séc bị hủy; tất cả chúng đều được đóng dấu bằng con dấu cao su có ghi CHỈ DÙNG ĐỂ ĐẶT CỌC, CONWAY, INC. với số tài khoản và tên ngân hàng ở dưới. Brett ghi nhanh xuống tên số tài khoản và địa chỉ.

“Lưu lại đấy để xem chúng ta có thể tìm ra giấy rút tiền không, hay tên sở hữu chủ của tài khoản này.” Anh nhúc nhích hết cả đầu vì nhiều giờ chăm chú nhìn vào màn hình sáng xanh của máy tính. Mất hết cả kiên nhẫn, mất kiên nhẫn đối với chính anh và cả công việc đã chọn cho anh điên lên sau bao ngày qua. Sớm thôi, anh im lặng tự hứa với mình. Sớm thôi anh sẽ được về trang trại, và sự mệt mỏi của anh lúc đó sẽ chỉ do công việc thể chất nặng nhọc, không còn phải còng lưng ngồi ngấm ngấm mấy tờ giấy in mờ tịt hay lạc lối trong

mê lộ của chương trình máy tính, lục lọi thông tin trong hệ thống lưu trữ điện tử. “Buộc chúng lại để một chỗ rồi về ngủ thôi.” Evan còn hơn là mong muốn, và họ lái xe về khách sạn trong yên lặng. Về đến phòng mình, Brett cởi quần áo và nằm dài trên giường, gần rên lên lên vì những cơ bắp của anh có dịp thư giãn. Kết quả đã ở trong tầm tay anh lúc này, và anh muốn làm cho xong luôn đi. Anh muốn bỏ nó lại phía sau và về trang trại. Thật nực cười, nhưng nhiều năm trước đây, khi anh đang học trung học, trang trại không lôi cuốn anh như bây giờ. Nó là tổ ấm, nhưng phần còn lại của thế giới vẫn đang vẫy gọi anh, thách thức anh sử dụng trí tuệ sắc bén và lạnh lùng của anh khuất phục nó. Anh đã làm được; anh đã gây dựng được thành công cho bản thân, bằng cách sử dụng tính gan góc bình tĩnh và quyết đoán của mình. Anh không chỉ rất giỏi trong những việc anh làm, và anh cũng được trả kha khá cho việc đó, nó đã mang lại cho anh khả năng đầu tư và tăng thêm lợi nhuận cho tiền bạc của mình. Sự nhạy bén về tài chính của anh đã mang lại cho trang trại một chỗ dựa tài chính vững vàng, có nhiều khả năng khắc phục được thói đồng dảnh của thị trường thịt bò hơn rất nhiều các trang trại khác. Tessa sẽ không phải nhớ lại thời nhỏ khó khăn trôi qua trong trang trại cũ xiêu vẹo của cô. Cô vẫn có khả năng mặc đồ lụa, nếu cô muốn.

Anh nhắm mắt, nhưng hình ảnh cô lấp đầy tâm tưởng anh, và anh lại mở mắt ra lại, biết rằng anh không thể ngủ được nữa. Cơ thể anh bưng bưng, như là cô vẫn đang nằm sát anh, hai chân, hai tay cô quấn quanh anh.

Thật là sự trùng hợp quái quỷ khi gã biển thủ đã dùng cái tên Conway.

Trí nhớ của anh tua lại như chụp ảnh; ngay lập tức anh nhớ lại hồ sơ cá nhân của Tessa, và ngày cô vào làm việc. Cô đã làm việc cho Carter Engineering khoảng mười lăm tháng. Tên biển thủ đã khởi đầu khoảng mười ba tháng trước. Cô làm việc trong phòng kế toán. Và cô quan hệ rất thân thiện với Sammy Wallace.

Anh chửi thề ầm ĩ trong bóng tối. Quái quỷ, anh đang nghĩ gì vậy? Đó không phải là Tessa; cô là tất cả ánh mặt trời và tiếng cười rộn rã. Không, đó phải là Sammy Wallace, thằng khốn đã lấy họ của Tessa như một sự dâng hiến méo mó. Giống như tất cả đàn ông, Sammy Wallace có thể dễ dàng trở thành ngu ngốc khi liên quan tới Tessa.

Nhưng, mẹ hấn chứ, tại sao hấn lại phải lôi kéo cô vào âm mưu bé tẹo bản thủ này? Chẳng lẽ hấn không nhận ra rằng dùng tên cô sẽ ngay lập tức làm cô thành đối tượng nghi vấn sao? Miệng Brett mím lại. Tất nhiên hấn có nhận ra! Tại sao không trút bỏ tội lỗi lên Tessa? Wallace đủ năng lực để biết rằng cô sẽ ít thích kiện hấn hơn bất cứ người nào khác đang làm việc ở Carter Engineering.

Anh muốn đập thằng khốn kiếp ấy một trận cho rằng hấn rơi xuống hòng vì đã đặt cô vào tình thế hiểm nghèo như thế.

Anh quá mệt mỏi đến nỗi toàn thân nhức nhối, và bình mình đã sắp ló dạng, nhưng anh vẫn không ngủ được. Anh nghĩ mãi về Tessa, về ngày anh ở với cô... hầu như chỉ ở trên giường. Ý định tốt đẹp của anh chẳng đáng một xu rỉ khi đối mặt với sự quyến rũ của cơ thể cô; anh không thể có đủ cô. Dù họ có vừa làm tình hoang dại đến đâu, anh lại bắt đầu ham muốn cô ngay khi nó vừa kết thúc. Anh đã trải qua nhiều mối quan hệ với phụ nữ, nhưng cho đến cô, anh vẫn chưa hề tưởng tượng rằng có một nỗi khao khát sâu đậm như anh có với cô, và chẳng gì có thể thỏa mãn được nỗi khao khát đó. Nhưng anh đã cố thử, và cô đã phải thiếp đi một lúc khi anh rời nhà cô về, mái tóc đen của cô xoã tung trên gối.

Hình ảnh đó ám ảnh anh. Anh nằm sấp mặt xuống gối không yên, nỗi oán giận chua xót lại lớn lên trong anh lần nữa. Anh không thích ép buộc ham muốn của anh lên cô. Anh thích luôn kiểm chế, nhưng với cô thậm chí anh còn chẳng kiểm chế nổi cơ thể mình, và anh không thể làm mình rời xa cô. Anh không thích quyền lực cô có với anh. Anh không thể rũ bỏ hình ảnh cô khỏi tâm tưởng anh! Thậm chí ngay lúc này, khi anh rất cần ngủ, anh vẫn nhớ cảm giác của cơ thể mịn màng của cô dưới anh, cảm giác hai chân cô xiết chặt hông anh, nơi sâu thẳm, ấm áp trong cô. Da thịt anh khuấy động, và anh khê chửi tục. Thậm chí trên giường, cô vẫn ve vãn, trêu chọc, cười cợt lảng tránh anh. Anh đã quá bị ám ảnh bởi tình dục để có thời gian đề cập tới chuyện kết hôn, nhưng sớm thôi, anh sẽ đặt dấu chấm hết cho tình trạng đáng trách này. Khi họ cưới nhau, khi anh đã có cô trên giường anh mọi đêm, dành riêng cho ham muốn của anh, lúc đó anh sẽ kiểm chế mình. Với ý nghĩ đó trong đầu, anh chìm vào giấc ngủ, nhưng thậm chí trong giấc ngủ của anh, có vẻ anh vẫn bị tra tấn bởi quyền lực mà cô áp đặt lên anh, và giành giật quyền kiểm soát mối quan hệ của họ với cô. Anh chưa bao giờ cảm giác mãnh liệt như vậy về một người đàn bà, và những cảm giác của anh vừa không được mong đợi, vừa không được chào đón. Trong đời anh, anh chỉ tin có Tom, nhưng

bây giờ anh có vấn đề mang tên Tessa để giải quyết, và với anh, cô vẫn hành xử như một người khó hiểu. Cô vừa mỏng manh vừa mạnh mẽ, lảng tránh chuyện tình cảm với bất cứ ai ngoài anh, và ngay cả khi anh ân ái với cô, anh cảm tưởng rằng anh vẫn không có cô hoàn toàn, một phần của cô vẫn ở ngoài vòng kèm toả của anh, và cô làm anh say mê, ngay cả trong giấc mơ.

Khi anh thức dậy, trời đã ngả về chiều; điều đầu tiên anh nghĩ đến là chắc Tessa phải kinh ngạc tự hỏi anh ở chỗ quái quỷ nào cả đêm qua và gần hết ngày nay. Anh đã cầm điện thoại lên định gọi cho cô trước khi một nỗi oán giận nổi sóng trong lòng anh. Chết tiệt, anh không phải trình diện với cô như một cậu học trò tiểu học!

Anh quăng cái điện thoại trở lại giá; rồi lại tự cấu với mình vì có ý định ra về bề trên và anh nhấc điện thoại lên lại, quay số phòng Evan. Evan trả lời sau hồi chuông thứ ba, giọng anh ta đục và vẫn đang còn vẻ ngái ngủ, và Brett biết anh ta cũng giống anh, bây giờ Evan mới có thời gian để ngủ. “Tôi lại chỗ Tessa,” anh nói thẳng toẹt. “Anh có thể tìm tôi ở chỗ cô ấy nếu cần.”

“Được rồi,” Evan đồng ý giọng ngái ngủ, rồi bật cười. “Tôi không trách anh đâu. Nếu tôi có thể có cơ hội với cô ấy, tôi cũng không phí thời gian trong phòng khách sạn đâu!”

Brett tắm và cạo râu, cặp mày cau lại của anh là bằng chứng cho tâm trạng tồi tệ của anh. Anh đang phát ốm lên vì một mối với chuyện mọi thằng đàn ông anh gặp đều thêm nhỏ rãi ra trước Tessa giống như lũ chó đói thêm cục xương vậy. Cô là của anh. Chưa từng tên đàn ông nào được ôm cô lỏng lẻo trong tay như anh đã từng. Với tay anh, miệng anh và sự chiếm hữu hoàn toàn trong cơn ái ân, anh đã đóng dấu sở hữu của anh lên cô, lên từng centimet mịn màng đáng yêu của cô. Anh cháy bỏng thêm muốn cô nữa, để vùi sâu anh trong cô và ôm cô thật chặt để giữa hai người không còn một khoảng cách nào dù hẹp đến mấy, để bảo vệ cô khỏi mối đe dọa mơ hồ đang treo lơ lửng trên đầu cô. Anh hy vọng rằng sẽ không ai kể cho cô biết cô đã bị sử dụng như một vỏ bọc để che giấu một kẻ tham ô. Cô thích Sammy Wallace. Rồi cô sẽ phải chịu đủ lo lắng khi hắn ta bị bắt, đấy là cô còn chưa biết mình bị hắn ta lợi dụng.

Nửa tiếng sau anh bấm chuông cửa nhà cô. Rồi mất kiên nhẫn, anh không thêm gọi chuông nữa mà đập vào cửa thình thình.

“Đừng có giục cuống lên!” anh nghe tiếng cô thì thầm cấu kính bên kia cửa, và nhướng mày ngạc nhiên trước tâm trạng tồi tệ của cô. “Ai thế?”

“Anh,” anh trả lời ngắn gọn.

Cửa đóng im ỉm, và cô nói cũng ngắn gọn như vậy, “Anh muốn gì?”

Làn sóng tức giận tác động đến anh mạnh đến nỗi anh phải nghiêng chặt răng, nỗ lực kìm nén nó. Cô đang chơi kiểu gì vậy? Anh sẽ không cãi nhau với cô qua cánh cửa đâu nhé. “Tessa, mở cửa đi,” anh nói bằng giọng kiềm chế, rồi quát lên, “Ngay lập tức!”

Cô mở cửa, nhưng chắn lối anh vào. Mặt cô lạnh lẽo và vô cảm, nhưng mắt toé lửa xanh biếc. Cô không có một kinh nghiệm nào về chuyện yêu đương trước đây, nhưng cô ngay lập tức biết rằng cô không thích lên giường với người tình của cô, người đàn ông mà cô yêu, và thức dậy trên một cái giường trống vắng và một căn hộ trống vắng, mà không một lời nhắn cho cô biết anh ta đi đâu hay khi nào anh ta sẽ trở về, và không gọi một cú điện thoại nào cho cô suốt ngày. Brett Rutland quá kiêu ngạo đến nỗi anh ta nghĩ cô vẫn đợi anh ta trên giường, nơi anh ta đã rời bỏ cô hã.

Anh dấn một bước về phía trước, áp đảo cô, nhưng cô không lùi lại để anh bước qua cửa. Đôi mắt xanh sẫm của anh nheo lại. Cô nghĩ có thể chặn đường anh bằng thân mình cô à? Ý tưởng đó quá nực cười, nếu anh có tâm trạng để cười. Cô chỉ vừa chạm đến vai anh, và anh nặng hơn cô ít nhất bốn trăm cân; cơ thể anh cuộn lên những cơ bắp mạnh mẽ, trong khi tất cả người cô đều mềm mại và mượt mà, ngay cả khi cô đứng đó trừng trừng giận dữ nhìn anh ngoan cố. Tại sao anh chưa bao giờ để ý đến cái vẻ kiêu hãnh bướng bỉnh trong nét mặt cô nhỉ? Cô có một tính cách nóng như lửa, anh đột nhiên nhận ra, một tính cách thường được giấu sau tiếng cười nhàn hạ, vì cô bảo vệ chính mình bằng sự dửng dưng và hài hước. Cô trở nên giận dữ chỉ khi cô thật sự quan tâm đến cái gì thôi.

Cô quan tâm. Trước khi cô nhận ra anh đang sắp sửa làm gì, anh đặt tay lên hông cô và âu yếm nhấc cô lên ngang tầm mắt anh, giữa cô lơ lửng trong không khí. “Anh đã làm việc cả đêm,” anh giải thích với giọng

bình thản, lặng lẽ. “Evan và anh vừa chỉ lên giường lúc bình minh. Khi anh tỉnh dậy, anh tắm, cạo râu rồi đến thẳng đây. Anh không mấy khi cho ai quyền đòi hỏi anh một lời giải thích anh đi đâu hay làm gì như thế này đâu.”

Cô vẫn quắc mắt nhìn anh. Nếu anh cho rằng đó là một lời xin lỗi, thì anh cần phải học hỏi nhiều trong lĩnh vực này; nhưng rồi thì, nó thực sự chỉ là một lời giải thích, và một lời giải thích miễn cưỡng. Mặc dù vậy, hiểu theo cách ngược lại, anh đã công nhận rằng cô có quyền nhận được một lời giải thích. Nổi tức giận của cô nguôi đi, nhưng cô vẫn không có khả năng tha thứ cho anh hoàn toàn.

“Đặt em xuống,” cuối cùng cô nói, giọng cô cũng bình thản như anh.

“Hôn anh trước đã.”

Cô nhìn chằm chằm vào anh, rồi ngượng ngùng. “Không. Nếu thế. Anh sẽ...chúng ta sẽ...”

Một nụ cười khê thích thú làm cái miệng khắc nghiệt của anh cong lên. “Em bé, anh đã rồi đấy, và dù sao chẳng nữa thì chúng ta cũng sẽ.”

Cô chỉ muốn nện cho anh một trận. “Anh không kém trong lĩnh vực khẳng định cái tôi nhỉ?”

“Hay bất cứ lĩnh vực nào khác,” anh thì thầm, và từ từ áp cô vào anh. “Vòng chân em quanh anh đi.”

Cáu tiết, cô đẩy anh ra. “Brett, chúng ta đang đứng ở giữa cửa mở đấy! Đặt em xuống!”

Anh bước thêm một bước nữa vào phòng và đá cửa đóng sập lại sau lưng. “Tessa,” anh gầm gừ, và ép chặt miệng anh trên miệng cô. Hai tay cô bấu mạnh vào đôi vai mạnh mẽ của anh, và cô cố lần nữa đẩy mình ra khỏi anh, và một lần nữa không mang lại kết quả mong muốn. Miệng anh nóng bỏng nhúc nhích trên miệng cô, mở môi cô bằng sự xâm lược của lưỡi anh, và cô rùng mình vì dòng điện khoái cảm làm người cô nảy giật lên. Với tiếng rên rỉ không lời, cô ngừng việc cố gắng duy trì cơn tức giận của mình. Mặc dù chỉ muốn cho anh một cái bạt tai, nhưng cô yêu anh, và yêu anh thích thú hơn rất nhiều so với chống đối anh. Anh không bày tỏ một tình yêu lâu dài và tận tụy, nhưng anh vẫn trao cho cô rất nhiều hơn bất cứ người đàn bà nào khác đã từng quan hệ với anh. Anh đã cho cô quyền được chất vấn anh. Cô đã không chọn một người đàn ông dễ chịu để yêu, nhưng anh khác tất cả đàn ông khác, và cô sẽ làm tất cả anh là của cô.

Hơi thở anh nặng nhọc, miệng anh đối khát khi anh di chuyển dọc xuống họng cô. Cong cô lên cho anh bằng một cách tay cứng rắn kẹp chặt quanh eo cô, anh khép bàn tay còn lại trên ngực cô. Hai chân cô tự động giang ra cho anh; cô nâng chúng lên quàng đùi cô hai bên lưng anh, hai mắt cá chân ngoắc vào nhau khoá sau lưng anh. “Đúng rồi,” anh hỗn hển vào họng cô khi anh ấn mình vào giữa vòng ôm của cô. Anh sờ nắn ngực cô, vắt ép ra những tiếng kêu khe khẽ vì khoái cảm từ cô và làm cô quặn quai áp vào anh cho tới khi anh không thể chịu đựng sự dày vò ngọt ngào này lâu hơn nữa và bắt đầu bước về phía buồng ngủ, vẫn có cô quàng chặt quanh anh.

“Nói anh nghe em yêu anh đi,” anh ra lệnh bằng giọng trầm thì thầm khi anh đặt cô lên giường và nhanh chóng lột bỏ quần áo cô.

“Em yêu anh.” Cô nhìn thấy tia hài lòng loé trong mắt anh, hài lòng và một cái gì khác nữa, cái gì đó lạnh lùng và không thể dò đoán, và cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Nhưng rồi anh cũng trần truồng và anh nhào xuống giường cùng cô, phủ lên cô bằng da thịt rắn chắc, nóng bỏng của anh. Anh lao vào cô ngay lập tức, quá mạnh đến nỗi móng tay cô bấm vào lưng anh. Anh làm tình với cô với niềm đam mê đến thành bạo lực, nhưng cũng vẫn luôn tự chủ, và anh cũng điều khiển cô, dẫn dắt nhịp điệu và tốc độ cuộc tình, vắt kiệt cảm xúc của cô. Anh dâng cô khoái lạc vô chừng, nhưng thậm chí ở đỉnh điểm của hạnh phúc, cô vẫn tự hỏi lý do của cái nhìn chua cay giận trách anh đang hướng vào cô.

6. Chương 6

Brett nhìn chăm chăm vào tấm microfilm lưu dữ liệu của những tấm séc đã được chuyển cho tài khoản của công ty ma Conway, Inc. và mồ hôi nhỏ giọt trên trán anh trong lúc anh cố cưỡng lại cơn buồn nôn. Không có gì trong suốt cuộc đời anh từng làm anh phát ốm như anh đang cảm thấy lúc này, và anh nhắm nghiền mắt, yếu ớt dựa vào lưng ghế. Anh không thể chấp nhận được; đơn giản anh không thể tin được, không thể nắm được hàm ý của nó. Chữ ký ở dưới cùng những tờ séc là nét chữ phụ nữ. Kẻ nào đó đã che giấu tự dạng bằng cách cố gắng viết theo kiểu hỗn hợp giữa chữ in và chữ thường, nhưng cố gắng mấy cũng vô nghĩa. Cái có ý nghĩa, cái đã đập cho anh một cú với sức mạnh làm anh thấy như anh vừa bị búa tạ rơi vào đầu, chính là cái tên: Tessa Conway. Tessa! Lạy Chúa trên cao, làm sao có thể là cô? Làm sao cô có thể níu lấy anh như cô đã từng, quá mãnh liệt dâng hiến bản thân cô, thì thào rằng cô yêu anh, khi trong suốt thời gian đó cô vẫn đang ăn cắp của công ty mà nhiệm vụ của anh là phải tìm ra kẻ ăn cắp.

Anh đưa bàn tay run rẩy lên mắt như muốn che giấu không cho chúng nhìn thấy cái bằng chứng kinh khủng trước mặt anh, nhưng anh không thể che giấu bản thân khỏi những suy nghĩ của chính mình, và chúng càng chua xót hơn mỗi giây phút qua đi. Anh đã bị sử dụng, cho một động cơ xa xưa như trái đất. Chẳng lẽ cô nghĩ rằng nếu cô tạo nên một mối quan hệ giả mạo với anh, thì anh sẽ không thể có khả năng truy tố cô khi cái âm mưu con buôn-làm-giàu-một-cách-dễ-dàng bị phát hiện à? Chẳng lẽ cô nghĩ rằng anh thậm chí có thể sẽ bảo vệ cô chẳng? Khốn kiếp cô. Cô thậm chí đã dâng cho anh cả sự trong trắng của mình! Cô là một phụ nữ thông minh, được thôi. Ít dần ông có thể thoát khỏi những mối ràng buộc bện chặt của tội lỗi, trách nhiệm và đam mê.

Anh đã tự mình trở thành một thằng đàn với cô, anh nghĩ cay đắng. Nhưng ít nhất anh đã chưa bị phỉnh phờ để hối cưới cô. Ít nhất cô đã không biết anh là một thằng đàn tự mãn thế nào. Đây là nguồn an ủi lớn nhất mà niềm kiêu hãnh của anh có thể tìm ra. Cô đã không biết. Cơn thịnh nộ đen ngòm sôi sục trong anh với ý nghĩ rằng cô chắc phải tự hài lòng với bản thân lắm vì đã nhử anh vào bẫy của cô quá dễ dàng như vậy. Chỉ vừa đúng một tuần từ khi anh nhìn thấy cô lần đầu tiên, và cô đã buộc được anh phải suy nghĩ đến việc lập gia đình với cô, sẵn sàng để từ bỏ công việc của anh và đưa cô về trang trại với anh, tràn ngập những giấc mơ về tương lai với cô là vợ anh, thậm chí đã lên kế hoạch cho những đứa con mà họ sẽ có.

Chết tiệt ở chỗ, những dấu hiệu vẫn ở đó rõ ràng để anh tìm ra, nếu anh không bị mù quáng bởi ham muốn của bản thân. Cô đã có cả kỹ năng và cơ hội. Căn hộ của cô, mặc dù không xa hoa, chắc chắn là không rẻ tiền. Cô lái một cái xe mới, cô mặc đồ đẹp. Cô đã lớn lên trong cảnh bần cùng, quá bần cùng đến nỗi cô đã phải đón họ về. Cô cho là việc trộm cắp của mình đơn thuần là một sự đảm bảo chống lại cho sự nghèo khổ không trở lại thôi sao?

Con chồn cái nhỏ dối trá!

Anh đẩy mình ra khỏi ghế và đứng dậy, thọc tay vào tóc. Anh đang run rẩy với áp lực của cơn giận dữ điên cuồng, một cơn giận quá mãnh liệt đến nỗi anh có thể cảm giác nó cháy bùng trong anh. Động cơ của cô là gì không quan trọng, cô là một kẻ cắp, và anh là một thằng đàn. Anh đã quá nồng nhiệt với cô đến bỏ bê công việc, điều mà anh chưa làm trước đây. Sẽ mất một thời gian dài anh mới cho phép mình được quên điều đó.

Một tiếng gõ trên cửa làm anh giật mình. Biết đó là Evan, nên anh trả lời, “Vào đi,” và bị ngạc nhiên vì sự kiềm chế lạnh lùng trong giọng mình.

“Tôi không thể thoát khỏi Ralph,” Evan nói khi anh ta bước vào và đóng cửa sau lưng. Ralph Little là người đứng đầu bộ phận dữ liệu. “Anh đã có tấm microfilm của những tấm séc chuyển khoản chưa?”

Brett chỉ về phía bàn anh. “Nhìn đi.”

Evan bước lại gần bàn và nhìn vào bản của những tấm séc. Anh ta im lặng một lúc, rồi xoa gáy mình. “Ồ, chó chết,” anh ta nói lặng lẽ

Brett im lặng.

Evan bắt đầu chửi thề khe khẽ, một chuỗi những lời nguyền rủa tục tĩu có thể làm mất uy tín của đám thủy thủ. Anh ta nhìn lên Brett, mắt anh ta hơi sưng sờ. “Nó làm tôi buồn nôn.”

Môi méo xệch cay đắng, Brett đi lại phía cửa sổ và nhìn xuống dưới. “Tôi biết cảm giác đó.”

“Mẹ kiếp, tôi không bao giờ-thậm chí cả khi chúng ta tìm ra tài khoản ma đó. Tôi chỉ coi đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hay nghĩ cái tên đã được chọn bởi vì nó nhìn hơi giống Conmay.”

“Đúng thế, tôi cũng vậy.” Anh đã lấy lại được sự tự chủ bản thân, bây giờ anh đã vượt qua được cơn sốc tàn bạo đầu tiên.

Sau một lúc, Evan hỏi, “Anh sẽ làm gì?”

“Xin một lệnh bắt giữ cô ta. Khởi kiện. Làm công việc mà tôi được cử đến làm ở đây.”

Giọng lạnh lùng cứng rắn của Brett làm Evan cau mày. “Chúng ta hãy hoãn lại vài ngày đã, có thể nếu chúng ta nói chuyện với Ông Carter.”

“Chỉ thị của ông ấy là khởi kiện ở mức cao nhất luật pháp cho phép. Tôi có ý định làm đúng như thế.”

“Brett, mẹ kiếp, chúng ta đang nói về Tessa đấy!”

“Tôi biết chính xác chúng ta đang nói về ai: kẻ cắp.”

“Tôi không thể làm thế,” Evan thàn thỉ.

Không có gì có thể lạnh hơn cặp mắt Brett. Hoàn toàn như miền đất bắc cực hoang vu. “Tôi có thể,” anh nói.

Anh phải làm; anh không có một lựa chọn nào khác. Không có gì có thể xoa dịu cảm giác méo mó của sự phản bội, cái cảm giác một điều gì đó vô cùng quan trọng đã bị xé giạt ra khỏi anh từ bên trong, nhưng anh ít nhất có thể phải hoàn thành công việc mà anh được cử tới Los Angeles để làm. Anh không thể chối rằng mình đã cư xử như một thằng ngốc sau những việc mà anh đã làm. Cuối cùng thì anh cũng có thể có khả năng cảm thấy biết ơn Tessa. Nói cho cùng, rành rành cô đã chỉ cho anh thấy cách cư xử tốt nhất chính là cách mà anh đã luôn trung thành theo đuổi trước khi gặp cô: hưởng thụ đàn bà, nhưng luôn giữ đầu lạnh. Anh sẽ không lặp lại sai lầm này lần nữa. Tất cả anh phải làm bây giờ là công việc của anh...có nghĩa là, chịu đựng những đêm không có cô, trong khi cơ thể anh nhức nhối đòi cô, trong khi tâm trí anh đầy ắp những ký ức bốc lửa, gợi tình khi làm tình với cô.

Anh đã cảm thấy bị ám ảnh rồi. Anh đẩy những suy nghĩ về cô ra khỏi đầu và sải chân bước về phía bàn nhấn nút liên lạc nội bộ. “Helen, nối máy văn phòng C.L.Q cho tôi.”

“Văn phòng Chương lý quận ạ?” Helen hỏi lại cho rõ, giọng cô có vẻ hờnghi hoặc.

“Đúng rồi.”

Anh tắt máy và bắt gặp cái nhìn khắc nghiệt của Evan.

“Chúng ta đã có đủ bằng chứng cần thiết, mặc dù tôi sẽ phải phân tích mẫu chữ ký viết tay, dù sao đi nữa,” Evan nói. “Chúng ta có thể có được một sự kết tội, nếu đó là điều anh tìm kiếm. Nhưng thế có Chúa, đừng để cô ấy bị bắt ngay tại nơi làm việc. Đừng làm thế với cô ấy.”

Mắt Brett trở nên đen ngòm. “Tôi sẽ không làm thế,” anh cau ginh. “Anh nghĩ rằng tôi sẽ làm nhục cô ta bằng cách ấy sao?” Đột nhiên, cơn đau cắt anh ngang người anh, và anh nhắm mắt lại một lúc. Không, anh không muốn làm nhục cô nơi công cộng. Anh muốn làm cô kinh hoàng cho đến hết đời để dạy cho cô một bài học đừng có đi ăn cắp; rồi anh muốn xích hai tay cô lại và kéo lê cô về Wyoming và giam cô ở đó cho đến hết đời. Ngay cả bây giờ, mặc dù biết rõ mười mười rằng cô đã sử dụng anh, anh vẫn muốn cô, và thừa nhận điều đó với chính mình cũng đau đớn như nhận thức rằng cô đã lừa gạt với anh.

Máy liên lạc nội bộ kêu xè xè. “Ông Rutland, Tôi đã liên lạc được với chương lý quận, John Morrison, trên đường đây số một.”

“Cám ơn, Helen.” Brett nhắc máy, thậm chí không cần biết làm thế nào Helen gọi được chính viên Chương lý quận. Anh không quan tâm. Tất cả gì anh có thể làm bây giờ là tập trung vào công việc, hoàn thành nó và vượt qua nó.

Khi anh bỏ điện thoại xuống mười phút sau, anh có một cảm giác trống rỗng trong đầu. Những bánh xe đã bắt đầu vận hành. Mồ hôi rịn ra lấm tấm trên trán anh, và anh đưa tay quệt sạch chúng. “Chúng ta phải chuyển hết những thứ này cho văn phòng Chương lý quận,” anh nói, chỉ vào bản sao khốn kiếp của những tờ séc, đồng giấy in ra từ máy tính, danh sách các tài khoản, tất cả những phương tiện mà họ đã sử dụng để lọc ra sự rút tiền bất hợp pháp.

“Được. Tôi sẽ làm.” Giọng Evan trống rỗng, và mắt anh ta tái nhợt. Brett trong giây lát tự hỏi không biết mình trông ra cái giống gì nếu Evan nhìn đã như vậy. Evan chỉ biết cô thoáng qua, trong khi anh...Trời, anh đã có cô bên dưới mình trên giường, quần quai vô thức vì ham muốn, thân mình cô ngọt ngào, nóng bỏng và níu kéo, chấp nhận những cú thúc bạo liệt của anh với sự vui sướng phóng túng. Ít nhất anh đã giữ được bình tĩnh đủ để không liều làm cô mang thai...Ngay khi ý nghĩ đó chợt đến, anh lạnh người. Chiều hôm qua. Anh nhớ mình đứng ngay trên ngưỡng cửa, nâng cô lên và ôm cô vào với anh. Anh nhớ hai chân cô khoá quanh hông anh. Anh đã mang cô về giường, và trong nỗi khẩn thiết phải sở hữu cô, anh đã không dùng biện pháp bảo vệ nào với cô. Có lẽ, trong tận đáy lòng anh, anh thậm chí không đếm xỉa đến sự cần thiết phải làm vậy, khi anh đã có kế hoạch cưới cô ngay để bất cứ việc thai nghén nào cũng chỉ là đến hơi sớm một chút. Nhưng bây giờ...

Đây cũng là một phần trong mưu đồ của cô sao? Cô chưa bao giờ đề cập đến việc tránh thai. Cô đã chủ tâm bỏ qua nó, với hy vọng rằng khả năng cô có thể mang thai sẽ ép anh phải bảo vệ cô nếu cô bị bắt?

Nó có làm sự việc khác đi không? Anh tự hỏi, quần quai đau đớn. Nếu cô đã có mang, dù cố ý hay vô tình, anh sẽ phải bảo vệ cô. Anh không thể để con của anh sinh ra trong bệnh viện nhà tù. Anh không còn được lựa chọn giải pháp thôi việc nữa. Anh đã được ấn định vào vị trí đằng sau Joshua Carter và chịu trách nhiệm chống lại cô, và anh có quyền hợp pháp để làm thế, để cứu cô và anh sẽ sử dụng nó, nếu bị bắt buộc. Một nụ cười cay đắng méo xẹo trên môi anh. Đây là một đơn vị đo lường để tính toán xem anh đã trượt dài đến đâu trong sự ngu xuẩn khi anh thật sự hy vọng cô đã có mang, để anh có lý do bước vào và kéo cô ra khỏi đồng rác rưởi mà cô đã tự mình rúc vào.

“Brett? Anh có sao không?”

Evan miễn cưỡng hỏi anh để mang anh ra khỏi những ý nghĩ đen tối của mình, và anh nhận ra hai tay mình đã nắm chặt lại. Chậm chạp, anh thả lỏng người thư giãn. “Tôi ổn, anh nói, nhưng cổ họng anh rất bỏng vì âm thanh của mình, giống như anh vừa gào thét thật to. “Đem đồng này tới văn phòng Chương lý quận, và để luôn đó.”

Ăn trưa với Billie hôm đó, Tessa không thể kiềm chế nụ cười nở trên môi hay ánh lấp lánh trong mắt cô. Cô đang yêu, và sau ngày hôm qua cô đã chắc chắn rằng Brett cũng yêu cô, mặc dù anh chưa nói. Cô nhận ra bằng bản năng rằng anh sẽ khó thốt ra những lời đó, anh không sẵn lòng chấp nhận tình cảm yếu đuối của mình. Tính cách lạnh lùng, xa cách của anh làm cho anh khó cho phép ai đó tới gần anh, nhưng cô không còn chút nghi ngờ nào rằng bằng phép lạ nào đó, cô đã làm được việc đó. Ý nghĩ có người đàn ông mạnh mẽ, gợi cảm đó yêu mình làm cô cảm thấy nhỏ bé tâm thường một cách kỳ quặc, vì cuộc sống của cô trôi đi hầu như hoàn toàn buồn tẻ và nhàm chán, cô chưa bao giờ làm cái gì nổi bật hay gây ấn tượng đủ để giành được tình yêu của anh. Cô không phải là lãnh đạo đầy quyền lực hay luật sư, hay một bác sỹ nhiệt tình tận tụy, hay một nghệ sỹ tài năng chói sáng. Cô là một kế toán viên, và bằng lòng với vị trí của cô trong cuộc đời, vì cô thiếu tham vọng mãnh liệt trong nền tảng tính cách. Những món quà của cô chỉ là tiếng cười và khả năng vui hưởng cuộc sống. Tại sao thế lại là đủ để thu hút một người đàn ông như anh? Và thực sự cô có cần quan tâm đến điều đó không, khi mà cô cũng bị thu hút như anh? Tất nhiên là không?

Cô tràn đầy hạnh phúc khi người phục vụ khá cầu thả phục vụ đồ ăn cho họ, cô chan chứa niềm vui và thưởng cho anh ta một nụ cười làm anh ta đứng sững lại giữa đường, và anh ta bỏ đi với vẻ ngạc nhiên trên mặt.

“Cậu nhìn hạnh phúc nhỉ,” Billie khô khan.

“Mình ấy à?” Hạnh phúc không phải điều cô đang cảm nhận; cô cảm thấy hân hoan cuồng nhiệt mới đúng.

“Lưỡi anh chàng phục vụ đang sắp rơi ra khỏi miệng đấy. “Rồi Billie cười phá lên. “Tớ coi đó là do cậu có một kỳ nghỉ cuối tuần thú vị, phải không?”

“Tớ không nghĩ là nó lại xảy ra nhanh như thế,” Tessa ngượng ngịu, quanh co trả lời câu hỏi của Billie. “Tớ nghĩ rằng nó sẽ phát triển từ từ thôi, giống như một toà nhà phải xây bằng từng viên gạch ấy.”

“Brett Rutland nhìn không giống kiểu người có tính kiên nhẫn với phương pháp xây từng viên gạch. Còn tớ không bao giờ nghi ngờ cậu có tính đó. Anh chàng khôn khéo chẳng có cơ hội nào nhỉ. Đáng lẽ tớ không nên cảnh báo cậu mà cảnh báo anh ta mới phải. Vậy khi nào thì có đám cưới?”

“Chúng mình chưa bao giờ thảo luận về chuyện đó,” Tessa trả lời trầm lặng, không bao giờ nghi ngờ rằng chủ đề đó nên được thảo luận trước khi quá muộn. “Nếu anh ấy có thể rồi rã cuối tuần này, anh ấy sẽ đưa mình về trang trại của anh ấy ở Wyoming.”

“Ồ, ồ. Để gặp gia đình hả?”

“Đúng hơn là gặp bố anh ấy. Họ cùng sở hữu trang trại. Anh ấy không đề cập đến người thân nào khác.”

“Không quan trọng. Thế đấy, ai mà biết được?” Billie thở dài hài lòng. “Chúng mình chọn thời gian hợp nhau nhỉ. Cả hai bọn mình, trong cùng một kỳ nghỉ cuối tuần.”

Ngạc nhiên, Tessa nhìn nét mặt bừng sáng, tươi cười của Billie, rồi liếc nhanh bàn tay trái của Billie. Một cái nhẫn kim cương lấp lánh tô điểm nó. Cô thét inh ỏi, rồi nhảy lên kéo Billie ra khỏi ghế và ôm chặt cô nàng. “Cậu lén lút nhé!” cô cười nắc nẻ. “Cậu thậm chí không thèm kể cho mình nghe cậu đang hẹn hò nghiêm chỉnh với ai! Được rồi, ai nào? David? Ron? Không, tớ biết, đừng nói ra! Tớ biết rồi!”

“Cậu không biết,” Billie cười phá, không để ý đến cảnh tượng mà họ đang trình diễn trong nhà hàng.

“Patrick!”

“Làm sao cậu biết?” Billie kêu lên; rồi cả hai lại ôm nhau nữa.

“Việc này cần phải chúc mừng mới được,” Tessa tuyên bố, nâng cái ly thủy tinh đựng nước đóng chai với một khoanh chanh trên miệng mà cô luôn thích. “Chúc mừng Billie và Patrick!”

“Chúc mừng Tessa và Brett!” Billie nâng tách trà của mình, họ chạm ly và tách vào nhau kêu lanh canh, rồi uống để mừng nhau. Khi họ ngồi xuống chỗ mình, Billie nói, “Được rồi, làm sao cậu biết?”

“Đơn giản thôi, bạn Billingsley thân yêu của tôi,” Tessa khụt khịt khinh khỉnh. “Patrick rõ ràng là nhanh nhẹn, thông minh hơn hai người kia.”

Billie đã hẹn hò với Patrick Hamilton, cũng như hai kẻ theo đuổi kia, gần một năm nay, nhưng cô nàng chưa bao giờ bộc lộ sự thiên vị với bất cứ ai trong ba chàng. Theo ý Tessa, mặc dù vậy, Patrick là người đàn ông tốt nhất cho Billie. Anh là một kỹ sư cầu đường, quen thuộc với quần jean và mũ bảo hộ hơn là bộ đồ trang trọng, nhưng với tính cách đàng ông quả quyết mà không có gì ngạc nhiên sẽ phù hợp với tính cách hơi yếu đuối của Billie.

“Cảm ơn cậu,” Billie nói dịu dàng. “Mình có thể làm gì nếu thiếu cậu đây?”

“Gặp và cưới anh chàng ngay chứ sao. Mình nói với cậu rồi, Patrick nhanh nhẹn thông minh lắm mà.”

“Anh ấy chưa bao giờ nhìn mình đến lần thứ hai trước khi cậu tới và ngăn chặn mình khỏi bị trông như kẻ vừa đào thoát khỏi một biểu diễn nhạc rock nặng ấy (punk rock). Mình biết cậu đã làm gì, nhưng mình vờ không biết đấy thôi,” Billie ngượng ngịu thừa nhận. “Khi Patrick rủ mình đi chơi, mình đã phải tự véo mình thật đau để biết được đó là sự thật. Mình muốn nói, nhìn anh ấy mà xem! Và nhìn lại mình đi. Mình không thể tin được; Mình thậm chí không dám cho phép mình được hy vọng cơ. Nhưng kỳ cuối tuần vừa rồi...Ừ thì, anh ấy sẽ ra nước ngoài làm việc khoảng hai năm, và anh ấy...anh ấy đeo nhẫn vào tay mình và bình thản thông báo rằng chẳng có kiểu cách của nợ nào-lời của anh ấy nhé-khi anh ấy sẽ phải phí hai năm không có mình, vậy nên mình sẽ phải thôi việc và sang Brazil với anh ấy.” cô nàng cười toe toét. “Mình xuýt rơi cả lưỡi, mình trả lời vâng quá nhanh. Mình sẽ thông báo nghỉ việc vào cuối tháng này.”

Họ quá đắm đuối với việc chia sẻ niềm vui với nhau nên xuýt bị muộn giờ làm buổi chiều, và cả buổi chiều còn lại Tessa như sống trên mây. Brett không gọi cô để báo trước kế hoạch cho buổi tối, nhưng dù sao đi nữa cô cũng không chờ đợi anh sẽ làm thế. Mỗi quan hệ của họ đã phát triển đến mức cô cảm thấy rằng anh biết cô sẽ không có kế hoạch nào khác, khi mà cô đã biết cô sẽ gặp anh buổi tối. Cô thậm chí không

cảm thấy một chút căng rứt nào khi từ chối lời mời của hai anh chàng cô đã từng rất thích. Đơn giản vì họ không phải là Brett.

Sau giờ làm việc, cô vội vã về nhà và lấy ra một gói thịt bò trong ngăn đá tủ lạnh và thả vào bồn rửa bát cho rã đông. Cô không biết Brett đang làm loại công việc gì, nhưng cô đã nhìn thấy những nếp nhăn trên khuôn mặt anh khi anh xuất hiện trước cửa nhà cô trưa hôm qua. Anh mệt mỏi; nếu anh muốn ăn tối, thì họ sẽ ăn luôn ở nhà. Và nếu anh phải làm việc, thì đằng nào cô cũng phải ăn tối mà, cô bình thần nghĩ, mặc dù cô cảm thấy hơi cô đơn chỉ với ý nghĩ không gặp anh đêm nay.

Cô dừng lại ở giữa bếp, mắt cô mơ màng, nhịp cô đập nhanh. Cho đến khi cô gặp anh, cô chưa hề biết mình quá nhạy cảm như vậy, nhưng tất cả cô phải làm là nhìn vào anh để cảm giác cơ thể cô nóng bừng. Cô muốn anh với một xúc cảm mãnh liệt đáng báo động, vì cuộc đời cô giờ chỉ còn tập trung vào anh và loại bỏ tất cả những mối quan tâm khác. Tình dục mãnh liệt của anh làm cô mất trí vì dục vọng nóng bỏng. Cô không thể kiềm chế nó, và cũng chẳng muốn kiềm chế. Cô chỉ muốn nằm cùng anh mọi đêm trong suốt cuộc đời còn lại. Cô muốn có con của anh, chống đối anh, yêu thương anh, cưỡi ngựa bên cạnh anh ở trang trại, đùa rỡ với anh cho đến khi đôi mắt xanh biển sẫm của anh âm ỉ vì dục vọng và anh vươn tay ra ôm lấy cô, bị thiêu cháy vì ham muốn. Cô không thể chờ để kể với Di Silver-

Silver! Rên rỉ, Tessa nhớ ra có một lúc thư của Di Silver đã xuất hiện trong hộp thư của cô, nhưng cô mãi vội lấy thịt bò trong ngăn lạnh để chuẩn bị cho bữa tối nên đã vứt mọi thứ trên ghế nệm dài và lao thẳng vào bếp. Sau khi quay trở lại phòng sinh hoạt chung, cô lựa trong mớ báo chí và thư từ của mình, nhặt ra bức thư của Silver và xé phong bì.

Mỉm cười, cô đọc lá thư dài, đầy ắp thông tin. Những ngọn núi bị phủ kín bằng hoa, và mùa hè đông đúc đã bắt đầu tràn về Gatlinburg. Cửa hàng búp bê đang rất phát đạt nên Silver phải thuê thêm một người bán hàng nữa phụ giúp, và bà đang bị săn đón bởi một người muốn mua trang trại cũ ở Sevierville, nếu Tessa quan tâm đến việc bán phần của cô.

Silver không nhắc gì đến Brett cho đến đoạn cuối cùng, nhưng Tessa phá lên cười sặc sụa khi cô đọc nó. Cô biết bản năng của Silver sẽ bị anh thu hút như sắt bị nam châm hút vậy. “Mang cái anh chàng Brett Rutland đó về gặp dì ngay,” Silver ra lệnh trong thư. “Chữ viết của con run rẩy khi con viết tên anh ta đấy!”

Chuông cửa reo, và vẫn còn đang cười, Tessa đặt bức thư xuống bên cạnh. Tim cô đã bắt đầu loạn nhịp khi cô mở cửa, tưởng là Brett. Nhưng không phải Brett đứng đó. Cô không biết người đàn ông và người phụ nữ đang đứng đối diện cô. “Teresa Conway?” người phụ nữ hỏi.

“Vâng. Tôi có thể giúp gì cô?”

Người phụ nữ mở nắp ví, trưng ra một huy hiệu. “Tôi là thám tử Madison, thuộc L.A.P.D (Los Angeles Police Department: Sở cảnh sát Los Angeles). Đây là thám tử Warnick. Cô đã bị bắt.”

Đêm đã muộn khi Tessa được thả và tự mình quay về căn hộ của cô, cô dò dẫm tìm đường trong bóng tối để ngồi xuống ghế đệm dài, không thậm chí có ý nghĩ bật một cái đèn nào. Cô ngồi xuống, lá thư bị bỏ quên của Silver loạt xoạt nhàu nhĩ dưới cô, và cô tự động rút những trang giấy ra. Con chấn động làm thân mình cô run rẩy, và cô không thể tự dừng lại. Cô ngồi đó run rẩy hàng tiếng đồng hồ, cơn ác mộng đã bắt đầu. Chuyện đó đã không xảy ra với cô, nó đã không thể xảy ra được. Cô không tin thám tử Madison, lúc đầu. Cô thậm chí đã cười, muốn biết ai đứng sau trò đùa đó. Thám tử Warnick đã đọc quyền của cô, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết yêu cầu cô lấy ví và đi cùng họ, và Tessa vẫn không hề tin có chuyện gì thực sự nghiêm trọng. Nó đã không cho đến khi cô bị áp giải ra ngoài và đẩy vào ghế sau của một thứ hiển nhiên là một xe cảnh sát không ghi dấu hiệu, đến lúc đó cô mới thành linh nhận thức được sự thực là đây không phải trò đùa, và từ thời điểm đó cô bắt đầu run rẩy.

Cô đã bị bắt giữ vì tội biển thủ. Cô chỉ hiểu được có thể sau những gì họ nói với cô. Họ nói với cô rất nhiều, nhưng mặc dù cô đã rất cố gắng để tập trung nghe, nhưng hầu hết những điều họ nói không lọt vào ý thức của cô. Cô đã bị quá sợ hãi, quá choáng váng để hiểu nổi nó. Đồn cảnh sát ồn ào hoạt động, với những người đi và đến và không hề chú ý đến cô, nhưng cô hiểu qua được việc thực hiện một vụ bắt giữ với một hiểu biết thường thường làm cô lạnh thấu tận xương. Cô đã phải lấy dấu tay, và bị chụp ảnh, cùng lúc vừa bị tra hỏi, vừa bị đe dọa. Ai đó đã đưa cho cô một tờ giấy lau để chùi bớt vết mực đen trên đầu ngón tay

cô, và cô tập trung hết mình vào công việc đó. Như nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của cô là phải lau sạch vết bẩn trên tay mình.

Cuối cùng, ý nghĩ chợt nảy ra là cô nên gọi Brett. Anh sẽ đưa cô ra khỏi cơn ác mộng này. Nghĩ tới anh, cô bình tĩnh lại. Chẳng có gì mà Brett không thể xử lý được. Anh sẽ tìm ra nguyên nhân của điều sai lầm này, vì hiển nhiên nó chính là thế. Nhưng nếu anh không ở khách sạn của anh thì sao? Sẽ như thế nào nếu anh đang chờ ở căn hộ của cô, càng lúc càng bức bối vì cô không có đó? Sẽ ra sao nếu anh nghĩ cô đã đi chơi với những người đàn ông khác mà cô từng có, theo một cách nào đó.

Cô xuyết bật cười khúc khích, nghĩ tới cách thám tử Warwick đã nắm tay cô khi họ đi ra xe.

Nhưng cô đã gọi anh ở khách sạn rồi, đằng nào cũng thế, chỉ để được nghe nói rằng Ông Rutland đã để lại lời nhắn rằng không nói máy lên phòng ông bằng bất cứ giá nào. Tessa đã phân trần rằng đây là một việc khẩn cấp, nhưng không thể thuyết phục được người trực tổng đài khách sạn. Tuyệt vọng, cô đã xin phòng Evan Brady. Anh có thể chuyển lời nhắn cho Brett, nếu Brett đang quá bận việc.

Evan trả lời ngay sau hồi chuông thứ hai, lập bập vội vã, Tessa giải thích cô là ai và cô cần phải nói chuyện với Brett. Im lặng thật lâu, cuối cùng Evan nói đều đều, “Anh ấy biết.”

Ngón tay Tessa quá run rẩy đến nỗi điện thoại gần như tuột khỏi tay cô. “C-Cái gì?” Cô lắp bắp. “Làm sao...thôi, không quan trọng. Khi nào anh ấy đến đây?”

“Tôi...à...không nghĩ anh ấy sẽ đến.”

Điều đó không mang lại cảm giác gì hết. Tessa nhắm mắt, cố gắng nén xuống cơn buồn nôn đang chực trào ra bất kỳ lúc nào. “Anh nói thế là sao? Anh không hiểu tôi đang nói về chuyện gì-”

“Có, tôi hiểu.” giọng nói quái gở bên tai cô trở nên cộc cằn. “Cô Conway...Tessa...Brett chính là người đệ trình đơn khiếu kiện cô.”

Anh ta đã nói điều gì đó sau đấy? Cô không biết. Cô chỉ đơn giản bỏ điện thoại khỏi tai và ngồi đó với chiếc điện thoại bị nắm trong tay quá chặt đến nỗi khớp xương cô trở nên trắng bệch, cho đến khi Thám tử Warwick nhẹ nhàng gỡ nó ra khỏi tay cô và đề nghị, có thể là làm trái với các quy định, gọi một người nào khác cho cô. Cô từ chối, tâm trí cô trống rỗng, tình cảm cô tê liệt. Còn ai khác để gọi? Suy cho cùng, thì còn gì quan trọng nữa đâu?

Cô không nhìn thấy những cái liếc mắt trao đổi đầy vẻ lo lắng giữa Thám tử Madison và Thám tử Warwick. Cô chẳng nhìn thấy bất cứ một cái gì không bình thường trong cái cốc nhựa đựng cà phê đen đặc sánh vừa được gửi vào tay cô. Cô không uống nó, nhưng giữ chặt nó, để chịu với cảm giác ấm áp nó mang lại cho bàn tay lạnh cóng của cô.

Cô đã được thông báo rằng toà án sẽ chỉ định một luật sư cho cô, nếu cô không thể có đủ khả năng thuê một ai, và cô cau mày với thái độ bối rối. “Tôi có thể có khả năng thuê một luật sư,” cô nói nhẹ nhàng, và quay lại nghiên cứu những vòng xoáy run rẩy trên mặt cốc cà phê đen.

Cô được cho phép ký vào bản tạm tha của cô, và cô ký. Nhưng mặc dù sau đó cô đã được tự do ra về, nhưng có vẻ điều đó chẳng còn quan trọng với cô nữa, và cô tiếp tục ngồi đó trên cái ghế cứng, bất tiện. Khi các công việc giấy tờ của Thám tử Madison kết thúc lúc mười một giờ, cô dẫn Tessa ra xe mình, và đó là lý do tại sao Tessa về được nhà.

Cô không thể nghĩ. Những từ ngữ không trọn vẹn quay cuồng trong óc cô, nhưng cô không thể nối kết chúng lại với nhau thành một câu hoàn chỉnh mạch lạc. Cuối cùng, cử động chậm chạp và giật cục, cô rúc đầu vào giữa hai tay, cuộn mình như quả bóng trên ghế dài, như thể làm thế cô sẽ tự bảo vệ cô khỏi nỗi đau vẫn đang chờ đợi cô nếu cô có lúc nào cho phép bản thân mình để ý tới nó. Nó vẫn ở đó, lảng vảng ngay bên rìa ý thức cô, giống như một con vật hoang đang thu mình lấy đà sẵn sàng để chồm vào cô và cào xé cô ra từng mảnh vụn. Nếu cô không để mình nhìn vào nó, nếu cô không chấp nhận sự hiện hữu của nó với chính bản thân cô, cô an toàn. Cô an toàn. Tự nhủ điều đó với chính mình, cô chìm vào bóng đêm êm dịu của giấc ngủ.

Ánh sáng mặt trời chiếu tràn khắp nơi khi cô tỉnh dậy, cô đứng lên, tâm trí cô mụ mẫm vì giấc ngủ nhưng bằng bản năng cô vẫn nhận ra mình dậy muộn. Cô phải nhanh lên, không sẽ bị muộn làm. Giật đám quần

áo nhàu nhĩ ra cô loạng choạng đi vào buồng tắm, không thậm chí tự hỏi tại sao mình ngủ trên ghế dài, cô đã thực sự đứng dưới vòi sen khi cô nhớ ra những gì đã xảy ra đêm trước. Môi cô run rẩy khi cô co mình dựa lưng vào tường ngăn tắm. Đi làm muộn ư? Người gác cửa có lẽ đã nhận được mệnh lệnh đặc biệt không cho cô vào toà nhà! Nếu có gì đó cô có thể hy vọng, thì đó là cô không còn phải làm công việc này nữa.

Đó là lúc những giọt nước mắt đầu tiên bắt đầu tuôn rơi, và cô khóc lóc bất lực trong lúc cô thoa xà phòng và xả nước. Làm sao điều đó lại xảy ra? Nó không có ý nghĩa gì hết. Cô chưa bao giờ ăn cắp cái gì. Tại sao Brett lại không biết điều đó? Anh phải biết thế! Ngoại trừ ai đó đã chủ tâm làm cô giống một kẻ tham ô - tất nhiên rồi, làm sao có thể khác được? cô phải nói chuyện với Brett. Nếu anh nghĩ cô đang ăn cắp gì đó, thì chắc phải có bằng chứng rất thuyết phục chống lại cô, nhưng cô sẽ làm anh tin cô.

Bây giờ phải nhanh lên, cô tắt vòi sen và lau khô, rồi quấn khăn lông quanh người và lập cập chạy đến điện thoại, bấm số của Carter Engineering. Cô được nối máy tới văn phòng của Brett mà không gặp phiền phức gì, và tâm trạng cô đột nhiên thay đổi khá hơn hẳn. Nhưng khi Helen Weis trả lời điện thoại, và Tessa hỏi gặp Brett, Helen do dự.

“Tôi rất tiếc,” cuối cùng Helen nói. “Ông Rutland không nhận một cuộc điện thoại nào hết đâu.”

“Làm ơn,” Tessa nài nỉ. “Tôi là Tessa Conway. Tôi đặc biệt cần nói chuyện với anh ấy!”

“Tôi rất tiếc,” Helen nhắc lại. “Ông ấy nhấn mạnh rằng sẽ không nhận một cuộc điện thoại nào của chị.”

Tessa lại run rẩy nữa khi cô treo điện thoại lên giá. Cô sẽ làm gì bây giờ? Cô có thể làm gì? Brett sẽ không nói chuyện với cô, và đối diện với điều đó, cô đã thua.

Vài phút sau, cô hít vào phổi một hơi thật sâu và thẳng lưng lên. Không, cô không thua. Nếu cô không thể gặp Brett trên điện thoại. Cô sẽ gặp anh trực tiếp, ở khách sạn của anh, tối nay. Cô sẽ không để anh tiếp tục ý nghĩ cô là một kẻ ăn cắp. Cô sẽ không thậm chí để mình tin rằng anh chính là người đã tố cáo cô cho đến khi anh tự mình nói thẳng với cô. Trong khi chờ đợi, cô phải có những hành động để bảo vệ mình. Cô đã bị choáng váng, nhưng cô không bất lực, không yếu đuối, và cô sẽ không để mình bị lôi vào tù vì một điều cô không làm. Bước đầu tiên của cô là phải thuê một luật sư, và nơi tốt nhất để tìm ra một người là danh bạ điện thoại.

Đến giữa trưa, cô đã tìm được sự giúp đỡ về mặt pháp luật của Calvin R. Stine và có một cuộc trao đổi dài với ông ta.

Ông ta hoá ra là một người đàn ông khoảng ngoài ba mươi với cặp mắt sắc sảo, vừa mới tự đứng ra thành lập một văn phòng luật sư riêng. Anh hỏi cặn kẽ rất nhiều thông tin, hầu hết đều không liên quan tới Tessa, nhưng cô sẵn lòng trả lời mọi câu hỏi của anh. Anh cũng nói cho cô biết điều gì đang chờ đợi. Trường hợp của cô là một trọng tội, có thể phải đưa ra bồi thẩm đoàn, những người sẽ xem xét cặn kẽ các chứng cứ và quyết định Bang Caliphornia có đủ chứng cứ chống lại cô để kiện cô ra toà hay không. Nếu bồi thẩm đoàn quyết định rằng các chứng cứ là không đủ, tất cả lời buộc tội chống lại cô sẽ bị rút lại.

Tessa đặt hy vọng vào điều đó. Nếu cô phải ra toà...vì một lý do nào đó, cô không nghĩ cô sẽ chịu được việc đó.

Khi cuối cùng cô rời khỏi văn phòng của Luật sư Stine, cô cảm thấy yếu ớt đến nỗi chỉ đủ sức để đi bộ, và uể oải nhận ra mình chưa hề ăn gì từ bữa trưa ngày hôm trước, khi cô và Billie đã vui vẻ cười nói chúc mừng nhau. Mặt trời mới rực rỡ làm sao hai mươi tư giờ trước đây! Nhưng mọi vật bây giờ đều xám xịt, cô nghĩ, không để ý đến ngày xuân huy hoàng miền nam California.

Cô phải ăn gì đó, nhưng đã gần tới giờ Brett có thể trở về khách sạn, và cô không muốn bỏ lỡ cơ hội gặp được anh. Điều tốt nhất để làm, cô quyết định, là tới khách sạn anh ở và mua gì đó để ăn trong hàng cà phê gần đó.

Cô làm đúng như dự định, nhưng khi miếng sandwich được đặt trước mặt cô, cô chỉ có thể cầm nó lên. Miếng sandwich nhạt nhẽo vô vị trong miệng cô, và cô nhai nó khó nhọc như nhai mùn cưa vậy. Gan lì, cô ép mình nuốt một chút bánh, rồi nhặt mẩu rau diếp ra và vừa cố gắng ăn từng chút một vừa uống nước khoáng và nhìn đồng hồ mỗi phút. Bret có rời công ty ngay lúc năm giờ không? Cô không biết anh lâu đủ

để biết thói quen cá nhân của anh, cô nhúc nhối nhận ra. Cô đã không biết anh đủ để anh tin tưởng mà không nghi ngờ rằng cô không đủ khả năng làm những việc như tham ô.

Cuối cùng, khi người bán hàng bắt đầu nhìn cô ngờ vực, Tessa quyết định thử vận may của mình. Nếu anh không ở trong phòng, đơn giản cô sẽ ngồi chờ ngoài sảnh một lúc, rồi lại thử kiểm tra nữa. Rất may, cô không phải hỏi số phòng của anh, anh đã đưa chúng cho cô tuần trước, để phòng trường hợp cô muốn gặp anh bất ngờ.

Đầu gối cô run lẩy bẩy đến nỗi cô phải bám vào thanh vịn trong thang máy khi nó đi lên, và chúng vẫn tiếp tục run khi cô tìm phòng anh. Khi cô cuối cùng cũng tìm được nó, cô đứng tê liệt trước cánh cửa đóng im ỉm. Cái gì sẽ xảy ra nếu anh không cho cô vào? Hít vào vài lần để điều hoà hơi thở, cô gõ mạnh vào cánh cửa.

Hiển nhiên là anh đang chờ ai đó, vì anh mở cửa ngay lập tức không cần hỏi. Anh sững lại đứng yên giữa cửa, chăm chăm nhìn xuống cô, và khuôn mặt thô cứng của anh tỏ vẻ khinh bỉ. “Chẳng hiểu vì sao, tôi đã không nghĩ cô phải ép mình đến đây,” anh nói lạnh lùng.

“Em phải nói chuyện với anh,” Tessa nói tuyệt vọng, gần như phát khóc vì cái nhìn trên khuôn mặt anh.

“Điều đó có thật sự cần thiết không?” Giọng anh đầy vẻ khó chịu, ngán ngẩm. “Cô sẽ không đạt được gì đâu, ngoài việc làm mất thời gian của tôi.”

“Em phải nói chuyện với anh,” cô nhắc lại, và anh lùi lại với một tiếng thở dài, mở cửa rộng hơn.

“Vậy thì vào đi.”

Cô vào trong phòng, ngón tay bấu chặt vào vịn, kích động. Cô đã đặt kế hoạch nói với anh ngay lập tức rằng cô không có tội, nhưng bây giờ khi cô đối diện với anh và có thể nhìn rõ sự chán ghét trong mắt anh, như là cô đã mang theo một luồng hơi hôi hám vào phòng cùng cô, cô hoàn toàn không thể nói được. Anh nhìn không giống một người đang đau lòng, một người đã bị ép buộc phải làm gì đó gây đau đớn cho bản thân anh như nó đang gây đau đớn cho cô. Anh nhìn bình thản và kiềm chế như anh vẫn thường như vậy. Không có một dấu hiệu nào trong ánh mắt anh nói rằng anh có chút nào nhớ tới những giờ bên cô, hay đã từng làm tình với cô.

Cô dừng lại ở giữa phòng và bắt buộc tay cô phải ngừng những cử động bồn chồn. “Evan Brady-“ Tiếng cô khào khào và run rẩy nên cô dừng lại, hắng giọng. “Evan Brady nói với em anh là người đã đệ đơn kiện em.”

“Đúng vậy,” Brett đồng ý dễ dàng, bước tránh xa cô và tựa mình vào cạnh bàn viết đặt trước cửa sổ. Anh duỗi dài đôi chân, lơ đãng gác chúng lên nhau ngay mắt cá.

“Anh thậm chí đã không báo trước cho em-”

Anh bật cười phá lên, một tiếng cười lạnh lùng, khinh bỉ như lột da cô, làm cô nhả mặt. “Chả lẽ cô nghĩ chúng ta có quan hệ tình dục với nhau, hay tôi đã quá điên cuồng vì cô đến nỗi tôi để cô thoát với những thứ cô ăn cắp được hay sao? Cô là một nhân tình khá đấy, tôi phải công nhận, nhưng tôi vẫn phải làm việc của mình, cô nhân tình nhỏ ạ.”

Tessa nhìn chăm chăm vào anh, hơi thở cô nghẹn lại trong ngực, mặc dù tim cô đang đập mạnh đến nỗi trong đầu cô vang vang âm thanh của nó. Anh không thể nói những điều như vậy! Cô vẫn đứng yên và tái nhợt như một bức tượng, chỉ có đôi mắt bùng cháy của cô còn ánh lên sự sống khi cô nhìn thẳng vào anh. Những từ ngữ của anh chậm chạp ngấm vào đầu cô, cô cảm thấy điều gì đó bên trong cô đổ vỡ. Lưỡi cô cứng ngọng và từ chối làm việc, nhưng cô vẫn cố nặn ra từng từ. “Anh đã...anh đang nói rằng lý do duy nhất anh rủ em đi chơi...lý do duy nhất...”

“Cô em làm cho cuộc điều tra của chúng tôi dễ dàng hơn.” Anh nói, và mỉm cười. “Đáng lẽ tôi đã không muốn hưởng sự thuận tiện của món lợi phụ trội mà cô em mời chào, nhưng cô em là một món gợi tình kinh khủng, và thêm nữa, tôi muốn cô em cảm thấy yên tâm đủ để không bỏ trốn.” Nghiến chặt hàm với một nỗ lực mà anh phải trả bằng mọi giá để giữ nụ cười, anh thầm cảm ơn cô đã cho anh lý do cho cách xử sự của anh. Anh không thể để cô thấy rằng cô gần như làm anh phải quỳ gối trước cô. Nếu không có gì khác, anh

sẽ phải bám chặt lấy lòng kiêu hãnh của mình. Trời ơi, cô thật đáng yêu, và quá tinh tế đến nỗi gần như không thể tin được cô có khả năng tham ô, mặc dù anh đã tận mắt nhìn thấy bằng chứng.

“Còn một việc nữa,” anh nói, che đậy sự chua xót của anh bằng giọng đều đều. “Cô em đã làm tôi mất trí sáng hôm Chủ nhật, và tôi đã quên không giữ gìn cẩn thận một số thứ. Có thể chưa chắc đã có gì đâu, nhưng nếu cô em có bầu, thì hãy cho tôi biết. Mẹ kiếp, mặc dù biết cô có thể đã cố tình làm thế, nhưng một cái thai có thể thay đổi nhiều thứ,” anh miễn cưỡng chấp nhận.

Tessa không nhúc nhích một centimet nào. Mặt cô trắng bệch như giấy. “Không, tôi không nghĩ nó sẽ thay đổi bất cứ cái gì.” Cô nói, và bước ra ngoài.

7. Chương 7

Tessa đã từng bị tổn thương trước đây, nhưng không có gì từng làm cô cảm thấy đau đớn như lúc này cô đang cảm thấy khi cô bước ra khỏi phòng khách sạn của Brett. Đó là một nỗi đau quá lớn, quá méo mó, đến nỗi cô không thể hình dung được ảnh hưởng của nó, nhưng theo một nghĩa nào đó thì nó chính là điều may mắn, vì sự choáng váng nó gây ra làm cô tê liệt. Anh ta không chỉ không yêu cô, mà còn lợi dụng cô suốt từ lúc đó! Cô đã nghĩ họ có gì đó thành thật, một điều gì đó vô cùng quý giá giữa hai người, thế mà chỉ để nhận ra rằng anh ta đã theo đuổi cô chỉ vì cuộc điều tra của anh ta. Tình yêu cô đã từng chắc chắn ở sự tồn tại của nó chỉ có trong trí tưởng tượng của cô. Nếu anh ta cảm nhận một chút gì với cô, đó chỉ là ham muốn. Anh ta đã sử dụng thân thể cô vì cô đã dâng hiến, và nó chẳng có ý nghĩa gì với anh ta sau những giây phút thỏa mãn xác thịt.

Bây giờ, với sự sáng suốt muộn màng, cô nhớ lại tất cả những câu hỏi hững hờ, chung chung mà anh ta đã đặt ra cho cô lần đầu tiên anh ta mời cô đi ăn. Một tiếng cười khàn khàn rất bông hòng cô. Cô đã nghĩ anh ta dẫn dắt câu chuyện cho vui, để dễ dàng hiểu cô, nhưng thay vì thế anh ta đã moi móc thông tin!

Cô cảm thấy...nhộp nhúa, bần thũ. Sự kinh hoàng của việc bắt giữ, của việc bị lấy dấu tay, đã không làm cô cảm thấy thế này, vì cô tự biết mình vô tội với tội danh họ gán cho cô, với tội danh mà Brett đã khởi kiện cô. Nhưng bây giờ cô cảm thấy bị cưỡng đoạt, cả tâm hồn và thể xác. Cô đã trao tình yêu cho anh ta theo mọi cách mà cô biết, cởi mở, tin tưởng, và anh ta đã sử dụng cô một cách vô tình, dung tục như vẫn luôn sử dụng bất cứ một con diêm nào vô tình lọt vào tay anh ta. Anh ta đã quay lưng lại với cô, không thêm quan tâm rằng anh ta đã chà đạp lên tình cảm của cô, không thêm quan tâm rằng cô cảm thấy nhơ nhuốc và chết lặng trong lòng.

Nó như một cục u trong họng làm cô không thể thở được. Cô nuốt mạnh xuống, nhìn quanh ngạc nhiên. Cô đã ở trong căn hộ của chính mình, vậy mà cô chẳng nhớ cô đã về đây bằng cách nào. Cô không nhớ được bất cứ một điều gì kể từ giây phút cô rời khỏi phòng khách sạn của Brett, mặc dù đồng hồ trên tường cho cô biết chỉ rất ít thời gian trôi qua và cô chắc đã từ đó về thẳng nhà luôn.

Đã có vài lần trong quá khứ cô cảm thấy bị dồn gục, nhưng cô luôn luôn bật dậy được, luôn luôn tìm lại được khả năng để cất tiếng cười và vui sống. Bây giờ có lẽ tiếng cười không còn với cô nữa, giờ chỉ còn sắt thép trong cô, cái sắt thép giữ cho cô không bị khuất phục. Cô sẽ không ngoan ngoãn vào tù vì một việc mà cô không làm, cho dù là Brett Rutland đã làm tan vỡ trái tim cô. Cô sẽ làm bất cứ điều gì có thể để chứng minh mình vô tội. Anh có thể làm cô suy sụp nếu cô cho phép anh làm vậy, nhưng cô sẽ không. Tất cả những gì còn lại của cô bây giờ chỉ là lòng kiêu hãnh, và sự nhận thức rằng cô vô tội; với chỉ như thế, cô sẽ sống sót. Cô phải quay lưng lại với nỗi đau, đẩy Brett khỏi tâm trí cô, vì nếu cô cho phép những ý nghĩ đau đớn luẩn quẩn bên anh, cô sẽ phát điên.

Với quyết định đó, như một cách cửa đã đóng sập lại trong tâm trí cô. Nét mặt cô đã hoàn toàn lấy lại được vẻ bình tĩnh khi cô bước tới nơi để điện thoại. Cô muốn một người chắc chắn không bao giờ quay lưng lại với cô.

“Cháu yêu, thật vui khi được nghe giọng cháu đấy nhé!” Silver la lên thích thú, từ xa hàng trăm dặm và cả ba múi giờ. “Dì vừa chợt nghĩ đến cháu. Cháu gọi điện để kể cho dì kế hoạch cho đám cưới hả?”

“Không,” Tessa nói bình tĩnh. “Dì Silver, cháu vừa bị bắt. Cháu cần dì.”

Năm phút sau, khi Tessa bỏ điện thoại xuống, lời hứa chắc như đinh đóng cột của Dì Silver vẫn vang vọng trong tai cô, Dì hứa sẽ tới đây ngày mai. Nếu Tessa cần một ví dụ cho tình yêu thương và lòng tin để so sánh với cách cư xử của Brett, Silver đã tặng nó cho cô. Sự ủng hộ của Dì cô là vô điều kiện, tức thời, và quá hung dữ đến mức nếu Silver có khả năng có Brett trong tầm tay lúc này, thì anh sẽ bị đánh cho thâm tím mặt mũi trước khi anh có cơ hội tự bảo vệ mình.

Cô đang đặt máy xuống thì chuông cửa reo. Ký ức của đêm qua khi cô mở cửa cho hai viên thám tử, một cơn choáng đặc biệt tàn khốc khi cô đã đoán rằng đó là Brett quá hăm dọa tới sớm, làm Tessa tê liệt một lúc. Lại có chuyện gì không đúng nữa à? Có thể giấy bảo lãnh tạm tha của cô bị hủy bỏ chẳng?

“Tessa? Cậu có sao không?”

Hoá ra là giọng Billie, và giọng cô nàng có vẻ lo âu. Khi Tessa mở cửa cho cô bạn, cô tự hỏi Billie đã nghe được bao nhiêu phần câu chuyện, và nếu như việc cô bị bắt đã được tất cả mọi người trong văn phòng biết thì sao?

Cặp mắt Billie lo lắng khi cô nàng bước hẳn vào trong căn hộ. “Cậu ốm à?” cô nàng hỏi. “Không ai biết tại sao cậu không đến làm việc hôm nay. Mình đã cố gọi cậu buổi trưa, nhưng không thấy cậu nhắc máy.”

“Cậu có muốn một tách cà phê không?” Tessa mời, giọng cô điềm tĩnh và ôn hoà. Billie đã trả lời một trong những thắc mắc của cô. Lý do vắng mặt của cô vẫn chưa được thông báo rộng rãi, mặc dù tất nhiên nó sẽ tới chẳng sớm thì muộn. Những lời đồn thổi có thể lách qua từng kẽ hở, giống như bụi có thể xuyên qua những vết nứt vỡ trên bề mặt.

“Mình muốn câu trả lời, nhưng mình cũng sẽ uống một tách cà phê.” Billie đáp lại gắt gỏng.

Thôi được, tại sao lại không nhỉ? Tại sao cô lại phải lẩn tránh sự thật nhỉ? Cô chẳng làm gì sai cả. “Mình nghĩ mình bị đuổi việc rồi.” Một nụ cười thoáng vẻ chế giễu méo xệch trên môi cô. Cô đã thật sự được phép bảo lãnh, nhưng lệnh bắt giữ của cô vẫn còn hiệu lực.

Đi theo cô vào bếp, Billie lấp bắp hỏi cô. “Đuổi việc? Đùng có nực cười - Cậu đang nói về việc gì vậy? Tại sao lại có ai đó muốn đuổi việc cậu? Thế Brett nói gì?”

Cầm bình pha cà phê ở trên giá xuống, Tessa bình tĩnh thực hiện đầy đủ quy trình pha cà phê. “Brett đã xin lệnh bắt giữ mình.” cô lạnh nhạt nói rõ cho Billie hiểu. “Vì tội tham ô. Hoá ra anh ấy chỉ quan tâm đến mình dưới con mắt điều tra thôi.”

Cô quay lại và quan sát Billie, thầm tự hỏi sự thẳng thừng không giấu giếm của cô có là hồi chuông báo tử cho tình bạn của họ không. Tại thời điểm này, cô chẳng đặt nhiều lòng tin vào ai hết, trừ Silver.

Billie tím mặt. “Cậu thật chứ?” cô gắng hỏi giọng khàn khàn.

Tessa không nói câu nào, nhưng hiển nhiên cái nhìn trên khuôn mặt nhợt nhạt, vô cảm của cô đã thuyết phục Billie. “Tại sao lại là thẳng con hoang đuôi mù thâm hiểm ấy!” Billie găm gừ, đôi bàn tay bé nhỏ của cô cuộn lại thành hai nắm đấm. “Cậu còn ít là kẻ cấp hơn...hơn mẹ mình! Hắn lấy đâu ra cái ý tưởng điên rồ như vậy? Hắn có bằng chứng gì mà dám nói thế?”

“Mình không biết. Mình đã thuê một luật sư hôm nay; mình nghĩ anh ta sẽ tìm ra.” Một phần trái tim bằng giá của cô được sưởi ấm bởi lời biện hộ của Billie, nhưng nó chỉ là một phần nhỏ. Phần lớn hơn trong tim cô đã chết từ một giờ trước rồi.

Billie nhìn Tessa, nhận ra sự trống rỗng trong cặp mắt bạn mình, và môi cô run rẩy. “Ôi Trời, mình không thể chịu được điều này,” cô thì thầm, đưa tay ra ôm chặt Tessa. “Cậu đã quá hạnh phúc, và hắn thì nện cho cậu một quả vào giữa mặt thế này...Mình sẽ gửi đơn thôi việc ngay ngày mai! Mình sẽ không làm việc cho một con quái vật như vậy đâu!”

“Mình sẽ ổn thôi,” Tessa nói trầm lặng. “Mình tự biết mình vô tội ; đây là điều quan trọng nhất. Cậu không cần phải thôi việc vì mình. Cậu sẽ cần khoản lương đó cho tất cả những thứ mà cậu phải mua khi cậu và Patrick làm đám cưới.”

“Nhưng...”

“Xin cậu. Không cần thiết phải thế đâu.”

Cô bình tĩnh thuyết phục Billie không thôi việc, nhưng tính nóng nảy đặc trưng của những người tóc đỏ như Billie đã bị khuấy động, và cô nàng sầm sập đi đi lại lại quanh căn hộ, luân phiên đe dọa xẻ thịt Brett và bôn chôn lập kế hoạch phản công cho Tessa. Tessa giữ im lặng, không thật sự quan tâm đến lời nói của cô nàng. Cô chỉ quan tâm đến tương lai theo một cách rất trừu tượng, vì cô thực sự chẳng còn một tương lai nào nữa. Nếu cô bảo vệ được thanh danh của mình - không, khi cô bảo vệ được nó - thì cũng chỉ một nửa của cô còn sống, khi tiếp tục tham gia các hoạt động của cuộc đời mà không hề cảm nhận được niềm vui, chỉ còn là một cái vỏ trống rỗng chứa đựng những âm thanh vọng lại của tiếng cười mà thôi.

Khi Billie đã bình tĩnh lại, cô nàng và Tessa ngồi bên bàn và uống cà phê. Billie cố làm Tessa vui lên, và Tessa cũng cố hưởng ứng, để tâm trí Billie được thoải mái, nhưng vấn đề cứ như một cái răng đau. Dù cho họ có cố nói chuyện về một cái gì khác, thì cuối cùng họ cũng lại quay lại vấn đề đang phải lo lắng.

“Sẽ không có một chút manh mối nào hở ra trong văn phòng đâu,” Billie hoài nghi nói. “Mình thề là ngay Perry cũng không biết chút gì.”

Mắt cô chưa xót, Tessa nói, “Mình sẽ chẳng cố che giấu điều gì hết. Mình không phải kẻ cắp, và mình sẽ không hành động như mình là tội phạm. Có lẽ Brett và Evan có lý do của họ trong việc giữ bí mật, nhưng mình không quan tâm, cứ để cho mọi người biết, và để họ biết rằng mình có ý định chiến đấu cho dù mình có mất tất cả.”

“Cậu muốn mình kể tung lên à?” Billie nghi ngờ hỏi.

“Tại sao không? Cậu biết câu tục ngữ cũ về cách bảo vệ tốt nhất là__”

“Là tấn công trước. Mình hiểu rồi. Cậu sẽ làm cho hắn phải vất tay lên trán mà nghĩ đấy nhỉ?”

“Mình không quan tâm anh ta nghĩ gì. Mình chỉ đấu tranh cho đời mình thôi.” Tessa nói phăng lặng.

Khi Billie đã về, Tessa cẩn thận kiểm tra xung quanh căn hộ, chắc chắn mọi thứ đã được khoá kỹ, nhưng ngay cả thế cô vẫn cảm thấy dễ bị tổn thương và như bị lộ trần, giống như có một cặp mắt tọc mạch đang nhìn qua bốn bức tường. Cô có một suy nghĩ khủng khiếp: Không biết căn hộ có bị nghe trộm không? Cuồng dại cô nhìn quanh phòng, trước khi tự trấn an bằng một cảm giác bình thường rằng những phương thức đó khó mà được sử dụng trong trường hợp của cô. Cô cố ép mình đi tắm và chuẩn bị lên giường, nhưng khi cô vào phòng ngủ, đột nhiên cô thấy người lại giữa đường, nhìn chằm chằm vào cái giường. Không có cách nào cô có thể ngủ trên cái giường đó được. Brett đã ngủ trên đó với cô, đã dạy cho cô làm quen với những thân mật nồng cháy của ái ân, ôm cô suốt cả đêm_ và tất cả đều là dối trá. Tình yêu mà cô quá chắc chắn là thật hoá ra chỉ là ảo tưởng, một kế hoạch phản trắc được dựng lên để chiếm lòng tin của cô. Chẳng có chút an toàn nào trong vòng tay anh ta, chỉ là lừa lọc.

Run rẩy, cô lấy một cái chăn dự trữ ra và trở ra phòng ngoài, co ro trên ghế đệm như cô đã làm đêm trước. Nằm đó trong bóng tối, nhìn chằm chằm vào bóng tối với cặp mắt mở to trống rỗng, cô tự hỏi khi nào cô mới cảm thấy cơn giận dữ đầu tiên tới với cô. Tại sao cô không thể nổi giận? Vì cơn giận sẽ trở thành sức mạnh, sức mạnh mà cô cần, nhưng tình cảm duy nhất mà cô có thể cảm thấy là nỗi đau trống rỗng vì bị phản bội, và nỗi đau đó quá sâu sắc đến nỗi mắt cô khô khốc, chẳng có chút nước mắt. Cô đã khóc một lần, buổi sáng hôm đó trong khi tắm, nhưng không hiểu sao việc đó có vẻ như đã quá xa vời, giống như nó đã xảy ra từ rất nhiều năm trước, với một ai đó khác. Sáng nay, mặc dù lúc đó cô đã biết rằng Brett liên quan đến việc cô bị bắt giữ, cô vẫn không tin nên không dám đổ tội cho anh. Cô bị đau đớn, nhưng cô đã nghĩ anh cũng bị đau đớn như cô, rằng anh đã phải đối mặt với những chứng cứ quá thuyết phục để phải có hành động chống lại cô. Thậm chí không hề đặt dấu hỏi về việc đó, cô đã tha thứ ngay cho anh, vì cô yêu anh quá nhiều. Buổi sáng hôm nay, cô vẫn còn khả năng để hy vọng.

Bây giờ thì chẳng còn gì cho cô ngoài những năm dài hoang lạnh phía trước. Sau Andrew, dù cho trong

lòng chua xót, nhưng cô vẫn biết rằng vẫn có cả một cuộc đời vui vẻ đang chờ cô. Cô không bị suy sụp; cô chỉ tức giận và đau khổ, nhưng chưa bao giờ suy sụp, vì cô đã không yêu Andrew sâu sắc đủ để sự phản bội của anh ta có thể rạch nát tim cô. Thôi thì, cô gái hội hè cuối cùng cũng phải trả những món nợ cũ là điều không thể tránh được. Cô nhảy nhót khỏi những mối quan hệ mà chẳng tổn thất chút tinh thần nào đã quá nhiều lần rồi, và lần này cô sẽ không nhảy nhót được nữa. Thậm chí chứng minh là cô vô tội cũng chẳng thay đổi được sự thật là Brett không yêu cô, và không bao giờ yêu cô.

Cô đã quá chắc chắn vào sức quyến rũ của mình, cô cay đắng nhận ra; đó là phần thưởng cho cái tốt đã trừng phạt cái xấu. Cô đã được quá nhiều đàn ông dâng hiến tất cả của họ cho cô, vậy nên cô chưa bao giờ bận tâm rằng Brett sẽ không làm như họ. Cả đời cô, cô đã có khả năng lẩn tránh đàn ông bằng nụ cười chậm rãi và hàng mi chớp chớp, nhưng Brett Rutland hoàn toàn sắt đá, và anh ta có thể lạnh lùng mỉm cười hài lòng với mình khi anh làm tổn thương được cô chỉ bằng ngón tay út của anh, trong lúc đó vẫn cho phép cô tin tưởng rằng cô là người quyến rũ anh.

Nhưng, lạ Trời, cô chưa bao giờ cố tình làm hại ai bằng những trò tán tỉnh của cô! Cô có đáng phải chịu đau đớn như thế này không?

Trong một đêm đen tối nhất cuộc đời cô, thậm chí còn tồi tệ hơn cả đêm trước đó, ít nhất lúc đêm qua cô còn bị tê liệt đi và cuối cùng cũng ngủ được. Đêm nay thì chẳng có cách nào giấc ngủ tới với cô được hết. Cô nắm thức chong chong, ớn lạnh ngay cả khi đã trùm chăn kín mít, và không một cái nào trong số những lời cầu nguyện của cô có thể xua bớt bóng tối trong tim cô. Tim cô đập chậm, nặng nề, như là nó không bao giờ nữa sẽ đập nhanh hơn vì hạnh phúc hay đập mạnh hơn với niềm thích thú được ở trong vòng tay một người đàn ông mà cô yêu thương.

Lúc bình minh, cô thức dậy và chuẩn bị bữa sáng, nhưng chỉ có thể tự ép mình ăn một lát bánh mì. Còn mấy tiếng nữa máy bay của Silver mới tới, cô cũng chẳng có việc gì làm để giết thời gian. Cô mặc quần áo và lái tới sân bay L.A. International, nơi cô ngồi hàng giờ trong quán cà phê uống hết tách cà phê này đến tách khác cho đến khi dạ dày cô nôn nao và cô bắt buộc phải mua một vỉ thuốc để làm giảm axit trong dạ dày. Tâm trí cô trống rỗng chẳng nghĩ được gì ngoại trừ điều thực tế nhất là cô đang ngồi trên một cái ghế bất tiện và chờ máy bay của Silver.

Nó hạ cánh lúc một giờ ba mươi, và cô đang đứng đợi khi Silver ra khỏi đường ống. Ngay khi cô nhìn thấy Dì cô, Tessa cảm thấy một phần gánh nặng tuột khỏi vai mình, và cô mỉm cười thật sự.

"Tessa, cháu yêu." giọng Silver ấm áp trầm trầm trong cổ, rất giống giọng của Tessa, vang bên tai cô trong lúc vòng tay ấm áp bao bọc cô, và hai người phụ nữ ôm nhau với tình yêu thương và tận tụy sâu sắc.

"Cháu rất mừng vì dì đã đến đây với cháu," Tessa nói đơn giản.

"Cháu biết là dì sẽ tới mà, và dì sẽ ở lại cho đến khi nào cháu vẫn còn cần dì. Gatlinburg vẫn có thể tự xoay sở được nếu thiếu dì một thời gian."

Họ lấy va ly của Silver, và trên đường đi tới chỗ để xe, Silver đã lập ra rất nhiều kế hoạch. Bà sẽ không để cô cháu gái yêu quý của mình bị bắt vào tù mà không có một cuộc chiến sẽ có khả năng làm cho Brett Rutland nghĩ rằng anh ta đã nắm phải đuôi con mèo rừng, mà không có cách nào để thả nó ra. Điều đầu tiên cần làm là gặp luật sư mà Tessa đã thuê và tự bà sẽ xét đoán xem anh ta có khả năng chiến đấu hung dữ như Tessa hay không.

Đến giữa trưa, không còn một người nào đang làm việc cho Carter Engineering là không biết Tessa Conway vừa bị bắt giữ vì tội tham ô, và Brett điên giận đến tàn bạo. Mẹ kiếp, anh đã làm hết khả năng để giữ nó kín đáo lâu hết mức có thể. Bất chấp việc cô đã làm, anh vẫn muốn tha thứ cho Tessa hết mức anh có thể. Nhận thức anh sẽ không có khả năng bảo vệ cô khỏi điều tồi tệ nhất ăn mòn anh, giống như một con vật đang đang gặm nhấm bên trong. Anh thậm chí đã không có khả năng giữ những tin đồn trong vòng kiểm soát chỉ hai ngày ngắn ngủi. Người duy nhất đã biết, ngoài anh, là Evan, mặc dù Helen thừa thông minh để đoán được sự thật lúc này. Nhưng khi anh hỏi họ, họ đều chối rằng không hề hé một lời nào cho ai khác. Helen nhìn khuôn mặt sắt đá của anh lo ngại. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông đang sống mà trông giống người chết như vậy. "Tôi đã được ít nhất mười người khác nhau hỏi về việc này trong sáng nay." Cô nói. "Ông có muốn tôi lần ngược tới người tung tin ra không? Phải có ai đó nói cho họ chứ."

“Tìm đi,” Bret ra lệnh cụt ngủn.

Helen đủ thành thạo và đủ kiên quyết nên Brett không nghi ngờ gì cô sẽ có khả năng tìm ra kẻ tung ra tin đồn trước khi hết ngày làm việc, và anh chỉ hy vọng anh sẽ cảm thấy bình tĩnh hơn vào lúc anh biết đích danh tên kẻ đó. Nhưng, mẹ kiếp, còn ai khác có thể biết được?

Anh chưa bao giờ là một gã được mến mộ nhất. Công việc của anh biến điều đó thành không thể, và tính cách xa vắng của anh chỉ làm tăng thêm khoảng cách giữa anh và những người anh phải giao thiệp. Nhưng chưa bao giờ trước đây cảm thấy mình tấy chay như sáng hôm nay. Mọi người khắp trong toà nhà đều trừng trừng nhìn anh giận dữ, kể cả người gác cửa. Sức quyến rũ của Tessa đã lừa bịp và làm thương cảm mọi người cô gặp, làm họ mù quáng đến nỗi họ sẵn sàng bỏ qua các bằng chứng và vội vã bảo vệ cô.

Gần một giờ sau, Martha Billingsley, bạn Tessa, đứng trong phòng làm việc của anh với hai tay khoanh trước ngực và mặt cô đầy vẻ thù địch. “Tôi nghe nói ông đang cố tìm ra làm thế nào tin tức lại bị lọt ra ngoài à?” cô nói lạnh lùng. “Tôi làm đấy.”

Brett đứng dậy, dừng lại sừng sững trước mặt cô nàng tóc đỏ nhỏ bé, người tuy vậy vẫn tiếp tục nhìn anh trừng trừng. “Tôi nghĩ cô là bạn của cô ấy chứ,” anh ngắt lời.

“Đúng thế. Bạn bè thân thiết đủ để tôi muốn mọi người biết cô ấy bị đối xử không công bằng như thế nào. Cả đời Tessa chưa bao giờ ăn cắp một xu nào. Nếu anh không thích điều tôi đang nói, thì cứ đuổi việc đi.”

“Ai nói với cô về việc này?” anh hỏi, lơ đi lời tuyên bố cuối cùng của cô nàng.

“Tessa.”

Chẳng biết tại sao, nhưng anh đã không chờ cô làm thế. Anh đã nghĩ Tessa sẽ cố giấu giếm nó cho đến khi nào cô còn giấu được. “Cô ấy gọi cho cô à?”

“Không. Tôi tới chỗ cô ấy đêm qua.”

Hai nắm tay anh chậm chạp xiết chặt lại. Khuôn mặt cô, khi cô rời khỏi phòng khách sạn của anh, trắng nhợt và trống rỗng. Những lời cuối cùng của cô vọng đi vọng lại trong tâm trí anh, nhưng anh vẫn không thể nắm bắt được ý nghĩa của nó. Không, tôi không nghĩ nó sẽ thay đổi bất cứ cái gì, cô đã nói, giọng cô xa vắng, rồi cô quay lưng và lặng lẽ bỏ đi. Có lẽ cô muốn nói rằng cô nghĩ anh vẫn tiếp tục theo đuổi vụ kiện cáo thậm chí cả khi cô mang thai hay sao? Cô quá nhợt nhạt đến nỗi anh bắt đầu cất bước theo cô, nhưng niềm kiêu hãnh của anh đã giữ chân anh lại. Anh sẽ không cun cút chạy theo cô như một con chó chạy theo một con chó cái động dục đâu nhé, không đâu khi anh đã biết cô là một kẻ nói dối và ăn cắp.

“Cô ấy thế nào?” Anh hỏi nhanh như không thể kìm được.

Billie nhìn anh khinh miệt. “Anh quan tâm đến điều gì hả?”

“Mẹ kiếp, cô ấy thế nào?” anh gầm lên, một bắp cơ giật giật trên má anh khi anh cảm nhận mình đang mất tự chủ.

Bản năng gây gổ trong tính cách của Billie không cho phép cô chùn bước. “Nếu anh quá quan tâm đến thế thì hãy tự mình đến mà xem, dù tôi rất nghi ngờ rằng Tessa sẽ để anh bước qua cửa.” Cô lao nhanh ra ngoài như một cơn bão, và thậm chí còn sập cửa cái “rầm” sau lưng. Brett ngửa ngáy muốn chớp lấy con mụ tóc đỏ bé nhỏ mà lắc, nhưng cùng lúc anh cũng miễn cưỡng cảm thấy kính trọng cô. Rất ít người dám dũng cảm đương đầu với anh như vậy.

Bồn chồn, anh bước về phía cửa sổ. Tessa đang chơi trò gì vậy? Cô nghĩ rằng nếu cô xúi giục mọi người trong Carter Engineering đủ để họ ủng hộ cô, thì vụ kiện chống lại cô sẽ bị xếp xó hay sao? Ai mà biết được cái gì đang nung nấu trong đầu cô? Cô là một kẻ cắp. Một người đàn bà có kinh nghiệm đủ để lừa gạt đến nỗi anh đã bị cô hoàn toàn cho vào bẫy cho tới lúc những bằng chứng bắt buộc anh phải chấp nhận sự thực. Cô có khả năng chơi trò lá mặt lá trái giỏi tới nỗi trong đầu anh vẫn tồn tại song song cả hai hình ảnh của cô. Anh đơn giản không thể hoà trộn cả hai hình ảnh đó vào một con người.

Và anh muốn cô. Lạy Trời thương anh, anh vẫn ham muốn cô.

Tessa lột khăn trải giường bẩn và thay một cái mới sạch. “Dì có thể ngủ trên giường,” cô bình thản nói với Silver. “Cháu sẽ ngủ ở ghế đệm.”

“Dì sẽ không chơi trò ấy đâu,” Silver vắn vẹo, giúp Tessa vuốt phẳng chăn đệm. “Dì sẽ ngủ trên ghế.”

“Chật lắm, nếu cả cháu và dì cùng ngủ ở đó,” Tessa nói. Cô không nhìn lên. “Cháu không thể ngủ đây đâu. Cháu đã ngủ ở ghế đệm từ khi_”

Cô ngừng bật, hai tay cô vẫn giả vờ bận rộn, và Silver theo dõi cô cháu gái vẻ lo lắng. Tessa đã thay đổi, không chỉ đơn giản là cô đã bị rối loạn vì bị bắt giữ, mặc dù như thế cũng đủ để làm bất cứ ai suy sụp tinh thần. Nhưng Tessa không bị suy sụp tinh thần; cô bình tĩnh, thật quá không bình thường. Ánh lấp lánh vẫn thường thấp sáng tâm hồn cô đã biến mất. Silver không muốn nghĩ nó đã tắt vĩnh viễn, nhưng bà chưa thấy Tessa như thế này bao giờ, không thậm chí cả sau khi chia tay Andrew.

Silver nhìn cái giường, rồi quay lại nhìn Tessa. “Anh ta đã cảm dỗ cháu, phải không?”

“Lúc đó, cháu đã nghĩ anh ấy yêu đương cháu,” Tessa nói, sau một lúc im lặng. Cô mỉm cười với Silver, nhưng nụ cười không hề có trong ánh mắt cô. “Cháu sẽ ổn thôi. Ít nhất thì cháu cũng không có mang.”

“Cháu có chắc không?”

“Có ạ. Sáng nay.” Bây giờ Brett không còn chuyện gì để phải lo lắng nữa. Anh có thể khởi kiện cô với lương tâm hoàn toàn trong sạch rồi đó. Rồi cô tổng khứ anh ra khỏi tâm trí cô, vì cô không thể nghĩ về anh lâu hơn nữa mà không tan nát cõi lòng, một việc mà cô từ chối để mình mắc phải. Cô phải giữ không cho nỗi đau lại gần mình, hay cô sẽ phải có khả năng làm được nhiệm vụ đó. Để đạt được kết quả đó, cô giữ ý nghĩ của cô bận rộn với hiện tại. Hâm nóng lại những giây phút cô chia sẻ với anh sẽ chẳng mang lại điều gì ngoại trừ huỷ hoại cảm xúc của chính cô.

Cô mệt mỏi, rất mệt mỏi sau một đêm mất ngủ vừa rồi. Nhưng cô tự hỏi đêm tới có khá hơn chút nào không. Mất cô bỗng rất, nhưng cô vẫn cảm thấy khó có thể nhắm mắt lại cho chúng nghỉ ngơi được.

Điện thoại reo. Tessa giật mình nhảy dựng lên; rồi mặt cô lại kín bưng, mắt cô trống rỗng. “Dì trả lời đi,” cô ngăn gọn nhờ Silver. “Để cháu làm giường nốt.”

Cau mày, Silver bước ra phòng ngoài và nhắc điện thoại lên. “Hello.” Tessa có thể nghe tiếng Silver nói chuyện rất rõ từ phòng ngủ, và cô căng thẳng. Việc gì sẽ xảy ra nếu đó là Brett? Không, cô đang có ý nghĩ ngu xuẩn. Brett sẽ không gọi cô. Anh ta đã trốn đi theo cách của anh ta để chắc chắn cô không thể tóm được anh ta trên điện thoại rồi, vậy nên anh ta cũng chẳng thích thú gì để gọi lại cô. Cô nhanh chóng vuốt phẳng tấm trải giường cho xong, rồi vào phòng tắm và đóng cửa lại, vắn vỏi cho nước chảy để cô không thể nghe thấy bất cứ gì Silver nói.

Sau một lúc, Silver gõ cửa phòng tắm, và Tessa hấp tấp tắt vòi nước. “Đây là cô bạn Billie của cháu.”

Tessa mở cửa. “Cháu cảm ơn,” cô nói lặng lẽ, biết rằng không cần thiết một lời giải thích nào lúc này.

Ý nghĩ của Silver vẫn còn đang mắc mứu với những điều Billie vừa nói với bà, nhưng bà quyết định ngược lại. Tessa đã làm rõ rằng cô hoàn toàn không muốn thảo luận về Brett.

Tuy nhiên, thật không thể yên lòng được khi Tessa ngay lập tức đi tới chỗ điện thoại và rút dây ra.

Tessa có một buổi hẹn với luật sư của cô ngày hôm sau, và Silver đi cùng cô. Nếu Calvin Stine không đồng ý với sự hiện diện của một người khác, anh ta cũng không tổ dấu hiệu gì. Cặp mắt xám của anh ta có vẻ sắc sảo hơn hôm trước khi anh ta quan sát Tessa.

“Tôi vừa nói chuyện với John Morrison, Trưởng lý quận. Ông ta có vẻ cho rằng trong vụ của cô thì tội chứng đã rất rõ ràng.”

Nhìn vào mắt anh ta, cô thấy anh ta không tin rằng cô vô tội, và máu cô lạnh đi. “Tôi không lấy tiền,” cô nói, giọng cô vô cảm. “Một ai khác đã làm việc đó.”

“Vậy một ai đó đã làm rất giỏi trong việc để cho sự việc nhìn giống như cô làm ,” anh ta chỉ rõ.

“Không phải việc của anh là tìm ra người đó là ai sao?” Silver ngắt lời, trừng trừng nhìn anh ta.

Anh ta có một cặp mắt quá lạnh lẽo, Tessa nghĩ. “Không, thưa bà, đây là việc của nhân viên điều tra. Việc của tôi là cố gắng hết sức đưa cho cháu gái bà những lời khuyên hợp pháp và đại diện cho cô ấy ở toà. Công việc của tôi là đưa ra những chứng cứ mâu thuẫn với họ, hay gây áp lực cho bồi thẩm đoàn phải nghi ngờ chứng cứ khởi kiện.”

“Và nếu cách duy nhất để chứng minh cho sự vô tội của tôi là tìm ra kẻ thật sự là tội phạm thì sao?” Tessa nhẹ nhàng hỏi.

Anh ta thở dài. “Cô Conway, cô đã xem quá nhiều lần thám tử “Perry Mason” rồi. (Thám tử Perry mason là nhân vật chính trong khoảng 80 cuốn tiểu thuyết và truyện ngắn của tác giả Erle Stanley Garner. Một số truyện cũng đã được chuyển thể thành phim trong khoảng những năm 30-40 thế kỷ trước, và có một số phim truyền hình được phát hồi những năm 80-90.) Bây giờ không như xưa nữa đâu. Chúng ta đang đối mặt với một kẻ trộm tin học. Không có hoá đơn có chữ ký rõ ràng, không dấu tay, không dao súng, không giống như trước. Tất cả mọi việc đều được làm trên một hồ sơ điện tử.”

“Và tên tôi bị sử dụng.”

“Tên cô được sử dụng,” anh ta đồng ý.

Lưng cô thẳng lên, giọng cô cũng đều đều như giọng anh ta. “Rất tốt, vậy thì, tiền ở đâu? Tôi đã làm gì với chúng? Tôi đã tiêu chúng à? Nếu đúng, thì tiêu vào cái gì? Anh có nghĩ rằng kẻ tham ô ăn cắp tiền để tích trữ đâu đó và không sử dụng đến không?”

“Điều ấy đã được tính đến.” Lòng mày anh ta nhíu lên. “Nếu tiền được đầu tư dưới tên một người khác, hay đơn giản là giấu trong một tài khoản an toàn đâu đó, và kẻ tham ô có thể chấp nhận bị tù một thời gian ngắn, rồi lấy lại tiền khi hắn ta hay ả ta được phóng thích và đơn giản là biến mất.”

“Vậy không có cách nào để chứng minh tôi vô tội ngoại trừ kẻ thật sự tham ô đứng ra nhận tội à?”

“Lại một điều nữa không giống trong phim rồi. Việc cô vừa nói không bao giờ xảy ra.”

Tessa đứng lên. “Vậy tôi cho rằng điều đó phụ thuộc vào tôi?” cô lịch sự nói với anh ta. “Cám ơn vì đã dành thời gian cho tôi.”

Anh ta đứng lên theo cô, hơi cau mày. “Cô nói thế có nghĩa gì, điều đó phụ thuộc vào cô ư?”

“Để chứng minh tôi vô tội, tất nhiên.”

“Cô sẽ làm thế nào?”

“Lần ngược lại tới kẻ tham ô thật sự. Tôi biết một người có thể giúp.”

Khi họ đã ngồi trong xe, Silver nói gay gắt, “Tessa, cháu không cần anh ta. Di nghĩ cháu cần thuê một luật sư khác.”

“Cháu không nghĩ thuê một luật sư khác sẽ có gì tốt hơn.” Tessa chờ một lát cho đường quang rồi tăng tốc độ nhanh chóng. “Anh ta đã trung thực với cháu, và cháu thích điều đó hơn là một ai đó sẽ chỉ giả vờ tin vào cháu.”

Sau một lúc, Silver gật đầu. “Cháu sẽ làm gì bây giờ? Người cháu biết có thể giúp đỡ không?”

“Cháu không biết anh ấy có làm không, nhưng cháu sẽ hỏi. Tên anh ấy là Sammy Wallace. Anh ấy là một thiên tài máy tính. Nếu có người nào có thể lần theo dấu vết và tóm được hắn, thì chính là Sammy.” Rồi cô cau mày. “Cháu không muốn anh ấy đánh lừa việc làm của anh ấy, mặc dù vậy. Anh ấy làm việc ở Carter Engineering, và anh ấy có thể bị đuổi việc nếu ai đó biết anh ấy đã cố giúp cháu.”

“Dù sao thì cũng nên hỏi anh ta,” Silver hồi thúc. “Để anh ta tự quyết định trong việc đó. Phải tìm một công việc mới không tị tị bằng phải vào tù!”

Lần đầu tiên từ khi bị bắt, Tessa mỉm cười, thực sự mỉm cười, mặc dù chỉ là nụ cười thoáng qua. “Không, cháu không nghĩ nó tệ hơn.” Cô đã đối mặt với nhà tù, một nơi quá khủng khiếp đến nỗi tâm trí cô né tránh ngay ý nghĩ về nó. Đột nhiên cô tự hỏi cô có đấu tranh để chứng minh mình vô tội không nếu cô chỉ bị đuổi việc, thay vì bị khởi tố. Cô có chấp nhận vết nhơ là một kẻ trộm không nếu cô không phải chiến đấu cho tự

do của cô mà chỉ là thanh danh của cô? Cô có cảm giác xấu hổ vì đã có ý nghĩ đó. Nó có thể là con đường dễ nhất. Nhưng không phải bây giờ. Cô đã học được giá trị của danh dự. Cảm giác của chính cô về danh dự là tất cả còn lại với cô bây giờ, điều đó và tự do của cô, và tự do của cô đang lâm vào cảnh hiểm nghèo.

Silver hăm dọa bắt cô phải ăn gần hết xuất ăn khổng lồ nhất cô đã có từ khi cơn hoạn nạn bắt đầu; rồi họ cùng nhau dọn dẹp và nói chuyện về cửa hàng ở Gatlinburg, và những người bạn của Tessa ở Tennessee. Được cập nhật những tin tức mới làm cô bận rộn cho đến giờ cô biết Sammy thường về nhà. Anh có thể từ chối, tất nhiên. Sammy phải nhận thức được giúp đỡ cô là một công việc mạo hiểm. Nhưng tất cả cô có thể làm là nhờ anh.

Cô để chuông kêu thật lâu, biết rằng nếu Sammy đang mắc mớ với Nelda thì chắc phải mất một lúc lâu anh ta mới nghe thấy điện thoại đang đổ chuông. Sự kiên nhẫn của cô đã được đền đáp, và sau khoảng mười hai hồi chuông thì anh chàng mới nhấc máy, giọng có vẻ hơi lơ đãng khi cất tiếng, “Hello?” giống như tâm trí anh chàng đang để ở đâu khác.

“Sammy, Tessa đây.”

“Tessa! Em ở đâu đấy? Anh nghe nói...thôi, tin đồn thôi mà, nhưng_”

“Không phải tin đồn đâu. Em vừa bị bắt vì tội tham ô đấy.”

“Điên à,” anh nói mạnh mẽ.

“Em không làm thế.”

“Tất nhiên là em không làm. Em nghĩ em cần bảo anh điều đó hả?”

“Không tất nhiên là không rồi,” cô nói nhẹ nhàng. “Sammy, em cần anh giúp tìm ra người thật sự làm nó. Nhưng ...anh sẽ phải trả giá bằng việc làm của anh đấy nếu có ai phát hiện ra anh giúp em. Nên nếu anh không muốn liều, em cũng sẽ hiểu mà.”

“Anh sẽ qua đó,” anh chàng nói với giọng rất kiên quyết. “Địa chỉ của em ở đâu?”

Cô nói cho anh, và anh treo máy. Sự ủng hộ ngay tức khắc của anh, giống Billie, làm mắt cô cay xè. Nếu chỉ_ Không! Cô cắt ngay ý nghĩ trước khi nó kịp thành hình.

Mất một tiếng Sammy mới tới được nhà cô; mái tóc vàng của anh rối bù, nhưng dáng vẻ mờ nhạt của anh đã biến mất. Anh ôm Tessa, áp ủ cô vào thân thể cao lồng ngồng của mình một lúc. “Đừng lo,” anh nói tự tin. “Anh sẽ tìm ra ai làm nó và kéo em ra khỏi đống rác rưởi này. Em muốn anh sử dụng bọn máy tính phải không?”

“Vâng, nhưng nó sẽ không dễ dàng đâu,” cô cảnh báo.

Anh chàng cười toét, và cô có thể thề rằng viễn cảnh trí thông minh của anh chàng đối chọi với máy tính làm anh chàng rất thích thú. “Kể cho anh nghe em biết gì nào.”

Cô không thực sự biết nhiều, nhưng cô đã nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần trong đầu, và đã hình dung ra sự việc gần đúng nhất. Một tài khoản ma đã được tạo ra để có thể trả cho các giao dịch, và máy tính được lệnh phát hành séc cho tài khoản này. Sau đó những séc được chuyển vào tài khoản uỷ thác ở một ngân hàng, và việc rút tiền mặt được thực hiện ở tài khoản đó. Nhưng cô không biết tên của tài khoản ma, và việc thiếu chi tiết vô cùng quan trọng đó làm Sammy cau mày. “Anh phải có cái tên đó, nếu không anh sẽ chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.”

Silver nói không màu mè, “Hỏi ai đó biết ấy.”

Sammy nhìn hoảng hốt, rồi anh mỉm cười. “Bác định nói, đến chỗ ông Rut_”

“Không, đừng hỏi anh ta,” Tessa phũ phàng ngắt lời. “Dì muốn nói đây là công việc của anh. Anh không thể để bất cứ ai cũng biết anh đang làm điều này.”

“Sẽ không ai biết đâu. Anh có thể làm không để lại dấu vết gì, nhưng anh phải có cái tên. Anh sẽ nhòm ngó ở công ty vậy.” Trán anh nhăn lại, rồi anh nói. “Họ phải dùng các máy tính ở công ty để sẵn tìm thời gian xuất phát tài khoản ma. Họ cũng để lại dấu vết như những người dùng máy tính khác. Nếu anh có thể tìm

ra gì đó theo cách này, anh sẽ dò hỏi xung quanh. Ai đó sẽ biết. Có thể Perry sẽ biết đấy. Dù sao đi nữa, em cũng làm việc trong phòng anh ấy mà.”

Đã làm việc, tâm trí cô sửa lại cho đúng lời anh. Thời quá khứ. Mọi việc đều ở thời quá khứ.

Điện thoại đổ chuông, và Silver đứng dậy trả lời. Sợ hãi loé trong mắt cô, Tessa vội vàng hỏi Sammy, “Dạo này Hillary làm ăn thế nào?”

“Anh không biết. Anh nghĩ cô ấy điên với anh, nhưng anh chẳng đoán được tại sao cô ấy lại thế.”

Thói quen quan tâm chăm sóc cho đến Sammy khó mà bỏ được. “Hãy để ý tới cô ấy nhiều hơn,” cô khuyên.

“Để ý tới cô ấy? Em nói là phải đưa cô ấy đi chơi à?”

“Vâng, tại sao không? Nó làm anh đau à? Anh thích cô ấy mà, không phải sao?”

“Ừ, có. Nhưng Hillary không__”

“Hillary cũng có.” Tessa khẳng định với anh chàng, mỉm cười uể oải. “Cô ấy nghĩ mặt trời lặn và mọc theo tâm trạng anh đấy. Rủ cô ấy đi chơi đi.”

Silver mắc điện thoại lên giá và quay lại ngồi xuống, trán bà nhăn lại vì lo lắng. “Có việc ở nhà rồi,” bà thở dài. “Dì để lại số điện thoại của cháu ở cửa hàng, phòng trường hợp họ cần phải liên lạc với dì.”

“Thế có chuyện gì ạ?”

“Một sự cố nhỏ xíu thôi mà, thật đấy. Một đơn đặt hàng đến muộn, Mái nhà bắt đầu bị hư hỏng vì cơn bão đêm qua và một khách hàng đặt mua một con búp bê để tặng sinh nhật bà nội đã để con búp bê trên ghế, và con chó của bà ta chơi đùa với nó rồi xé nó ra từng mảnh vụn. Đây là một con búp bê được thừa riêng.” Silver thở dài. “Bây giờ bà ấy lại muốn một con khác, vào Chủ nhật.”

Sau một lúc, Tessa nói, “Cháu nghĩ dì cần về nhà thôi.”

“Không cần đâu, bọn họ nên học cách làm việc mà không có dì. Dì không thể để cháu một mình lúc này.”

“Dì có thể quay lại lúc nào cũng được mà,” Tessa chỉ ra. “Sẽ chẳng có gì xảy ra bây giờ cho đến khi bồi thẩm đoàn triệu tập, và nó sẽ không ít hơn hai tuần nữa đâu.”

Silver lưỡng lự. Tính thực dụng mạnh mẽ của bà công nhận điều Tessa đang nói là sự thật, mặc dù vậy, bà vẫn rất miễn cưỡng phải bỏ Tessa lại một mình. Nếu Tessa đã giận dữ, và nếu cô khóc lóc hay gọi Brett bằng mọi cái tên mà cô có thể nghĩ ra, thì Silver đã không phải lo lắng, nhưng không điều nào trong số đó đã xảy ra. Nó đã hoàn toàn bị khoá kín trong tim Tessa, bị che đậy đằng sau bộ mặt lạnh lẽ và thái độ cẩn trọng, bình tĩnh của cô, một nỗi đau nung nấu vì bị lãng nhục và phụ tình. Kẻ đàn ông đó đáng bị hối tội.

“Cháu sẽ ổn thôi,” Tessa quả quyết với bà. “Dì về đi. Gọi đặt chỗ ngay bây giờ mới kịp chuyến bay ngày mai. Dì có thể trở lại ngay khi sắp xếp ổn thoả mọi thứ cơ mà, nếu việc đó làm Dì cảm thấy khá hơn. Sammy và Billie ở đây rồi, Dì biết đấy. Cháu sẽ không bị cô đơn đâu.”

“Không. Cháu sẽ gọi điện hoặc đến đây mỗi ngày,” Sammy hứa.

“Thôi cũng được.” Silver nhượng bộ. “Nhưng dì cũng sẽ gọi cháu hàng đêm đấy.”

Điều đó có nghĩa cô sẽ phải trả lời điện thoại trở lại, Tessa nhận ra. Cũng tốt, thế thì có gì quan trọng? Brett sẽ không gọi cho cô. Đó chẳng qua là vì cô cứ phóng đại nỗi sợ hãi ngu ngốc trong việc trả lời điện thoại hay chuông cửa thôi. Cô phải vượt qua điều đó, cũng như cô phải vượt qua nhiều việc khác. Nhưng sâu thẳm trong lòng cô, vẫn văng vẳng một tiếng than thở khe khẽ của xót xa, vì Brett sẽ không gọi cô nữa.

8. Chương 8

Brett ngồi bật dậy trên giường, mồ hôi nhỏ giọt khắp người, hàm anh nghiêng lại trong một nỗ lực kiềm chế không gào lên. Chửi thề trong miệng, anh đá tung cái chăn nhàu nhĩ sang một bên và quăng mình ra khỏi giường. Tim anh vẫn đập mạnh, và anh đang thở hổn hển như vừa chạy hàng chục dặm. Trần trướng, anh bước qua bước lại trong ranh giới căn phòng khách sạn, thọc tay vào mái tóc vốn đã rối bù của mình.

Giấc mơ quá thật, nhưng nỗi kinh hoàng thật sự của nó chính là vì nó giống như đang xảy ra trong thực tế. Tessa bị kết án, và anh nhìn theo cô bị dẫn đi, vào nhà tù. Cô mặc một bộ đồng phục bằng vải thô màu xanh ngắt cộc cỡn, và cô quá nhợt nhạt và mong manh đến nỗi anh sợ rằng cô sẽ vỡ vụn. Cô bước đi khuất khỏi tầm mắt anh mà không hề ngoái đầu nhìn lại, bị kẹp hai bên bởi hai hai quần ngục vạm vỡ, và rồi cô biến mất trong một đường hầm đen ngòm. Ngay khi cô vừa ra khỏi tầm nhìn, một cách cửa nặng bằng sắt đóng sập lại và khóa chặt, và anh biết anh sẽ không bao giờ nhìn thấy cô nữa. Đó là khi anh bị giật mình tỉnh giấc, cổ họng anh đau rát vì gào thét phản đối trong tâm lặng.

Cảnh tượng thật là khủng khiếp. Trong bóng tối sáng suốt của màn đêm, anh biết rằng dù cô có ăn cắp bao nhiêu tiền không cũng quan trọng, thậm chí là cô làm anh thành một thằng ngu cũng không quan trọng, điều quan trọng là anh không thể chịu đựng được việc cô phải vào tù. Không phải Tessa, với nụ cười sáng loá và đôi mắt lấp lánh, giọng nói rề rề chậm chậm dịu dàng, tiếng cười trong trẻo lời cuốn. Và cảm xúc hạnh phúc nóng bỏng của cơ thể cô, anh nghĩ, nhắm mắt lại khi ký ức đâm sầm vào anh với sức mạnh như búa tạ. Cặp đùi mượt mà của cô quàng quanh hông anh. Cái nhìn tin tưởng đầy đam mê trong mắt cô khi anh chiếm cô. Những cử động quyến rũ, uể oải của hông cô khi cô bước đi. Cái chớp chớp đầy khêu gợi của hàng mi dài che hờ đôi mắt đang cười cợt mời gọi. Mọi thứ ở cô đều làm anh mê mẩn cuồng nhiệt, và đó là cơn mê cuồng ngọt ngào như men say mà anh biết sẽ đeo đuổi anh đến hết đời.

Anh muốn uống gì đó, nhưng một cái liếc qua đồng hồ báo anh biết bây giờ đã gần hai-rưỡi sáng. Miệng anh cong lên nhăn nhó. Chắc chắn là quá sớm...hay quá muộn...để say xỉn. Bố anh sẽ gục gặc đầu và cười tự mãn và nói bảo anh ông luôn nói rằng một người phụ nữ có thể làm cho đàn ông phải say. Ý nghĩ về Tom nhắc anh nhớ rằng anh đã không còn khả năng đưa Tessa đến gặp ông nữa, như anh đã gần như hứa với cô anh sẽ làm, cuối tuần này. Nhưng bây giờ đã là sớm thứ Hai rồi, và kỳ cuối tuần đã trôi qua. Đã một tuần rồi kể từ khi anh làm Tessa bị bắt, một tuần mà suốt thời gian đó anh đã chết hàng ngày, mỗi ngày một chút vì vết thương lòng gây nên bởi sự vắng mặt của cô.

Cảm xúc của anh bị bẻ ngoặt từ đau đớn và tổn thương sang giận dữ; rồi cơn giận lại chuyển thành lòng kiêu hãnh bị xúc phạm, và một quyết tâm rằng cô sẽ không bao giờ có cơ hội biến anh thành thằng ngốc lần nữa. Bây giờ, mặc dù vậy, lòng kiêu hãnh có vẻ không còn rất quan trọng so với sự thật là anh sẽ mất cô mãi mãi nếu anh để cô bị tống vào tù. Tội lỗi của cô chẳng còn ý nghĩa gì hết. Điều có ý nghĩa là anh sẽ có cô lại trong vòng tay lần nữa. Anh sẽ nâng niu cô và giữ cô an toàn cho đến hết đời, và chắc chắn rằng cô sẽ không bao giờ được rúc vào cái đồng rác rưởi như thế này lần nữa.

Với nhận thức trong lòng rằng chẳng điều gì có ý nghĩa nhiều với anh như Tessa, anh chợt nhận ra một cảm giác an bình dâng tràn, như gánh nặng trên vai anh đã được cất đi. Hành động mà anh cần làm lúc này đột nhiên trở nên rõ rệt. Anh chưa bao giờ nghĩ nó sẽ dễ dàng, nhưng anh biết cần phải làm gì. Anh phải bắt chuyến bay đầu tiên có thể về San Francisco.

Anh đã có khả năng ngủ lại được, nhưng anh thức dậy rất sớm, hăm hở muốn thúc đẩy sự việc nhanh hơn. Không cần phải gói ghém hành lý. Anh có kế hoạch trở lại ngay tối nay, cho dù là anh phải lái xe. Anh tắm và cạo râu, không để ý trong gương khuôn mặt anh sứt lại đầy quyết tâm. Sau khi gọi hãng Hàng không và đặt một chỗ trên chuyến bay khởi hành lúc Chín rưỡi, anh gọi Evan.

“Tôi sẽ đi gặp Joshua đáng nay,” anh nói dứt khoát khi Evan trả lời điện thoại.

“Có việc gì xảy ra à?”

“Tôi không để cô ấy vào tù đâu.”

Evan thở dài. “Đã đến lúc rồi. Anh sẽ nói với ông già cái gì đây? Ông ấy đã sắp xếp để có bêu gương cô ấy cho những kẻ trộm tương lai rồi.”

”Tôi sẽ thu xếp.” Nếu Joshua không quyết định làm mọi việc khó khăn, anh đã có một kế hoạch hợp lý để bồi thường cho Joshua và cứu Tessa khỏi tù tội. Nếu Joshua không đồng ý với điều đó, Brett biết anh phải làm gì.

“Anh có nói với Tessa không?”

“Không. Tôi không cô ấy biết một tí gì hết.” Có lẽ hơi phũ phàng khi giữ bí mật với cô, nhưng không phũ phàng bằng làm cô hy vọng và làm thần kinh cô căng thẳng cho đến khi cô nghe được tin của anh.

“Có thể điều đó làm mọi việc ở văn phòng lắng xuống,” Evan lẩm bẩm.

“Có thể.” Khi anh bỏ máy, một nụ cười không mong muốn nở rộng trên miệng Brett. Tessa không thiếu người ủng hộ. Mọi người đều phản ứng om sòm hết cả lên, và anh được chào đón gần bằng Typhoid Mary (Mary Mallon (ngày 23 tháng 9, 1869 – ngày 11 tháng 11, 1938), còn được biết với cái tên Typhoid Mary, được biết như là người đầu tiên trong lịch sử Hoa Kỳ mang theo vật kí sinh của thương hàn, là người có virus kí sinh trong người nhưng không bị gây bệnh hay bất cứ tổn hại nào từ virus nhưng có thể lây nhiễm cho người khác.- theo Wikipedia). Anh đã chờ bị đâm một dao sau lưng bất cứ lúc nào từ quả tên lửa tóc đỏ nhỏ bé, và đã hai lần anh có cảm giác khó chịu rằng giấy tờ trong văn phòng anh không ở đúng chỗ anh đã để. Nó chẳng có ý nghĩa gì, vì anh đã giữ tất cả những giấy tờ quan trọng khoá trong cặp anh, và tất cả những chứng cứ buộc tội Tessa đều ở chỗ Chương lý quận. Nhưng nếu anh bắt gặp kẻ nào trong văn phòng anh thì anh sẽ buộc kẻ đó thôi việc ngay lập tức. Thậm chí cái đồ động vật không xương sống Perry Smitherman cũng cấu kính với anh, một việc đã mang lại cho anh vài giây phút tiêu khiển vì sự phi lý của nó.

Gần trưa, anh sai bước qua những hành lang trải thảm nhung xám trong toà nhà Carter-Marshall. Vài người đi ngang qua chào anh; nhưng hầu hết không nói gì. Nét mặt cau có của anh đủ làm mất dũng khí của hầu hết mọi người trừ những người can đảm nhất.

Anh vào phòng Joshua Carter, cô thư ký ngược nhìn lên. Một nụ cười làm sáng bừng khuôn mặt xinh đẹp của cô khi cô nhận ra anh. “Ngạc nhiên chưa kia. Chúng ta có nghĩ anh về sớm thế này đâu nhỉ? ”

“Đúng là không,” anh lẩm bẩm, nhưng anh vẫn cố nhếch một nụ cười với cô. Donna đã cho anh nhiều đặc ân trong quá khứ.

“Anh mừng về tin tốt chứ...trước khi có cơn khủng hoảng mới.”

“Anh chỉ tạt qua thôi. Anh cần gặp Joshua. Việc khẩn đấy.”

Donna múm môi, cau mày. “Để xem, ông ấy có cuộc hẹn ăn trưa, nhưng em sẽ giữ chân họ lại. Anh vào đi.”

“Cảm ơn em. Anh sẽ khiêu vũ trong đám cưới sau của em nhé.”

“Tha cho em đi,” cô thì thầm. Donna vừa cắt đứt với đàn ông, cô vừa trải qua một cuộc ly hôn âm ỉ.

Brett gõ mạnh vào cửa, rồi mở ra. Joshua Carter đang ngồi ở bàn ngược nhìn anh, ngạc nhiên làm mất ông mở to, rồi ông cười rạng rỡ. “Quý thật, đáng lẽ tôi phải đoán ngay ra là ai theo cái cách cậu đột ngột xông vào phòng tôi mới đúng, nhưng tôi không biết cậu đã về. Mọi việc ở đó đã làm cậu u mê nhòai chưa?”

Brett đặt cặp xuống một cái ghế và bước về phía quầy bar chiếm một góc phòng làm việc của Joshua, chuẩn ra sau quầy vớ luôn bình cà phê luôn được đổ đầy ở đó.

Anh rót ra một tách cà phê bốc khói, rồi ngược lên nhìn ông chủ của mình. Joshua có khổ người tầm thước, nhưng vạm vỡ bởi một thời gian làm công việc chân tay nặng nhọc. Mái tóc xám của ông đã thưa thớt, và ông đã phải đeo kính, nhưng vẫn còn một ánh lấp lánh trong cặp mắt xanh khắc nghiệt của ông cảnh báo mọi người ông là một địch thủ ghê gớm. Joshua bắt đầu sự nghiệp từ nghèo khổ đói rách, nhưng nhờ trí thông minh miễn tiện của chính mình và lòng quyết tâm không thể lay chuyển ông đã xây nên một cơ đồ. Ông không có xu hướng bỏ qua tội trạng cho ai đó lấy cắp của ông. Với Brett, ông đã gặp đối thủ ngang tài về sức mạnh ý chí, và bây giờ họ sẽ phải làm một thỏa thuận khó khăn.

“Chúng ta hãy đàm phán một chút.” Brett nói đều đều.

Nghe âm sắc trong giọng Brett, Joshua nhướn một bên mày bạc, đôi mắt xanh của ông trở nên thận trọng. “Đàm phán? Nghe có vẻ nghiêm trọng đây. Một thằng săn đầu người nào đó đã túm được anh rồi hả?”

“Không. Nó liên quan tới vụ việc Los Angeles.”

“Người phụ nữ anh bắt quả tang tham ô ấy à? Có việc gì với cô ta?”

“Tôi muốn đàm phán về cô ta.”

“Đàm phán kiểu gì?” Joshua nổi cơn tam bành.

“Tất cả các lời buộc tội được rút lại và ông sẽ được bồi thường đầy đủ.”

Joshua đứng lên, chống cả hai tay lên bàn. Ông hít vào một hơi thật sâu. “Không có kiểu nào lại như thế cả.”

Brett nhấp một ngụm cà phê. Đây chính là phản ứng mà anh nghĩ tới. “Tôi không muốn cô ấy ở trong tù.” Anh nói bình thản.

Nếu có gì đó trong tính cách của Joshua, thì đó là tính cay độc. Ông gay gắt nhìn Brett một lúc lâu trước khi ông khịt khịt khinh bỉ. “Nhưng anh muốn cô ta trong ở trong giường anh đúng không?”

“Chính xác.”

“Tôi đã nghĩ rồi sẽ thấy ngày này mà,” Joshua lầm bầm. “Tôi nghĩ tôi cũng muốn uống cà phê.” Khi ông già bước ngang phòng, Brett rót thêm một tách nữa và đặt nó lên quầy. Joshua ngồi xuống một cái ghế đầu cạnh quầy bar và cầm tách cà phê. “Tôi không có ý định cho cô ta thoát với một cái vỗ nhẹ an ủi vào cổ tay đâu. Mất bao nhiêu tiền? Năm mươi nghìn?”

“Năm-mươi-tư.”

“Thế cô ta lấy nó làm gì? Mua trang sức? Hay bỏ trốn?”

Brett nhún vai. Anh không thấy chứng cứ nào nói lên cô đã tiêu tiền vào việc gì. Cô mặc đẹp, nhưng không đáng giá năm mươi nghìn đô. “Ông sẽ được trả lại.”

“Cô ta vẫn đang giữ tiền à?”

“Tôi không biết. Nếu cô ấy không còn, tôi sẽ trả lại ông.”

Hai hàng lông mày xám nhíu lại. “Brett, anh đang chơi bời với một người đàn bà đắt giá đấy.”

“Tôi không chơi bời,” Brett nói ngắn gọn.

“Được rồi, tôi đáng bị nguyên rửa.” Lần đầu tiên, giọng Joshua có một dấu hiệu yếu đuối thật mờ nhạt. Ông thành thật quý Brett, một anh chàng như được đúc ra cùng khuôn với ông, một người không để cái gì làm trở ngại đến công việc...hay ít nhất, không cho đến người đàn bà này. “Cô ta phải có ý nghĩa với anh lắm.”

“Cô ấy đặc biệt. Văn phòng ở Los Angeles thực tế đã nổi loạn chống lại tôi vì đã làm cô ấy bị bắt giữ. Evan đang lỏng lẻo như một con chó bị xích.” Brett lồng những ngón tay vào mái tóc bờm xờm. “Và tôi còn tội tệ hơn tất cả bọn họ cộng lại,” anh tả tơi chấp nhận.

“Nói tôi nghe. Tại sao tôi phải đồng ý không khởi tố cô ta nữa? Tại sao cô ta không phải trả giá cho hành động trái pháp luật của mình?”

“Cô ấy đã phải trả rồi.” Ngón tay của Brett xiết chặt tách cà phê khi anh nhớ lại bộ mặt trắng nhợt của cô. Đã một tuần rồi từ khi anh nhìn thấy cô, và anh đang nhức nhối muốn chạm vào cô, để thì thầm với cô mọi việc rồi sẽ ổn, rằng anh sẽ chăm sóc cho cô.

“Cậu sẽ cưới cô ta à? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ta không muốn lấy cậu? Lúc này, tôi không tưởng tượng ra cậu là người được cô ta yêu quý.” Joshua chỉ rõ.

Brett biết điều đó, nhưng anh không để mình nghĩ về việc đó nhiều. Anh sẽ giải quyết khi đến lúc, sau khi cô không còn nguy cơ bị mất tự do nữa. Khi anh làm cho những lời buộc tội chống lại cô được rút lại, khi cô đã an toàn, rồi anh sẽ quan tâm đến cơn giận của cô. Anh vẫn còn giữ cơn giận của chính anh để thanh

toán, và chắc sẽ có vài ngày bão táp trước khi hai người giải quyết xong xuôi mọi việc giữa họ, nhưng anh sẽ không để cô thoát khỏi anh.

“Cô ấy sẽ lấy tôi,” anh nói quả quyết. Rồi anh nhìn Joshua, đôi mắt xanh của anh nhúc nhích. Anh có thể sẽ tự cắt cổ chính mình bằng cách nói cho Joshua nghe điều sắp xảy ra, nhưng anh sẽ không nói dối ông già này. Anh luôn thẳng thắn trong bất cứ thỏa thuận nào giữa anh và Joshua, và lúc này anh cũng sẽ không thay đổi. “Ông quyết định như thế nào không quan trọng, tôi muốn ông biết rằng tôi sẽ sớm nghỉ việc. Tôi muốn trở về trang trại...và tôi muốn đưa Tessa về cùng.”

“Nói với tôi điều ấy là không thông minh đâu,” Joshua ngắt lời.

“Nhưng trung thực,” Brett ngắt lời lại. Anh không bao giờ bỏ dờ Joshua, đó là một trong những lý do Joshua đánh giá cao anh. Dù tình huống đen tối tới đâu, hay tin tức khó nghe tới mức nào, ông luôn được Brett thông báo sự thật.

“Người đàn bà đó...Tessa...là lý do để anh bỏ việc à?”

“Cô ấy chỉ là một nửa lý do thôi. Tôi đang bồn chồn, muốn trở về trang trại. Điều hành trang trại là công việc tôi làm giỏi nhất, công việc làm tôi hài lòng nhất.”

“Anh rất giỏi trong công việc hiện tại.”

“Tôi cũng rất giỏi việc điều hành trang trại.”

Joshua xoa cằm, quan sát Brett. Ông cay độc đủ để nhận ra điều duy nhất ông có thể làm bây giờ là ký một thỏa thuận với Brett, đó chính xác là điều Brett có ý định suốt từ lúc này tới giờ. Ông có thể thỏa thuận, hay mất Brett hoàn toàn. “Tại sao tôi lại phải quăng vào sọt rác những lời buộc tội, khi tôi chẳng nào cũng mất cậu?”

Mắt Brett hơi sáng lên. “Đàm phán,” Anh nói

Joshua phá lên cười.” Đàm phán, quý thật! Anh đang dồn tôi chính xác vào đúng điểm anh muốn tôi dấn lên ngay giây phút anh bước qua cửa văn phòng tôi đây. Tôi có thể không hợp tác với anh, hay anh sẽ hoàn toàn thôi việc, nhưng ngược lại nếu tôi vứt bỏ những lời buộc tội chống lại người đàn bà của anh, tôi...sẽ có anh ở vị trí...có vấn đề đặc biệt-có thường xuyên không đấy?”

“Chúng ta sẽ tính toán sau,” Bret nói mềm mỏng.

Thở dài, Joshua chìa tay. “Xong,” ông nói, và Brett bắt tay ông kết thúc thỏa thuận, trong khi gút mắc trong bụng anh giãn ra, khuây khoả.

Điện thoại kêu, và Tessa sững người một giây trước khi cô tắt vô tuyến, cái đồ vật cô đang nhìn chăm chăm vào mà không nhận ra cô đang xem gì, và đứng lên trả lời điện thoại. Mấy ngày vừa qua cô đã trả lời rất nhiều cuộc điện thoại của Silver và Sammy, trong khi Billie thường xuyên ghé lại thay vì gọi điện, nhưng cô vẫn không ngăn được cái rùng mình chạy dọc xương sống cô mỗi lần nghe tiếng chuông điện thoại reo. Sammy đã không gặp may mắn, cả trong việc tìm kiếm tên tài khoản hay thu thập thông tin có thể giúp anh tìm kiếm trên máy tính. Cả hai đều đi vào ngõ cụt, và thời gian còn lại cho cô rất ít. Bồi thẩm đoàn sẽ họp tuần tới.

Tiếng chuông reo không ngừng nhắc cô về cú điện thoại, và cô lắc đầu xua đi nỗi sợ hãi khủng khiếp đang đặt trên vai cô. Cô cầm ống nghe lên, chờ được nghe lại giọng Silver. Đã gần mười giờ đêm ở Tennessee, và Silver có lẽ đã chuẩn bị lên giường, nhưng bà luôn gọi Tessa trước khi đi ngủ.

“Hello.”

“Tessa. Brett đây.”

Cô nhảy dựng lên như phải lửa, và giật ống nghe khỏi tai. Cô không cần anh nói cô biết anh ta là ai. Cô không bao giờ quên cái giọng đó, rất trầm và khàn. Rùng mình, thở gấp, cô quăng ống nghe vào giá trước khi cô có thể nghe thêm điều gì khác. Trời ơi, Trời ơi, tại sao anh ta lại gọi lúc này? Cô đã sắp đặt mọi thứ trong vòng kiểm soát, cô sẽ không gục ngã lần nữa, nhưng chỉ đơn thuần giọng nói của anh ta đã làm tan vỡ sự phòng thủ mong manh của cô. Một âm thanh cao lạnh lạnh tấn công tai cô khi đầu gối cô cứng

ngắc, rồi ngã quỵ xuống sàn. Cuộn mình lại như quả bóng trên sàn, Tessa bắt đầu nức nở. Điện thoại lại đổ chuông nữa, nhưng cô chẳng thể trả lời, ngay cả khi cô dám.

Tất cả nỗi đau của việc bị phản bội, của tình yêu trao đi và bị rẻ rúng, bùng lên trong cô thành những tiếng nức nở làm cả người cô run rẩy và cô cảm thấy như chúng đang xé toang ngực cô, cắt nát họng cô. Cô sẽ gào lên đau đớn nếu cô có khả năng hít thở, nhưng tất cả cô có thể làm là nằm co lại trên sàn.

Cô khóc cho đến khi cô nghĩ mình không còn có thể khóc thêm được nữa, cho đến khi họng cô đau buốt và bỏng rát, niêm mạc sưng lên vì làm việc quá sức, nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi trên mặt cô. Ít nhất thì cô cũng có thể đứng lên được, và lò dò bước vào phòng tắm, cúi gập xuống như một cụ già, tay cô vịn vào tường để đứng vững. Rồi cô hắt nước lạnh lên mặt, thở hổn hển vì giật mình, nhưng cái lạnh đột ngột trả lại sự kiềm chế cho cô. Cô nắm chặt hai bên thành bồn rửa mặt, run bắn lên với nỗ lực làm mình thôi khóc, nhưng cuối cùng cô cũng làm được và chậm chạp thẳng người dậy. Khuôn mặt cô phản chiếu trong gương làm cô hổn hển lần nữa; mặt cô đỏ dừ và nhem nhuốc, mắt cô sưng mọng, gần như bị nhoà đi vì nước mắt. Nhìn chằm chằm vào mặt mình, vào cặp mắt ám ảnh trống rỗng, cô tự hỏi đến bao giờ cô mới có khả năng quên anh, và có lúc nào đó cô thôi không còn cảm nhận nỗi đau bởi sự nhận biết anh sẽ chẳng bao giờ yêu cô hết.

Cô uống vài hớp nước, và suýt nghẹn khi dòng chất lỏng chảy qua cổ họng rất buốt đáng nguyên rửa của cô. Tại sao anh gọi điện thoại? Để cho hả hê à? Chẳng lẽ anh hạ nhục cô như thế chưa đủ sao?

Điện thoại lại đổ chuông nữa. Tuyệt vọng Tessa chạy vra phòng ngoài và rút đầu cắm, nhưng cái im lặng đột ngột cũng làm cô kích động gần bằng tiếng ồn của chuông điện thoại. Cô cắn môi. Có lẽ đó là Silver, hay Sammy, nhưng cũng chẳng có gì quan trọng. Cô đơn giản không thể chịu rủi ro phải nghe Brett gọi lại. Cô không thể chịu được điều đó; cô không thể chịu đựng thêm một chút nào nữa.

Đó thật sự là một đêm mất ngủ dài dằng dặc. Sự căng thẳng mệt mỏi của nó hằn lên gương mặt cô sáng hôm sau. Họng cô đã bớt sưng, nhưng mặt cô chẳng có chút sắc khi nào, và mắt cô thâm quầng. Việc đầu tiên cô phải làm là gọi điện thoại cho Silver và cam đoan một lần nữa với bà là cô hoàn toàn ổn, mặc dù Tessa cảm thấy như chẳng có gì có thể trên đời có thể trở lại đúng như cũ. Cô cầm lại điện thoại và bấm số, nhưng khi Silver trả lời điện thoại ngay hồi chuông đầu tiên, như thể bà đã và đang lo âu chờ đợi, Tessa thấy rằng cô chẳng thể nói gì.

“Hello? Hello?” Silver nói điên cuồng.

Với một nỗ lực, Tessa hắng giọng, cau mày vì đau. “Dì Silver,” cô rên rỉ.

“Tessa? Cháu đấy phải không? Có việc gì vậy?”

Một lần nữa Tessa thử cất giọng, nhưng không có âm thanh nào thoát ra. Nuốt vào lần nữa, cô xoay xở nói được, “Đau họng.”

“Ôi, khổ thân cháu tôi, Dì cũng đoán thế! Cháu đã đến bác sỹ chưa? Đêm qua cháu không trả lời điện thoại, và dì đã gần mất trí vì lo. Cháu bị ốm từ lúc nào?”

“Đêm qua.” Mỗi từ nói ra lại dễ dàng hơn một chút, nhưng giọng cô hoàn toàn vẫn không quen thuộc với cô, ồm ộp như ếch kêu và chỉ có thể vừa nghe vừa đoán. Sẽ chỉ làm Silver lo lắng thêm nếu kể cho bà nghe chuyện gì đã xảy ra, nên Tessa để bà nghĩ cô ở trong tâm trạng tồi tệ vì cổ họng cô bị đau. Khi còn là một đứa trẻ, cô vẫn thường hay bị đau họng và bị bệnh viêm thanh quản nên Silver sẽ không cho thế là bình thường.

“Ồ, chú ý giữ gìn chăm sóc mình nhé, nghe không? Dì sẽ không gọi cháu trong lúc cháu không thể nói thành tiếng đâu, cháu yêu, nên hãy gọi dì khi cháu cảm thấy khá hơn nhé. Và nếu cháu chưa đến bác sỹ, thì hãy đi ngay hôm nay. Hứa với dì đi.”

Tessa rên rỉ một tiếng mà Silver coi đó là một lời hứa. Họ gác máy, và cô lại rút phích cắm điện thoại. Trong trường hợp này, cô sẽ phải chấp nhận bị rút điện thoại cả tháng. Nếu có gì thực sự quan trọng, cô nghĩ, bị tác động bởi nhận thức rằng trừ khi Sammy có thể mang lại điều kỳ diệu, cô sẽ không cần đến điện thoại một thời gian dài. Cô nên cắt luôn nó đi cho tiện, để tiết kiệm được nhiều tiền hết mức có thể.

Tự ép mình phải làm một việc gì đó, cô đi tắm và gội đầu, nấn ná trong làn hơi nước ấm áp trong một nỗ lực làm dịu cổ họng cô cho đến khi nước bớt nóng. Quá bơ phờ để bỏ công vào mái tóc, cô đơn giản chỉ lau khô và chải để khi khô tóc sẽ xoã trên vai. Khi đã mặc đồ xong, cô rót nước cam lạnh và uống thay cho bữa sáng, hy vọng cái lạnh sẽ làm giảm bớt cái đau trong cổ họng cô, khi hơi nước nóng chẳng có tác dụng gì.

Đã gần trưa khi có ai đó gọi chuông cửa cô, rồi bắt đầu gõ mạnh ngoài cửa. Tessa tê liệt, nước mắt lại long lanh trên mắt cô. Chẳng có cách nào để không trả lời cả.

“Cô Conway! Cô có ở nhà không? Calvin Stine đây. Tôi cần nói chuyện với cô ngay lập tức.”

Lông mày cô nhíu lại. Tại sao anh ta có vẻ gấp gáp thế? Cái gì đã xảy ra? Có việc gì liên quan tới cuộc gọi của Brett đêm qua à? Cô vội vã ra cửa, lóng ngóng với cái khóa và xích an toàn cho đến khi cô có thể tháo chúng và mở rộng cửa. Calvin Stine bước vào phòng, ăn mặc lịch sự trong bộ vét xanh sẫm, đôi lông mày rậm của anh ta cau cau phía trên cặp mắt xám bình tĩnh, sắc sảo.

Cô đóng cửa và đối mặt với anh ta, hai bàn tay cô xiết lấy nhau phía trước bụng, khuôn mặt nhợt nhạt của cô lo âu. Mắt cô nhìn anh ta dò hỏi.

“Cô đi thay đồ đi, thật nhanh lên đây,” anh ta hướng dẫn. “Tôi đã cố gọi cô cả sáng nay, nhưng điện thoại của cô hiển nhiên đã bị hỏng. Viên trợ tá chương lý quận đã gọi tôi hẹn gặp hai chúng ta ở văn phòng ông ta trong một tiếng rưỡi nữa.”

Cô đứng sững một chỗ, cảm giác như một con thú nhỏ bị săn đuổi. “Làm ơn nhanh lên,” anh ta nói câu kính. “Sáng nay giao thông thật khủng khiếp. Chúng ta chắc phải mất cả tiếng đồng hồ mới tới đây được. Tiện thể, cô đã báo hỏng điện thoại chưa?”

Tessa lắc đầu, và chậm chạp đi tới máy điện thoại. Nâng sợi dây lên, cô chỉ cho anh ta thấy điện thoại đã bị rút dây nối. Nếu anh ta đã cấu kính lúc trước, thì lúc này anh ta hoàn toàn giận điên lên.

“Như thế là không thông minh đâu, Cô Conway. Tôi sẽ không phải mất công tới đây nếu tôi có thể nói chuyện với cô trên điện thoại.”

Im lặng, cô vào trong phòng ngủ và đóng cửa. Cô mặc một cách máy móc một bộ lanh trắng với một cái váy mỏng và một cái áo khoác ngắn thanh lịch. Có lẽ trắng không phải là lựa chọn khôn ngoan nhất, nó làm cho cô có vẻ tái nhợt, nhưng cô không cảm thấy cần thiết phải mất thêm công sức để thay đổi sang bộ khác thích hợp hơn. Sau khi một hồi cố gắng trang điểm thật nhanh, cô nhìn cái kết quả loè loẹt trong gương rồi túm một cái khăn giấy và lau gần hết chúng đi. Cô quá nhợt nhạt để nhìn giống một cái gì khác ngoài một bộ mặt hề sặc sỡ nếu cô trang điểm đầy đủ. Tóc cô vẫn còn ẩm, và vì thiếu thời gian nên cô sẽ chẳng thể làm gì kiểu cách nên cô xoắn nó lại thành một búi và ghim chặt trên đầu. Hai mươi phút sau lúc cô vào phòng ngủ, cô bước ra, mặt cô đỏ dần, và ví kẹp chặt dưới cánh tay. Dù có gì xảy ra cũng chẳng quan trọng, cô sẽ không bị sụp đổ lần nữa. Cô sẽ không cho họ được hài lòng. Trong suy nghĩ của cô lúc này, “họ” là tất cả mọi người trừ Silver, Billie và Sammy, và “họ” còn bao gồm cả luật sư của chính cô.

Anh ta nhìn đồng hồ ở cổ tay. “Cô nhanh đây.” Rồi anh ta trách cứ nhìn bộ mặt nhợt nhạt, vô hồn của cô. “Đừng sợ hãi quá. Chỉ là một buổi gặp mặt thôi mà.”

“Cô gật đầu chậm rãi, và ngay lập tức anh ta nhận ra cô đã không nói một lời nào kể từ khi anh ta bước vào phòng. Anh ta lại cau mặt nữa. “Cô Conway, cô có ổn không?”

“Ổn,” cô nói, cố gắng vượt qua đau đớn thốt ra một từ. “Tôi hoàn toàn ổn.”

“Cô ốm à?”

“Không,” Cô bước ngang qua anh. “Tôi sẽ tự lái xe tôi nhé, để anh đỡ phải đưa tôi về.”

Anh ta cau mặt trước giọng nói khàn khàn, rất khó nghe rõ của cô. “Không, chúng ta có thể sẽ bị lạc nhau trong đám xe cộ trên đường. Cô đã uống thuốc gì để chữa họng của cô chưa?”

Tại sao anh ta lại quá quan tâm đến họng cô như thế? Cô không mất công trả lời, và anh ta theo sau cô ra khỏi căn hộ, khoá cửa lại đằng sau anh ta. Anh ta nắm cổ tay cô, những ngón tay của anh ta dịu dàng một cách không hợp lý khi anh ta dẫn cô tới xe anh và mở cửa cho cô.

“Viên trợ lý Chương lý quận tên là Owen McCary,” anh ta nói với cô trên đường. “Tôi khá lạc quan về cuộc gặp gỡ này. Tôi nghĩ họ sẽ đưa ra đề nghị để chấp nhận một thương lượng về lời biện hộ của bị cáo. Hoàn toàn có thể xem một phiên toà là không cần thiết, cô sẽ được hưởng án treo và chịu một thời gian quản thúc.”

Thế được cho là sẽ làm cô run lên cảm động? Tessa nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy lạnh giá và xa lạ, hơi mất phương hướng. Cô hoàn toàn không để ý tới cách nhìn lo lắng bất đắc dĩ mà Calvin Stine thỉnh thoảng liếc về phía cô, cái nhìn khó xử trong mắt anh ta.

Giao thông ở trong tình trạng hỗn loạn, lộn xộn đúng như anh ta nói, nhưng họ mất ít hơn 5 phút so với dự tính để thoát ra. Thêm năm phút nữa để rẽ vào đường vào văn phòng chương lý quận, nơi một người đàn ông trẻ lịch thiệp đưa họ vào một văn phòng riêng chật chội. Ngay khi Calvin dẫn cô vào văn phòng với bàn tay anh ta đặt ở hông lưng cô, Tessa nhìn thấy bộ mặt kiêu chề, tối tăm của Brett, và tâm trí cô trở nên mờ mịt, trống rỗng. Cô không nhận ra mình bị ấn xuống ghế, hay cái vỗ nhẹ an ủi của Calvin trên bàn tay giá lạnh của cô.

Sự trống rỗng kỳ diệu, đầy che chở không tồn tại lâu. Những giọng nói xâm nhập vào ý thức cô khi mọi người bắt đầu giới thiệu với nhau, và cô chậm chạp nhìn quanh văn phòng trong một nỗ lực định hướng cho chính mình, nhưng cô rất cẩn thận không nhìn về phía Brett. Evan Brady cũng ở đó, tất nhiên, năng lực trí óc của anh ta thực tế bắt đầu hoạt động tích cực. Owen McCary, trợ tá chương lý quận, ngồi sau bàn ông ta nhìn hệt như đúc khuôn từ một mẫu người California tóc vàng điển hình, ngoại trừ vẻ từng trải trong ánh mắt ông ta. Ngoài ra ở trong phòng còn một người nữa, một người đàn ông cao, tóc bạc, và ông ta được giới thiệu là Benjamin Stiefel, một luật sư của Carter-Marshall.

Cô có thể cảm thấy sức áp đảo của mắt Brett nung nóng cô, cảm nhận được anh mong muốn cô nhìn vào anh, và cô càng thu mình lại hơn. Cô tự khoá bản thân trong những ý thức của mình, chìm sâu trong những ý nghĩ mang cô đi xa khỏi cuộc gặp mặt này. Để Calvin đi mà giải quyết. Đây là lý do mà cô thuê anh ta.

Ngay giây phút cô bước vào trong phòng, anh thấy mình thở thật khó khăn, đến gần như không thể. Cô quá nhợt nhạt, nét mặt cô bất động, và cô thậm chí nhìn còn mong manh hơn là anh nhớ. Cái miệng rộng, hay nói cười tươi tắn tỉnh của cô giờ lặng lẽ. Lúc này chẳng tìm thấy dấu nụ cười đáng yêu, lời cuốn làm miệng cô cong cong, mặc dù tất nhiên anh không mong cô sẽ mỉm cười, nhưng không phải thế này. Anh đã chờ đợi cô sử dụng hết mức sức quyến rũ của mình, trò đùa giỡn của hàng mi chớp chớp trên đôi mắt sáng của cô làm nguôi ngoai nổi tức giận trong lòng anh, nhưng thay vì vậy, cô ngồi như một bức tượng bằng đá thanh nhã, không hề nhìn vào anh, cho dù là anh mong muốn dữ dội cô sẽ làm vậy. Anh muốn mắt cô gặp mắt anh. Anh muốn khẳng định chắc chắn với cô mọi việc sẽ được xử lý ổn thoả.

Cô đã treo máy không nghe anh đêm qua, và mặc dù anh muốn lắc cho cô rụng răng vì thế, anh cảm nhận được anh hiểu cô cảm thấy thế nào. Cô đã không biết rằng anh đang đưa cho cô tự do.

Cô đang nghĩ cái quái gì vậy? Nét mặt cô luôn thật biểu cảm, thật sống động, nhưng bây giờ trông như cô đang đeo một cái mặt nạ vậy. Tại sao cô không nhìn vào anh? Khi cô nghe thấy lời đề nghị, cô có khóc không? Anh không thể chịu đựng được ý tưởng thấy cô khóc, thậm chí là vì khuấy khoả. Anh sẽ đưa cô ra khỏi đây, tới một chỗ mà họ có thể ở một mình với nhau, rồi anh sẽ lau khô nước mắt cho cô, và bắt đầu quá trình gắn kết lại mối quan hệ của hai người. Nếu cô chỉ nhìn vào anh một chút.

“Cô Conway. Tessa,” Calvin Stine nói nhẹ nhàng, lôi kéo sự tập trung của cô vào anh ta. Ánh nhìn của cô quay sang anh ta ảm đạm, chờ anh ta nói cho cô hay tại sao anh lại kéo cô ra khỏi cái kén che chở của ý thức cô.

Anh ta cầm tay cô, ôm nó trong cả hai tay anh ta để làm ấm những ngón tay lạnh giá của cô. “Ông Rutland đã đề xuất, với sự đồng ý của văn phòng Chương lý quận, rằng lời buộc tội chống lại cô sẽ bị huỷ bỏ nếu cô đồng ý ký vào bản nhận tội, và trả lại khoản tiền đã bị lấy mất.” Anh ta nói dịu dàng, quá dịu dàng đến nỗi chỉ có mình cô có thể nghe tiếng anh ta. Những người khác trong phòng sẽ nghĩ là họ đang hội ý, chứ không phải anh ta đang diễn giải cái gì đó đáng lẽ cô phải tự mình nghe được. Nhưng đôi mắt xám của Calvin vẫn dịu dàng khi chúng lướt khắp khuôn mặt cô. “Tessa, cô có hiểu không?”

“Có, tôi hiểu,” cô thì thầm.

Có một nét gì choáng váng, ám ảnh trong mắt cô , và theo bản năng, anh ta chuyển tới đứng trước mặt cô, che cô khỏi cái nhìn của những người khác trong phòng. “Tôi khuyên cô nên chấp nhận lời đề nghị của họ,” anh ta thì thầm khẩn thiết. “Cô chịu đựng như thế đủ rồi. Tôi không thể nói cô hay sẽ rủi ro thế nào nếu phải ra trước toà.”

Giọng nói kiềm chế của cô hầu như không nghe được. “Anh không nghĩ tôi có một chút cơ hội nào được tuyên bố trắng án à?”

“Tôi e là chỉ có một cơ hội rất rất nhỏ, vì những chứng cứ rất chắc chắn. Đừng bỏ lỡ cơ hội này. Cô không thể sống nổi trong tù đâu,” anh ta nói giận dữ.

Tại sao anh ta lại tức giận? Anh ta đã không tin cô vô tội, không tin ngay từ đầu. Nhưng dưới con mắt luật pháp, thậm chí kẻ phạm tội cũng được quyền có người đại diện hợp pháp, và đó là cái mà anh ta đang cung cấp cho cô lúc này. Anh ta đang cố gắng đưa cho cô lời khuyên tốt nhất mà anh có thể có.

Một hơi thở nhẹ thoát ra khỏi phổi cô trong lúc sự kiệt sức lan khắp chân tay cô. “Tôi sẽ phải ký bản nhận tội phải không? Một bản tự thú à?”

“Đấy là điều họ muốn, đúng vậy.”

Lúc này cô mới mỉm cười, một cử động chậm chạp của đôi môi tái nhợt. “Nhưng tôi không phạm tội.”

Một cái nhìn tuyệt vọng hiện trong mắt anh ta. “Đừng nghĩ đến nó, Tessa. Hãy nắm lấy cơ hội họ trao cho cô rồi biến mất đi với nó.”

“Tôi sẽ phải chạy trốn. Tôi chắc chắn sẽ không thể nhìn mặt mình trong gương vào các buổi sáng. Lòng tự trọng của tôi, thanh danh của tôi, là tất cả tôi còn giữ được, và tôi sẽ không còn giữ được chúng nữa nếu tôi ký vào một bản nhận tội không đúng sự thực. Nó sẽ là một hành động của kẻ hèn nhát.” Giọng cô vỡ ra vài lần, và âm thanh khàn khàn căng thẳng, nhưng cô cố nói lên ý nghĩ của cô.

“Trời đất, đây không phải là lúc cho lòng cao thượng!”

“Không, tôi không cao thượng chút nào hết. Tôi đang tuyệt vọng.” Cô xoay bàn tay cô trong tay anh ta cho tới khi cô nắm được hai tay anh ta, cố gắng làm anh ta hiểu cô. “Tôi sẽ không làm thế. Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể nhận cái gì tôi không làm.”

Anh ta kìm lại lời nguyên rửa đã sẵn sàng bật ra trên môi. Anh ta cũng nhợt nhạt và vã mồ hôi. Đứng sau anh, những người khác đang ngồi nhấp nhóm không yên, ngạc nhiên vì mấy câu hội ý quá lâu, về nài nỉ khẩn thiết mà họ nghe loáng thoáng được qua giọng nói thì thầm của Calvin. Tessa thả tay Calvin ra và đứng dậy. Mắt cô nhìn thẳng vào Owen McCary. Cô không dám nhìn nơi nào khác.

“Tôi từ chối chấp nhận lời đề nghị,” cô nói, gắng sức nói to đủ nghe. “Tôi không thừa nhận điều gì tôi không làm.”

Brett đứng bật dậy, thốt ra một lời nguyên rửa thô bạo. Tessa không nhìn vào anh, nhưng cô cảm nhận được anh đang bước thẳng tới chỗ cô, và trái tim cô như ngừng đập. Bám chặt vào cánh tay Calvin, cô bước qua mặt Brett như không hề có anh ở đó, hay anh là một kẻ vô hình .

Cánh cửa đóng lại sau lưng họ, và chỉ còn lại bầu không khí im lặng trong phòng, Evan khẽ chữi thề. Brett quay lại đối mặt với anh ta, mắt anh cháy bỏng một thứ tình cảm không thể nói rõ. Một cảm giác kinh hoàng cầu xé lòng anh. “Trời đất ơi, tôi đã làm gì cô ấy vậy?” anh nghẹn lời. “Cô ấy vô tội. Cô ấy không làm chuyện đó!”

Benjamin Stiefen thở dài. “Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này.”

Thế là đã nói hết rồi đấy, Brett nghĩ thù nghịch. Như một con thú hoang, anh quay lại Owen McCary. “Quảng ngay lời buộc tội đi. Quảng hết đi. Ngay lập tức.” Từng từ thoát khỏi miệng anh như những viên đạn.

McCary cũng run, nhưng ông ta vẫn nói. “Ông Rutland, chứng cứ chống lại cô ta rất thuyết phục_”

“Tôi biết chúng thuyết phục thế nào,” Brett ngắt lời sỗ sàng. “Tôi chính là người tìm ra chúng. Nhưng tôi đã không nhìn đủ xa. Tôi không phát hiện ra người đã dựng nên chúng nhằm làm Tessa phải chịu tội. Tôi đang rút lại lời buộc tội, ngay lúc này.”

Benjamin Stiefen cố xen vào một lời cảnh báo. “Brett, tôi không nghĩ Ông Carter sẽ chấp nhận.”

“Tôi không yêu cầu ông ấy phải chấp nhận. Tôi có quyền rút lại lời buộc tội, và tôi đang làm thế. Ông ta sẽ có kẻ trộm của ông ta, được thôi. Tôi sẽ dâng hẳn cho Joshua Carter trên một cái đĩa bạc.”

Cặp mắt đen của Evan cũng tràn ngập nỗi giận dữ như Brett. “Ben, chúng ta suýt tống một người phụ nữ vô tội vào tù. Nó đã không đúng ngay từ đầu. Nó không phù hợp với con người của cô ấy. Chúng tôi sẽ thông báo cho Ông Carter biết chúng tôi vẫn đang tiếp tục công việc, và nếu ông ấy không muốn vậy,”
Evan nhún vai “cứ để ông ấy sa thải chúng tôi cũng được.”

Brett lờn lộn bước trong phòng như một con thú bị giam trong lồng, sức kiềm chế của anh bị phá hủy hoàn toàn bởi những sự kiện vừa xảy ra. Không cần thiết phải suy nghĩ cho có logic, anh biết ngay khi cô từ chối lời đề nghị của anh vì cô vô tội. Bằng bản năng anh đã biết ngay, và không hề nghi ngờ. Anh đã dồn cô vào cơn hiểm nguy, làm cô đau đớn anh cau mặt với ý nghĩ không biết anh đã làm cô tổn thương sâu sắc đến đâu. Chẳng trách gì cô đã không thể nhìn vào anh!

Anh sẵn sàng cho đi hết để kéo thời gian quay ngược lại, để xóa sạch cái tuần vừa qua khỏi ký ức của cô như nó không hề tồn tại. Mỗi bản năng che chở của nam nhi trong anh bị khuấy động, và xỉ nhục, vì anh đã gần như phá hủy chính người mà anh yêu nhất trên đời. Anh phải tìm cho ra kẻ tham ô, để minh oan cho tên tuổi của Tessa trong tâm trí của mọi người cũng như trong lý lịch của cô. Đây là sự bồi thường duy nhất mà anh có thể trao cho cô.

9. Chương 9

Calvin không muốn bỏ lại cô một mình. Anh ta đưa cô quay về căn hộ của cô, nhưng có vẻ hoàn toàn không có khả năng rời khỏi cô một bước. Cô ngồi trên trường kỷ và theo dõi anh ta khi anh ta lảng vảng không ngừng quanh cô, tự hỏi không biết anh ta muốn gì? Anh ta cũng không ngừng theo dõi cô, với một cái nhìn khổ não trong đôi mắt xám, như vẻ anh ta vẫn không thể tin nổi việc cô vừa làm.

Cuối cùng bước chân của anh ta bắt đầu tác động đến thần kinh cô, thậm chí xuyên qua cả sự sợ hãi trong tình cảm mà cô đang giam mình vào. “Calvin, tôi xin lỗi,” cô nói với giọng nhẹ nhàng nhất mà cổ họng rất bóng của cô cho phép. “Tôi biết anh đã khuyên tôi làm điều thực tế nhất.”

“Không phải thế.” Giọng anh ta nghèn nghẹt. “Chỉ là...à , chớ thật, tôi đã quên cách tin tưởng vào một ai đó, để đơn giản có thể coi trọng lời nói của họ trong một vấn đề. Tôi nên tin vào cô, nhưng tôi đã không làm. Tôi đã quá bất cần đạo lý đến nỗi tôi nghĩ việc cô phạm tội hay vô tội cũng không quan trọng với vai trò một luật sư như tôi.

“Nó không quan trọng. Không thể là vấn đề quan trọng, nếu không anh sẽ không có khả năng làm đúng công việc của anh.” Tại sao cô lại cố an ủi anh ta? Cô đã rất mệt, và cô muốn đi ngủ. Nếu anh ta về đi, cô sẽ có thể cuộn trong chăn và nằm trên trường kỷ. Cô cảm thấy như mình không có khả năng cố gắng thêm chút nào nữa. Hai chân và hai tay cô nặng như chì, và sự mệt nhọc như muốn níu cô xuống.

Ai đó gõ cửa, với những âm thanh như họ đang sử dụng cả nắm đấm tống thình thình vào cánh cửa. Calvin nhìn cô, nhưng Tessa không có cử động nào chứng tỏ cô sẽ đứng dậy trả lời. Cô tiếp tục thu mình ngồi thật yên, giống như một con vật nhỏ nép mình lại khi thấy bóng điều hâu bay ngang, nên anh ta phải tự ra mở. Brett Rutland đứng chắn ngay cửa, mặt anh tối thui và dữ tợn, mắt anh tàn bạo. “Cô ấy sao rồi?” anh quát .

Calvin quay lại nhìn Tessa, nhưng cô vẫn chăm chăm nhìn thẳng trước mặt, không hề liếc sang phía họ. Brett huých vai đẩy anh ta sang bên cạnh, không thèm để ý đến vẻ khó chịu của Calvin, “Ông Rutland, thế

này khá là không hợp pháp__”

“Tôi cóc thêm quan tâm đến hợp pháp,” Brett quát, bước qua chỗ Tessa và ngồi xổm xuống trước mặt cô để anh có thể nhìn thấy mặt cô. Ánh mắt cô trượt khỏi anh nhìn chăm chăm một cách mù quáng vào một điểm nào đó trên tường. Anh đưa tay ra nắm lấy tay cô, và cái đụng chạm thật nhẹ đó làm anh giật nảy mình. Đã quá lâu rồi từ khi anh được sờ lên da cô đủ gần để hít thở, cảm nhận mùi hương huyền ảo của cô. Anh muốn bế cô lên tay và ôm cô sát vào người, nhưng cô quá nhột nhật và cứng đờ, thực tế cô chẳng cần một cử động rõ rệt nào mà đã lùi xa anh. Hai bàn tay cô lạnh như băng. Anh đoạt lấy bàn tay kia của cô và cầm cả hai trong tay anh, cố gắng sưởi ấm chúng.

“Tessa, anh rút lại lời buộc tội rồi. Em có hiểu không? Em trong sạch. Em không phải sợ nữa đâu.”

Calvin khích động không nói lên lời. “Cái gì? Anh rút lại lời buộc tội rồi à? Nhưng tại sao__ Tôi không hiểu.”

“Tôi sẽ giải thích cho anh trong một phút nữa,” Brett nói, vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt Tessa. “Tessa, em có hiểu anh đang nói gì với em không?”

“Có,” cô thầm thì, quá tê liệt để có cảm giác gì đó, không khuây khoả, hay ngạc nhiên, hay thậm chí tò mò. Cô không muốn cảm nhận gì hết; cô không muốn nghĩ ngợi gì hết. Không phải bây giờ, với Brett đang ở quá gần. Tại sao anh không đi đi? Tại sao anh không bỏ tay cô ra?

“Giọng em bị sao thế?” anh hỏi sắc sảo.

Lúc đó cô mới nhìn anh, và anh hít vào một hơi, chấn động mạnh vì cái nhìn trong mắt cô. “Cút đi.”

Một cái gì đó trong mắt cô, trên mặt cô, làm anh phải buông cô ra. Anh thả tay cô và đứng dậy, nét mặt màu đồng của anh xạm lại. “Chúng ta nói chuyện trong bếp,” anh bảo Calvin, và hai người đàn ông rời khỏi phòng. Tessa ngồi yên tại chỗ, lo lắng hoảng sợ rằng họ đang thảo luận về cô, nhưng nói cho cùng thì cô cũng chẳng có khả năng vào đó khi Brett đang ở đó. Sự hiện diện của anh áp đảo cô, mang lại quá nhiều nỗi đau để cô có thể kìm nén được, để cô thậm chí đương đầu bằng mọi cách ngoại trừ chấp nhận sự tồn tại của nó. Cô không thể xem xét nó, định nghĩa nó rõ ràng, cô không thể đối mặt với nó.

Có vẻ như thời gian trôi qua quá chậm, như thể họ đã biến mất hàng giờ trong bếp. Cô mong muốn một cách tuyệt vọng được nằm xuống và ngủ, nhưng cô không dám, không với Brett đang ở quá gần. Họ có thể nói về chuyện gì được? Chắc chắn không phải không có những trở ngại hợp pháp liên quan tới việc bỏ qua lời buộc tội chống lại ai đó? Lời buộc tội đã bị bỏ qua, anh đã nói vậy. Cô đã tự do. Cô không còn bị bóng ma ác nghiệt của nhà tù treo lơ lửng trên đầu nữa. Tại sao có vẻ như cô lại chẳng có cảm giác gì vậy?

Khi họ ra khỏi bếp, Calvin lại gần và xiết chặt tay cô. “Cô sẽ ổn thôi,” anh ta đoán chắc một lần nữa với cô. “Ông Rutland sẽ trông nom giải quyết hết mọi việc. Tôi phải quay lại văn phòng đây, nhưng tôi sẽ liên lạc lại với cô sau.”

“Chờ chút,” Tessa thì thào tuyệt vọng, mắt cô toé lửa nhìn Brett. Anh ta sẽ không bỏ cô một mình với Brett chứ?

“Ông Rutland sẽ trông nom giải quyết hết mọi việc,” Calvin nhắc lại; rồi anh ta thả tay cô ra và bước ra cửa. Tessa cố gắng nhúc nhích chân. Cô phải dừng anh ta lại; cô phải làm gì đó. Cô không thể ở đây với Brett! Nhưng Brett đã dời chỗ, đôi vai rộng của anh chắn đường cô khi anh đưa Calvin ra cửa, và Tessa do dự, không muốn đi quá gần anh. Anh đóng cửa sau lưng Calvin, và quay lại đối diện cô.

Tuyệt vọng mang lại cho cô sức mạnh. Cô nuốt vào, làm cổ họng cô thắt chặt lại vì đau, nhưng cô nhìn thẳng vào anh và nói khàn đục, “Cút ra khỏi nhà tôi.”

“Giọng em bị sao vậy?” anh hỏi lại, không đếm xỉa đến mệnh lệnh của cô. Trước khi cô có thể tránh khỏi anh, anh bước tới đứng thật sát vào cô, và lần đầu tiên cô để ý thấy anh cầm một ly cốc thủy tinh trong tay, một ly đựng đầy một thứ chất lỏng trong vắt, hơi vàng. Anh đặt ly vào tay cô, quán ngón tay cô quanh nó, nó quá nóng đến nỗi cô gần như không thể nắm vào được.

“Nước chanh nóng,” anh nói. “Uống đi. Nó tốt cho họng của em đấy.”

Cảm giác giống như thiên đường với những ngón tay giá lạnh của cô, và vì đó là một phương thuốc chữa bệnh mà cô thường xuyên được dùng khi còn là một đứa trẻ, cô nâng ly lên môi và cẩn thận uống một ngụm nước nóng bỏng, thơm thơm, vị chua chua, ngọt ngọt. Hương vị gợi lên một ký ức ngọt ngào trên lưỡi cô, và làm cổ họng cô bỏng rát, nhưng tất cả những cảm giác đó đều thật tốt.

“Giọng em bị sao vậy? Em bị ốm hả?”

Tại sao anh không thể chỉ để cô một mình? Anh sẽ lại tiếp tục làm phiền cô bằng việc nhắc đi nhắc lại một câu hỏi cho đến khi cô phải gào lên, hay phát điên, hay cả hai. “Không, tôi không ốm!” cô gào, nhưng chỉ phát ra những âm thanh ào ào, the the.

“Vậy em bị sao?”

Tính kiên trì của anh ăn mòn cô, phá huỷ sự kiềm chế của cô, nhưng mặt khác, anh là người đàn ông duy nhất có khả năng làm cô phải phản ứng theo những cách mà cô không thể kiềm chế được. Cô giật người ra khỏi anh, một cơn run rẩy không rõ ràng bắt đầu làm cơ thể cô rung lên khi cô nhìn anh chăm chú, nhìn khuôn mặt cứng rắn, đẹp trai và ánh xanh biếc đến choáng váng của mắt anh, cùng một khuôn mặt và đôi mắt đã làm cô choáng váng ngay từ lần đầu tiên cô gặp anh. Cô yêu anh, và anh phản bội cô. Cơn run rẩy trở nên tồi tệ hơn, và đột nhiên cô nổi cơn thịnh nộ, mặt cô rúm rỏ khi cô hét thẳng thứ chất lỏng trong ly vào anh. “Mẹ kiếp anh! Tôi căm thù anh! Tôi căm thù anh, anh có nghe không?”

Đêm trước, âm thanh của giọng nói anh đã làm gãy vụn cái hàng rào cô đã dựng quanh nỗi đau của mình, và bây giờ anh lại làm sụp đổ sự kiềm chế cô đã áp đặt lên cơn giận ngàn ngút trong lòng cô. Cô lao vào anh, hai nắm tay cô đâm vào mặt anh, ngực anh, và bất cứ nơi nào trên cơ thể anh mà cô có thể chạm đến, gào lên hung dữ bằng giọng khàn khàn của cô, nhưng áp lực trong cổ họng cô quá nhiều nên giọng cô bắt đầu trở nên yếu dần, cho đến khi cô gào đến mấy cũng chỉ là tiếng ào ào trong cổ họng. Những giọt nước mắt chảy như suối trên má cô trong khi cơn điên giận vẫn chưa hề nguôi. Brett giật đầu ra sau, bảo vệ mặt anh, nhưng anh vẫn đứng nguyên đó và để cô đâm thình thịch lên ngực anh, chấp nhận chịu đựng những cú đâm và nỗi đau, cơn thịnh nộ, tim anh nhức nhối vì những gì anh đã gây nên cho cô. Khi sức lực cô đã kiệt, cô yếu ớt ngã mình vào anh, và chỉ tới lúc đó anh mới đặt tay vòng quanh cô, giữ yên những nắm tay đang đập yếu đuối vào ngực anh.

“Bé yêu, anh sẽ để em dội nước sôi vào anh nếu việc đó làm em cảm thấy khá hơn,” anh nói rồi rạc, vùi môi anh vào tóc cô, trán cô, hai bên thái dương cô. “Trời ơi, nếu anh có thể làm lại từ đầu!” Đó là một tiếng than chua xót từ sâu thẳm tâm hồn anh.

Cảm giác vòng tay anh quanh cô quá đau đớn đến nỗi cô gần như không thể chịu được, nhưng cô cũng không đủ khả năng để đẩy anh ra. Áo sơ mi và áo khoác ngoài của anh nhóp nhép vì nước chanh cô đã hắt vào anh, và nó cũng làm tóc cô, mặt cô nhóp nhép theo, nhưng đầu cô vẫn ngã mệt mỏi trên vầng ngực rộng lớn của anh. Nước chanh không thể phá hỏng vải len đắt tiền, cô mơ hồ nghĩ, nhưng cô cô rất mừng là anh sẽ phải trả giá đắt để làm sạch nó.

Căn phòng chuyển động xoay tròn quanh cô khi anh xốc cô lên tay và bế vào trong bếp, nơi anh đặt cô ngồi xuống một cái ghế. Anh nhúng ướt một cái khăn giấy và lau lớp nước chanh nhóp nhép trên mặt cô rồi chấm nhẹ lên tóc cô. Rất nhẹ nhàng, anh rút những cái ghim khỏi búi tóc trên đầu cô, vọc những ngón tay trong tóc cô, thả đám mây sẫm màu tràn xuống vai cô. Rồi anh đổ thêm một ly nước chanh nữa và ấn vào tay cô. “Đây là cốc nước chanh cuối cùng rồi đấy nhé. Cứ hắt nó vào anh nếu em muốn, nhưng nó sẽ có tác dụng tốt hơn cho em nếu em uống nó.”

Cô ngoan ngoãn vâng lời uống ly nước chanh, quá kiệt sức và trống rỗng để làm gì khác, nhìn theo anh khi anh cởi bỏ áo khoác ngoài và ném nó lên thành ghế, rồi cởi khuy áo sơ mi rồi cũng lại cởi luôn ra. Cảnh tượng thân hình để trần đến thất lễ, mạnh mẽ của anh làm dạ dày cô nôn nao. Cô đã từng quần quýt tay trong lớp lông sẫm phủ trên lồng ngực rộng của anh, đã để ý thấy màu nó sẫm hơn màu nâu vàng có những vệt sáng như ánh mặt trời của tóc anh. Ký ức của cách thân hình anh phản ứng với những ngón tay âu yếm ve vuốt, tìm tòi của cô làm cô giật mình đưa mắt khỏi anh để nhìn chăm chăm mù quáng xuống sàn nhà trong lúc anh lau nước chanh ở trên ngực và vai mình, nhưng cô cô vẫn nhìn thấy trong tâm trí cô cách những cơ bắp trên cánh tay, lưng anh cong lại khi anh cử động, bắp tay anh vòng lên, gợn sóng.

“Nào, uống hết đi em,” anh nói nhẹ nhàng, và cô nhảy chồm lên, vì cô không nhận ra anh đã đến ngay sát.

Anh đang dùng một cái khăn lau khắp mình, nhưng vẫn chăm chú theo dõi cô. Cô uống hết phần nước chanh còn lại, rồi đưa cho anh chiếc ly rỗng. Anh tráng qua và đặt nó lên giá cho khô, rồi quay lại chỗ cô, cúi xuống, một tay luồn dưới khoeo chân cô, còn tay kia tay vòng qua lưng cô. Anh nhắc cô lên, và Tessa bật ra một tiếng kêu khàn khàn phản đối.

“Thôi nào ,” anh vỗ về. “Đừng cố nói, em sẽ làm đau cổ họng thêm đấy. Em kiệt sức rồi, và em cần ngủ. Anh sẽ chỉ đặt em lên giường thôi. Khi nào thức dậy em sẽ cảm thấy khá hơn, lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện.”

Anh đưa cô vào trong phòng ngủ, và nỗi sợ hãi làm cô vịn vào vòng tay anh, nhưng tất cả sức lực của cô đã rời bỏ cô, và anh cởi bỏ quần áo cho cô dễ dàng như cởi quần áo cho một đứa trẻ đang giận dỗi. Khi cô không còn gì trên người, anh đặt cô vào giữa những tấm chăn mát mẻ, rồi lại phía cửa sổ, kéo những tấm màn xuống, cảm những tia nắng mặt trời California không được bén mảng vào phòng. Cô nằm đó ớn lạnh, không muốn ngồi dậy trong khi anh đang ở đó, phớt trần cô ra cho anh một lần nữa, và tương đương như thế, cô cũng không muốn nằm trên cái giường này. Anh tháo giày và tất, rồi cởi quần và quăng xuống.

Tessa gắng sức ngồi dậy, một lời phản đối câm lặng trên môi cô. “Đừng, đừng cố nói gì hết,” anh nói nghiêm nghị, rút chân ra khỏi quần đùi và tới với cô hoàn toàn khoả thân không hề e ngại. Anh lên giường với cô và ấn cô nằm lại xuống gối. “Chỉ ngủ thôi, bé con. Anh sẽ ôm em, chỉ thế thôi. Anh noi trước rồi, không nói chuyện đâu đấy,” anh nhắc lại khi cô lại cố gắng nói gì đó. “Em bắt họng em làm việc quá sức rồi, và bây giờ em sẽ phải để cho nó nghỉ.” Anh kéo cô áp vào anh, thân hình trần truồng của anh nung nóng cô như một cái lò sưởi, hơi ẩm bao phủ cô và chìm ngập trong cô. Vòng tay anh như một cái cùm bằng da thịt, xiết chặt quanh cô, và cái hõm trên vai anh làm thành một nơi nghỉ ngơi thuận tiện cho đầu cô gối lên. Sức ép khẩn thiết đầy nam tính của anh làm cô vùng vẫy yếu ớt một lúc, nhưng anh không làm hành động nào có tính tán tỉnh tình dục với cô, chỉ đơn thuần ôm cô, và cô quá mệt mỏi nên cuộc đấu tranh của cô ngừng ngay sau một lúc ngắn ngủi.

“Ngủ đi, em yêu, anh thì thăm, và cô ngủ.

Nhiều giờ sau, cô thức dậy trong bóng tối hoàn toàn và với nhu cầu phải sử dụng nhà tắm. Cô chiến đấu với vòng ôm xiết chặt của anh và những tấm trải giường lũng nhùng để thoát ra, loạng choạng, vẫn còn ngái ngủ, vào phòng tắm. Khi cô ra ngoài thì anh đang đứng dựa vào tường bên ngưỡng cửa, chờ cô. Không nói một lời, anh đưa cô về lại giường và một lần nữa thu xếp để cô nằm trong vòng tay anh. Tessa vui mặt cô vào nơi cổ khoẻ mạnh, ấm áp của anh, hít thở mùi thơm nhẹ như xạ, không thể quên của da anh, và lại chìm sâu vào giấc ngủ, những giấc ngủ dài, vô thức chính là những gì cô cần cho cả cơ thể và tinh thần cô.

Khi cô thức lại lần nữa, cô đang nằm một mình trên giường, và với một cảm giác nhạy cảm vô điều kiện với ánh sáng mặt trời và sự chuyển vận của thời gian làm cô nhận ra trời đã ngả chiều, nó có nghĩa cô đã ngủ hơn hai mươi tư giờ là ít nhất. Cô cảm thấy đỡ dần vì ngủ nhiều, nhưng vẫn khoẻ hơn lúc trước khi ngủ mà tới bây giờ cô cảm thấy như đã là cả một thiên thu. Brett có còn ở trong nhà cô không nhỉ? Kỳ cục, cô không thấy hoảng sợ bởi khả năng anh vẫn còn đây. Được nghỉ ngơi đủ, bây giờ cô đã có khả năng đối mặt với anh. Ra khỏi giường, cô quần mình trong một cái áo choàng, hơn là phải mất công tìm quần áo và vào phòng tắm. Tắm dưới vòi sen là thứ cấp thiết nhất trong kế hoạch của cô, và cô tắm thật lâu, để cho dòng nước mát rửa sạch đầu óc lơ mơ của cô.

Những lễ nghi nhỏ nhẻ trong việc đánh răng và chải đầu thật dễ chịu, làm cô cảm thấy khá hơn lúc trước. Phát hiện ra Brett đang kiên nhẫn chờ ngoài phòng tắm làm toàn thân cô run rẩy phản ứng, nhưng nỗi sợ hãi đã không còn nữa.

“Bữa sáng đang chờ em,” anh thông báo, rồi khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười không lấp lánh trên mắt anh. “Anh đoán là bây giờ vẫn là bữa sáng, mặc dù đã gần bốn giờ chiều rồi. Anh ước chừng em sẽ thích cháo bột yến mạch, nếu không em đã không mua nó, và đó là thứ dễ nuốt nhất cho cổ họng của em. Cổ họng em thế nào rồi? Em có thể nói được chưa?”

“Được,” cô trả lời, hơi xấu hổ vì giọng cô ồm ộp như ech kêu.

Bàn tay cứng và ấm của anh vươn tới cổ tay cô, và trước khi cô có thể giật ra, anh cúi xuống và hôn nhanh lên môi cô. “Đừng lo. Em sẽ sớm lấy lại giọng thôi mà,” anh an ủi, âu yếm đẩy cô về phía bếp bằng áp lực của bàn tay anh.

Cô quá ngơ ngác bởi cái chạm khẽ của môi anh trên môi cô làm hai tay cô run rẩy khi cô ăn cháo bột yến mạch nóng, đồ ăn mà anh đã chuẩn bị ngay khi nghe tiếng cô lục đục tỉnh dậy. Tại sao anh lại hôn cô? Quan trọng hơn, tại sao anh lại mất công ở lại cả đêm với cô? Chắc chắn không phải vì tình yêu, cô mệt mỏi nghĩ. Hối hận, có thể. Tốt thôi, đây là thập giá mà anh phải tự vác lấy, vì cô đã có vấn đề riêng của cô phải lo, và điều ít nhất có thể là rũ bỏ anh. Nếu như cô có thể. Nếu như cô có thể nhìn thấy một ngày khi cô không còn nghĩ tới anh, thậm chí chỉ cần thức dậy buổi sáng mà không mong mỏi rằng anh đang ở cạnh cô. Chẳng hiểu sao, cô chỉ không nghĩ ngày đó sẽ có bao giờ tới.

Anh đang mặc một bộ quần áo mới, cô để ý, quần khaki và áo thun trắng ôm sát người, với tay áo xắn cao để lộ cánh tay khỏe mạnh. “Anh về khách sạn lúc nào thế?” cô hỏi giọng khản đặc, chỉ vào quần áo anh.

“Anh không về. Anh gọi Evan, và anh ấy mang quần áo lại đây cho anh. Anh không muốn để em lại, dù chỉ một giờ.”

Cô ngẫm nghĩ uống một ngụm cà phê, và phải mất một lúc cô mới bắt đầu nói. “Em ổn. Em sẽ không làm gì ngu ngốc đâu, nếu đây là điều anh đang nghĩ tới.”

“Không, đây không phải là điều anh nghĩ. Anh chỉ sợ em thức dậy lúc anh ở ngoài, và khoá cửa không cho anh vào,” anh nói rành mạch.

Cô gật đầu. “Đúng thế,” cô nói.

“Anh không thể bỏ lỡ cơ hội, không phải bây giờ.” Giọng anh trở nên khô khan. “Anh biết anh không thể đền bù lại cho em những đau khổ em đã phải trải qua suốt tuần vừa rồi, nhưng anh thề anh sẽ dùng hết thời gian còn lại của đời anh để cố gắng đền bù cho em.”

Tức giận nổi sóng trong cô. “Tôi không cần anh hối hận! Tôi nói với anh rồi, tôi rất ổn.”

Anh uống cà phê của mình, không đáp lại lời tuyên bố nóng nảy của cô. “Anh đã gọi Di em,” anh nói, làm cô hoàn toàn ngạc nhiên. “Anh đã tìm thấy số của bà trong sổ điện thoại của em. Tiện thể, em để tên bà ở vần chữ D, thay vì vần S.”

“Bà là Di Silver, chứ không phải là dì Silver,” Tessa rói ruột thì thầm. “Tại sao anh lại phải gọi bà?”

“Anh biết dì đã phải lo lắng cho em, và anh muốn bà biết rằng mọi việc đã qua, ít nhất là về phía em. Anh thì vẫn còn phải bắt tên ăn cắp,” anh nói thêm dứt khoát.

Tessa lại bị ngạc nhiên lần nữa. “Anh nói thế có ý gì?”

“Anh biết em không làm chuyện đó.”

“Anh biết? Thế còn tất cả những chứng cứ vững chắc của anh thì sao?” cô hỏi, bối rối đứng lên.

“Anh sai. Em không làm việc đó.”

Về đêm tỉnh trong ánh mắt anh gây nên một tác động trái ngược với cô; nó làm cô bàng hoàng thay vì trấn an cô. Cô đã không thật sự nghĩ tới những lý do của nó, đã không tự đặt câu hỏi lý do nào làm anh rút lời buộc tội. Cô đã đơn giản cho rằng đó là vì anh cảm thấy thương hại cho cô, hay có lẽ lương tâm bị cắn rứt vì sự thật là anh đã quyến rũ cô chỉ vì mục đích điều tra. Để nghe anh nói một cách thẳng thừng rằng anh nghĩ cô vô tội là điều khó khăn nhất cô có thể đón nhận.

“Tôi không hiểu,” cô nói dao động. “Tại sao bây giờ anh lại tin tôi, lúc trước anh không tin tôi cơ mà? Những chứng cứ vẫn giữ nguyên chứ? Hay là anh biết thêm điều gì khác?”

“Không. Chẳng tìm thêm được chút thông tin nào hết.” Sẽ mất nhiều thời gian để giải thích những cảm giác của anh cho cô hiểu, và cô đang nào thì cô cũng vẫn chưa sẵn sàng để lắng nghe. Anh đã nằm thức rất lâu đêm qua, ôm cô trong vòng tay trong lúc cô ngủ, rà soát lại cái ý nghĩ đột ngột, mạnh mẽ của anh rằng anh đã sai khi buộc tội cô. Một phần là choáng ngợp vì nhận ra cảm giác kiên định của cô về danh dự quá mạnh mẽ đến nỗi cô sẽ không phản bội lại nó, thậm chí cả khi để bảo vệ bản thân cô. Nhưng nhiều hơn nữa, là cách mà cô yêu, cái cách cởi mở, không giữ lại chút gì cho mình khi cô dâng tặng bản thân cô, và sự trinh trắng của cô, cho anh. Cô đã hai mươi lăm tuổi, và cô đã hứa hôn hai lần trước đây. Anh chắc chắn không mong chờ cô còn là một trinh nữ. Chẳng ai nghĩ thế cả. Cô sẽ không còn là một trinh nữ nếu

thiếu một tư cách đứng đắn, một sự hiểu biết thâm kín rằng có lẽ cô vẫn chưa sẵn sàng cam kết bản thân với một loại quan hệ thân mật với đàn ông. Cô đã không yêu vị hôn phu của cô đủ nhiều để tha thứ cho tính không chung thủy của anh ta, và cô cũng không yêu anh ta đủ nhiều để trao cho anh ta bản thân cô.

Anh cảm thấy sự căng thẳng cuộn trong bụng. Cô có yêu anh nhiều đủ để tha thứ cho anh không? Cô đã yêu anh đủ nhiều để dâng hiến cho anh vị ngọt ngào của cơ thể cô, nhưng đó là trước khi anh đã đánh cắp tình yêu của cô và chà đạp lên nó. Anh sẽ phải làm gì đây nếu cô không thể tha thứ cho anh?

Tessa đứng ngập ngừng cạnh ghế cô, nét biểu hiện trên mặt anh làm cô né tránh chủ đề chính. Thay vì thế cô quay lại đề tài trước đó. “Dì Silver nói gì?”

“Dì khóc,” Brett nói ngắn gọn. Bà cũng đã nói vài điều với anh làm cháy xém cả đường dây điện thoại, nhưng đó là chuyện riêng giữa anh và Silver. Anh cũng xứng đáng phải nghe những điều mà bà đã nói. Nó không kết thúc cho đến khi bà kết tội anh lợi dụng Tessa xong anh mới ngừng bà lại được một lúc. Silver, ít nhất, bây giờ đã biết chính xác ý định của anh liên quan tới Tessa. Nhưng làm Tessa nhận thức được, mặc dù vậy, hoàn toàn là một việc khác, và anh biết anh phải kiên nhẫn. Chỉ có thời gian mới chữa lành được vết thương anh đã gây ra cho cô. Cô thậm chí sẽ không thèm nghe anh lúc này nếu anh cứ cố nói với cô là anh yêu cô.

“Dì có... Dì có quay lại đây cuối tuần này không?”

“Không. Việc đó không cần thiết.”

Đầu cô ử rũ gục xuống. “Vậy tôi nghĩ tôi sẽ về nhà.” mặc dù giọng cô vẫn còn khản đặc, thì nó vẫn đầy thiết tha khi cô nói “về nhà.” Cô mong mỗi sự tĩnh lặng và hùng vĩ của những ngọn núi ngập tràn màu xanh tươi mát huyền ảo của mùa xuân. Cô có thể đi bộ hàng dặm đường dài, du lịch trong rừng như cô vẫn làm hàng năm cho đến khi cô chuyển tới California, để sự tĩnh mịch xoa dịu tâm hồn bầm dập của cô. Chắc chắn chẳng có gì còn lại cho cô ở đây nữa. Cô đã rời bỏ Tennessee trong một nỗ lực để vượt qua nỗi đau mà Andrew mang lại cho cô, và cô đã thành công hơn là cô nghĩ. Andrew chẳng là gì ngoài một ký ức mơ hồ lúc này, mãi mãi bị thiêu rụi trong trái tim cô bởi ngọn lửa mà Brett đã nhóm lên. Cô muốn về nhà.

Brett choáng váng bởi ý nghĩ cô có thể đơn giản đóng gói đồ đạc và bỏ đi, và anh không thể theo cô, bây giờ không thể. Anh bị giam chân ở Los Angeles cho đến khi anh tìm ra được kẻ tham ô, nên anh sẽ phải giữ Tessa lại với anh. Nếu anh để cô đi bây giờ, anh sợ rằng anh sẽ không bao giờ có khả năng mang cô trở lại nữa.

“Em không thể bỏ đi bây giờ,” anh nói gay gắt.

Cặp mắt xanh lục của cô mở to sợ hãi. “Tôi không thể à?”

“Anh cần em giúp,” anh nói, ửng biến nhanh nhạy.

Cô thận trọng. “Giúp anh làm gì?”

“Vẫn chưa ai biết lời buộc tội chống lại em đã bị huỷ bỏ. Kẻ tham ô sẽ phải cảm thấy an toàn, nhưng nếu em bỏ đi, sẽ đánh động hắn ta. Hắn có thể sẽ ôm tiền chạy trốn.”

“Hắn?” tessa hỏi, mày nhíu lên.

“Một cách diễn tả thôi.”

Sau một phút, cô nói, “Tôi không quan tâm nếu anh bắt được anh ta hay không.”

Anh cũng đứng lên, khá bức mình. “Em không muốn bắt được kẻ là nguyên nhân khiến em suýt phải vào tù à?”

Tự động, cô bước lùi lại. “Tôi biết tôi nên muốn một tội phạm phải bị bắt và trừng phạt, nhưng vào lúc này tôi không quan tâm. Tất cả những gì tôi muốn bây giờ là quên hết chuyện này...tất cả chuyện này. Mọi thứ.”

Bao gồm cả mình, anh tức giận nghĩ. Quá tồi, vì anh sẽ không để nó xảy ra. Đôi mắt xanh biển của anh chỉ còn là hai khe hẹp giận dữ khi anh chìa tay chạm vào cô, bàn tay vẫn dịu dàng cho dù anh đang tức giận. Cô cứng người lại trước cái đụng chạm của anh, nhưng không chống lại anh khi anh xoa dịu cô trong vòng

tay, ôm cô vào người anh trong khi vuốt ve tóc cô. “Em đang kiệt sức, và em vừa trải qua một giai đoạn khó khăn,” anh thăm thẳm. “Bé con đáng thương, anh sẽ đền bù cho em vì những điều tồi tệ mà anh đã làm. Bây giờ em không cần phải lo nghĩ gì nữa; anh sẽ chăm sóc cho em.”

“Tôi không kiệt sức, và tôi có thể tự chăm sóc cho tôi.” Thân mình to lớn của anh áp vào cô, sống động nhắc cô nhớ tới những lần khi anh ôm cô đặt dưới người anh, làm tình với cô đầy xúc cảm đến choáng váng. Lời phản đối của cô được tự động nói ra, và cô có thể làm thình với tất cả sự chăm sóc mà anh dành cho cô.

“Anh nhớ được ôm em quá,” anh nói khàn khàn, di môi trên thái dương cô. “Em có mùi thật ngọt. Nói anh nghe nào, em yêu. Em có thai chưa? Em đang mang thai con anh phải không?”

Nỗi đau đập vào cô như sét đánh. Có phải đây là lý do tại sao anh bỏ qua lời buộc tội không? Tất cả những lời anh nói anh tin cô vô tội chỉ là do thế? “Không,” cô gần như quát lên, chống tay cô vào bụng anh và cố đẩy anh ra. “Không, tôi không có thai. Tôi đã thấy tuần trước.”

Anh kéo tay cô ra khỏi bụng anh và dịu dàng ép hay tay cô ra sau lưng cô, giữ chúng ở đó với một bàn tay to lớn của anh. Anh thấy thất vọng vì cô vẫn chưa có mang con của anh, nhưng anh biết như thế là tốt nhất. Anh không muốn cô liên tưởng sự thụ thai đứa con đầu lòng của họ với bất cứ thứ gì ngoài niềm vui sướng, và cả tình yêu. Cô thật quá tuyệt trong vòng tay anh, giống như một phần cơ thể anh đã bị mất đi, và nay đã tìm thấy lại. Cảm giác cặp vú rắn chắc, tròn trịa của cô ấn vào anh làm cơ thể anh khuấy động, tình trạng càng bị trầm trọng thêm bởi sự thật là anh đã ôm cô trần truồng trong vòng tay anh suốt đêm qua, mong mỗi được ân ái với cô nhưng vẫn biết rằng cô đã kiệt sức, rằng cô vô cùng cần được ngủ.

Tessa có thể cảm nhận được điều đang xảy ra với anh, và cổ họng cô thắt lại vì sợ hãi trộn lẫn với cảm xúc vô cùng hạnh phúc vẫn chưa quên. Cảm giác hạnh phúc đã là quá khứ của cô lúc này, một ký ức không bao giờ rời bỏ cô, và cô sợ anh vì cô quá dễ bị tổn thương bởi anh. Cô yêu anh, và anh đã làm cô đau đớn nhiều hơn cô từng tưởng tượng. “Brett, xin anh,” cô rên lên. “Tôi không muốn điều này xảy ra. Tôi không thể chịu đựng được, không phải bây giờ. Xin anh.”

“Anh biết,” anh khàn khàn khẳng định lại với cô. “Anh biết. Anh sẽ không làm gì đâu ngoài ôm em. Em biết là anh sẽ không ép buộc em mà, phải không nào?”

“Vâng.” Cô nói thăm thẳm. Trong việc này, cô tin anh. Về thể xác, anh chưa bao giờ làm gì khác ngoài âu yếm, dịu dàng với cô.

Anh thư giãn một chút, nhưng anh vẫn ôm chặt cô vào anh, và dần dần cô cũng thư giãn. Dù sao thì cô cũng đã ngủ hoàn toàn khoả thân trong vòng tay anh đêm trước. Và anh đã không làm gì, nên cô cảm thấy an toàn khi đứng trong bếp với đầy đủ quần áo.

Chuông cửa reo. Và cô giật người ra khỏi vòng tay anh, dáo dác nhìn quanh như một con vật nhỏ hoảng hốt. “Đừng lo,” anh dỗ dành, cau mặt trước phản ứng của cô. “Chắc là Evan đấy. Anh bảo anh ấy tới đây vào chiều muộn và bọn anh sẽ bắt đầu làm việc.”

“Tại sao các anh không làm việc trong phòng khách sạn?” cô hỏi gặng, theo anh vào phòng khách.

“Vì anh không còn phòng khách sạn nữa,” anh giải thích trơn tuột, và mở cửa cho Evan.

Tessa có một cảm giác báo động rằng đã quá chắc chắn để khẳng định một điều nghi ngờ. Hơn thế nữa, cô biết. Nhưng mối quan hệ của họ quá rối rắm và quá riêng tư với cô để có thể tiếp tục vụn vụn anh với sự hiện diện của Evan, và đó chính là điều mà Brett có thể đang rất hy vọng.

Evan chào cô với sự thân thiện nhiệt tình làm cô không muốn gặng hỏi Brett ngay lúc này, đặc biệt là khi anh đang đặt cánh tay to khoẻ của anh quanh eo cô và kéo cô xuống với anh trên trường kỷ, giữ cô bên cạnh anh khi Evan bắt đầu rút tài liệu, giấy tờ ra khỏi cái cặp anh ta vừa mang tới. Tessa nổi cứng đờ trong một lúc, rồi nhích ra xa Brett, vừa đủ để cơ thể họ không chạm vào nhau. Anh nghĩ là cô dễ đổ trước cử chỉ sốt sắng đó của anh hả? Một lần là quá đủ, anh đừng có mong làm gì hơn, cô không ngu mà để cho anh lợi dụng đến hai lần. Nhận ra hành động của cô, đầu Brett quay phắt lại, và ánh nhìn trong mắt anh trở nên dữ dằn, nguy hiểm, nhưng Evan đã bắt đầu lên tiếng, và Brett phải chuyển sự chú ý của anh vào người đồng nghiệp.

“Tôi tìm được vài thông tin thú vị chiều nay,” Evan thông báo với sự thích thú được kiểm chế. “Bảng phân tích mẫu chữ ký viết tay trong những tấm séc.”

Brett nghiêng mình về phía trước, và Evan thấy qua cho anh bản báo cáo. Nhanh nhẹn Brett đọc lướt nó, mày anh cau lại về tập trung.

“Nó viết gì thế?” Tessa hỏi, nghiêng đầu cố gắng đọc nó.

“Nó nói, em yêu, rằng chữ ký trên những tấm séc rất giống chữ ký của em, nhưng có vài sự khác biệt đủ để làm cho việc khẳng định chắc chắn là không thể. Mặc dù vậy, cái người đã viết tấm séc đó gần như chắc chắn là phụ nữ, và điều đó loại ra một người mà bọn anh đã nghĩ ngay từ đầu là ứng cử viên triển vọng nhất.”

Cô cau mày trước từ âu yếm được anh nói trơn tuột, nhưng bị bối rối bởi câu nói cuối cùng của anh. “Các anh đã nghĩ đó là ai?”

“Sammy Wallace,” Evan nói, nhận lại tờ báo cáo Brett thấy trả lại anh.

“Không thể nào,” Tessa phản ứng luôn.

“Bây giờ thì bọn anh đã biết điều đó, nhưng anh ta là người đáng nghi nhất. Theo em nói, anh ta có rất nhiều thiết bị đắt tiền lắp đặt trong căn hộ của anh ta, và nó phải được trả bằng cách nào đó chứ.”

Vậy là anh đã sử dụng cô để lấy thông tin về các bạn cô nữa! Cô nắm chặt tay khi cơn tức giận nổi lên như vũ bão. Ngay lập tức, đang từ trạng thái tê liệt, tình cảm cô chuyển ngoắt sang một trạng thái khác, đối lập hoàn toàn, giống như bây giờ chúng được sổ lồng thoát khỏi sự kiểm giữ mà cô đã áp đặt lên chúng, và chúng đang phản ứng lại một cách hoang dại.

“Sammy đã từng giúp tôi,” cô nói, và cả hai kẻ đàn ông đều nhìn có vẻ ngạc nhiên. “Nếu anh ấy có tên hay số tài khoản đã được sử dụng, anh ấy có thể lần ngược về nơi đầu tiên nó được nhập vào, ngày và giờ lúc nó được tạo ra, tôi nghĩ thậm chí đến cả máy tính đã bị sử dụng không chừng. Nhưng anh ấy không có tên tài khoản.”

Một cái nhìn tối tăm lướt qua khuôn mặt khắc nghiệt của Brett. “Mẹ kiếp, tôi biết đã có kẻ nào đó lục tung giấy tờ trong văn phòng tôi mà!”

Cô tái nhợt đi với ý nghĩ rằng cô có thể đã làm cho Sammy bị trừng phạt. Đó chính là điều mà cô luôn muốn tránh. “Anh ấy chỉ muốn giúp tôi thôi.” Cô chỉ ra, và cố nhịn để nói thêm rằng Sammy đã tin tưởng vào cô ngay từ đầu.

Giống như trong các vở kịch, vừa lúc đó chuông cửa reo. Lần này cô không nhảy chồm lên, mặc dù âm thanh cứ xói vào thần kinh cô. Evan nhanh nhẹn thu gọn giấy tờ cất đi khi Brett đi ra cửa.

Sammy và Billie đứng trên ngưỡng cửa, há hốc mồm nhìn Brett; rồi Billie bắt đầu cao giọng bảo vệ Tessa. “Anh đang làm gì ở đây hả? Cút ngay, Làm sao anh dám quấy rầy cô ấy như thế này hả?”

“Bình tĩnh đi,” Brett điềm tĩnh khuyên nhủ cô nàng. “Chúng tôi không quấy rầy cô ấy. Chúng tôi đang cố tìm ra kẻ nào dựng chuyện chống lại cô ấy.”

“Anh nói thế là có ý gì, dựng chuyện chống cô ấy?” Billie lại cao giọng.

“Đúng như tôi vừa nói. Được rồi, vào đi. Trông có vẻ khá giống một bữa tiệc nhỉ.” Anh mở cửa rộng hơn, và họ nhìn thấy Evan cũng đang ở trong phòng.

“Cái gì thế này?” Billie nghi ngờ hỏi.

Brett hất đầu sang một bên như một mệnh lệnh không lời, và họ cùng thận trọng bước vào hằn trong căn hộ. “Để bắt đầu, mọi người cần biết chúng tôi đã rút lời buộc tội chống lại Tessa ngày hôm qua.”

Mặt Sammy sáng bừng lên, nhưng Billie nói, “Như thế được coi là mọi sự đều ổn cả rồi, phải không? Anh nghĩ anh có thể cứ tung tăng quay lại đây và mang cô ấy về chỗ anh hả?”

Một luồng hơi nóng làm khuôn mặt xanh xao của Tessa đỏ lên, và Brett nói dứt khoát, “Tôi cần phải may mắn như vậy. Nhưng không, đây không phải là điều tôi nghĩ. Một kẻ nào đó cố ý làm cho nó trông có vẻ như Tessa là kẻ tham ô, và tôi muốn biết kẻ đó là ai.”

“Billie, thôi nào,” Tessa xen vào, định bảo Billie chấm dứt thái độ thù địch, nhưng cô không thể nói nhiều hơn.

“Giọng cậu bị sao thế? Nghe như tiếng ếch kêu ấy.”

“Cổ họng cô ấy làm việc quá sức,” Brett nói, rồi khéo léo thay đổi đề tài. “Wallace, theo tôi hiểu, cậu có thể lần theo tài khoản nếu cậu biết được tên hay số tài khoản phải không?”

Sammy nhìn anh thận trọng. “Đúng vậy.”

“Cậu sẽ phải mất bao lâu?”

Khi nói đến mấy tính, Sammy không còn giữ lại chút gì của dáng vẻ bên lề nữa. Anh là đầu sỏ trong lĩnh vực này, và tính quả quyết của anh chàng lúc đó mới lộ ra. “Cũng còn tùy. Nếu tôi dùng máy chủ ở trong công ty, thì khoảng hai đêm. Có thể ít hơn.”

“Thế nếu anh chỉ phải làm mỗi việc đó ngày mai thôi thì sao?”

“Anh muốn nói, trong giờ làm việc ấy à?”

“Chính xác tôi muốn nói thế đấy.”

“Tôi có thể đưa cho anh dữ liệu của lần nhập đầu tiên trong ngày mai.”

“Làm đi,” Brett nói.

“Tên của tài khoản là gì?”

“Conway. Inc.,” Brett dịu giọng, cảm nhận người Tessa cứng đờ. “Chúng dùng tên cô ấy suốt cả quá trình.”

“Chẳng trách gì anh nghĩ cô ấy làm điều đó!” Billie thì thầm.

Sammy cau mày. “Không, không đúng. Không phải là Conway đâu, phải không?”

“Có một tài khoản khác, mang tên Conmay, Inc, Chỉ khác nhau một chữ cái, và hai chữ cái đó trông tương tự với nhau, và với một cái máy in kim và một băng mực tồi, điều thường xuyên xảy ra, thì hầu như không thể chỉ ra sự khác biệt giữa hai chữ cái khi anh kiểm tra băng thống kê.”

Việc nghe cách cô bị đổ tội như thế nào làm Tessa phát ốm. “Vậy tên tôi đã được sử dụng để ký vào những chi phiếu mà công ty phải chuyển tiền vào ...” Chứng cứ quá vững chắc, và tất cả đều chĩa thẳng vào cô. Không có vẻ chỉ là một sự lựa chọn ngẫu nhiên, mà phải là một nỗ lực có tính toán trước để đổ tội cho cô một cách cụ thể.

Brett nhìn cô sắc lẹm. “Đúng vậy.”

“Tôi sẽ cùng làm với anh ngày mai,” Evan nói với Sammy. “Nếu làm chung, chúng ta có thể chỉ mất nửa thời gian thôi. Ai mà biết được, Brett và tôi có thể giữ được việc cũng nên.”

Tessa sững người trong một lúc, rồi quay lại nhìn Brett thật lâu và chăm chú. “Anh có quyền để bỏ qua lời buộc tội chống lại tôi không?” cô hỏi lặng lẽ.

Brett nhìn Evan như muốn xẻ thịt anh chàng. “Anh có quyền,” anh dài giọng, thách Evan dám nói thêm gì khác.

“Để tôi đặt câu hỏi theo cách khác: anh có được trao quyền để bỏ qua lời buộc tội không?”

“Không hẳn thế,” anh nói với nụ cười hung dữ như chó sói. Anh không thích cả hai câu hỏi của cô, nhưng anh sẽ không nói dối cô, bây giờ thì không. Có rất nhiều thông tin anh không tự nguyện trả lời, nhưng nếu cô hỏi anh trực tiếp, anh sẽ trả lời cô trung thực. “Anh chịu trách nhiệm cho quyết định đó.”

“Nhưng các anh có thể bị đuổi việc?”

“Có thể, nhưng cũng không hẳn. Ông Carter và anh có một thỏa thuận về những việc tương tự thế này. Khi cần phải có một quyết định gấp, thì anh sẽ làm.”

Có rất nhiều câu hỏi Tessa muốn đặt ra cho anh về việc này, nhưng không phải trước mặt những người khác. Cô đơn giản thêm chúng vào danh sách những điều cần hỏi anh khi họ ở một mình—và cô không nghĩ ngờ gì họ sẽ ở một mình với nhau. Khi những người khác đã ra về, cô biết Brett sẽ ở lại.

Chẳng có gì đáng để đặc biệt phần khởi khi nhận ra cô đứng, nhưng ngay lúc họ còn lại một mình, cô quay lại đối mặt với anh. Cô cảm thấy chông chênh nhiều hơn cô cảm thấy cả tuần qua, và mặc dù cô không thể không cảm thấy biết ơn anh vì đã quan tâm đến cô hôm qua, khi cô thực tế hoàn toàn yếu đuối, bất lực, thì cũng đã đến lúc cô phải đối mặt với anh. Lần nữa thêm nữa cũng không làm giảm bớt nỗi đau.

“Nào, bây giờ ta nói chuyện,” cô nói.

Anh gật đầu, một dấu hiệu hài lòng hiện lờ mờ trong mắt anh, như anh thấy khó khăn để kiềm chế mình lâu hơn nữa. “Được, chúng ta nói chuyện. Em đã thu xếp để trả lời anh vài lần rồi, em yêu, nhưng bây giờ em sẽ phải nói chính xác cho anh biết có chuyện gì xảy ra với giọng của em thế.” Anh hỏi dịu dàng.

Mắt họ gặp nhau, và cô nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt anh. Cô mỉm cười méo mó. “Tôi khóc quá nhiều.”

Cái gì đó thay đổi trên nét mặt anh, nhưng trước khi anh có thể nói tiếp, cô thở ra một hơi dài và nói, “Câu hỏi tiếp theo là của tôi: Anh sẽ ở chỗ nào, khi bây giờ anh đã trả phòng khách sạn rồi?”

Mắt anh lướt khắp mặt cô, và giọng anh dịu dàng nhưng quả quyết khi anh nói, “Anh ở lại đây.”

10. Chương 10

Tessa thẳng người lên, mắt cô không hề dao động. “Tôi không yêu cầu anh ở lại.”

“Anh biết,” anh nói thêm khô khan, “Đây là lý do tại sao anh phải tự mình.”

Khi cô chăm chú nhìn anh, cô nhận thức được anh kiên quyết ở lại, với ý định làm xói mòn sức đề kháng của cô với anh. Anh làm cô thấy như bị săn đuổi, và sự tuyệt vọng làm cô nổi giận. “Mẹ kiếp, Brett, hết rồi!”

“Không phải vì một sự phỏng đoán vô căn cứ. Anh sẽ không từ bỏ đâu, em bé. Anh sẽ không để em đi đâu. Những gì chúng ta có với nhau quá tuyệt để từ bỏ.”

“Chúng ta chẳng có gì với nhau hết!” cô nói cay đắng. “Tôi đã yêu, trong khi anh chỉ làm công việc điều tra của anh thôi. Bây giờ anh cảm thấy có tội, và tôi...tôi không muốn đóng bất cứ một vai trò nào trong việc đó,” cô kết thúc bằng một giọng đều đều.

Anh nao núng trước giọng lưỡi chỉ trích của cô. “Đúng, anh cảm thấy có lỗi! Anh nên tin em, nhưng anh đã không. Khi anh nhìn thấy chữ ký của em trên tấm séc, anh đã phát điên, vì anh nghĩ em đã lợi dụng anh như một chỗ dựa để khỏi bị truy tố!”

“Thật là một sự đánh giá hay ho của anh về tôi!” cô bùng nổ, hai bàn tay nhỏ bé của cô nắm lại thành hai nắm đấm bên cạnh sườn.

Brett thực ngón tay cào mái tóc dày rậm của mình, lóng ngóng tìm cách giải thích. “Anh là con một, Tessa. Anh không thường hay tin tưởng hay quan hệ gần gũi với ai hết. Và em thì lại quá gần gũi với anh đến nỗi làm anh liêu xiêu. Nghe có vẻ không giống một lý do chính đáng lắm, nhưng đó là lý do duy nhất có thể biện minh được cho anh. Anh đã nghĩ em lợi dụng anh, và nó làm anh đau như chết rồi. Quá đau đến nỗi anh gần như gục hẳn. Anh chỉ có thể nghĩ được là sẽ không để em biết anh đã bị tổn thương đến thế. Mẹ kiếp, anh yêu em đấy!” anh nói giận dữ.

Nước mắt rơm rớm trên mi cô. “Chắc là thế. Anh yêu tôi quá nhiều đến nỗi anh không bao giờ đối diện với tôi cùng đầy đủ bằng chứng. Anh thậm chí không cho tôi cơ hội để bảo vệ bản thân! Anh có biết bị bắt là như thế nào không, bị hỏi cung và lấy dấu tay nhục nhã thế nào không hả? Tôi cảm thấy như nhục! Tôi đã cố gọi anh; tôi đã hy vọng rằng nếu tôi có thể liên lạc được với anh thì mọi chuyện sẽ được làm sáng tỏ, rằng anh sẽ giải quyết mọi khó khăn cho tôi. Đã bao giờ anh có thể tưởng tượng tôi cảm thấy thế nào khi tôi biết được anh chính là người khiến tôi bị bắt không hả?” Giọng cô trở nên khàn đục và căng thẳng, gần như mất tiếng. “Anh không hề biết tình yêu là gì.”

Anh nguyên rủa thô bạo. Đây là lần đầu tiên trong đời anh nói với một phụ nữ rằng anh yêu cô, và cô không thêm tin anh! Khốn nạn ở chỗ anh có thể hoàn toàn hiểu rõ lý do của cô. Cô chắc nghĩ rằng anh nói ra chẳng qua vì cảm thấy có tội, rằng anh chăm sóc cho cô chẳng qua chỉ là một nỗ lực nhằm làm giảm bớt tội lỗi. Và chẳng có gì anh có thể nói sẽ lay chuyển được ý chí của cô; chẳng có từ ngữ nào có thể làm vơi bớt nỗi đau của cô. Thay vì bị phản bội, anh đã phản bội cô. Bằng cách không tin cô, chính anh đã đánh mất lòng tin của cô, và anh đã làm cô tổn thương sâu sắc đến nỗi cô có thể chẳng bao giờ bình phục lại được nữa. Ý nghĩ đó thật không thể chịu đựng nổi tới nỗi anh loại bỏ hoàn toàn nó ra khỏi đầu; anh sẽ làm bất cứ thứ gì cho cô, ngoại trừ việc để cô bước ra khỏi đời anh. Anh sẽ làm bất cứ thứ gì cần thiết để làm cho cô tin rằng anh yêu cô, để nhen nhóm lại tình yêu của cô dành cho anh. Cô là của anh, và nếu ngôn ngữ không làm cho cô tin điều này, vậy thì anh sẽ phải có những hành động mạnh mẽ hơn.

Theo dõi anh trong tình trạng mệt mỏi đáng cay, Tessa nhìn thấy mặt anh biến dạng, nhìn thấy mắt anh nheo lại quả quyết, khi một ánh mờ mờ thoáng qua làm nét mặt anh trở nên tàn nhẫn. Đột ngột, anh trông còn nguy hiểm hơn một con báo đang thu mình lấy đà vồ mồi.

Chậm rãi, anh đưa tay ra tắt đèn. Một vầng sáng từ trong bếp chiếu ra phòng khách, đổ ngang mặt anh và chiếu sáng một bên mặt, trong khi nửa khuôn mặt bên kia chìm trong bóng tối. Tessa nghẹn thở và theo bản năng lùi ra sau một bước, nhưng cô không thể rời mắt khỏi anh. Cô đã bị bắt giữ, bị thôi miên bởi xúc cảm bùng cháy trên mặt anh khi anh giật cái áo thun trắng ra khỏi lưng quần và chậm chạp kéo ra khỏi đầu, rồi vứt xuống sàn. Làn da màu đồng của anh sẫm mờ mờ, và lớp lông trên ngực anh làm làn da nơi chúng bao phủ sẫm hơn những chỗ khác trên cơ thể anh. “Nếu em không tin anh,” anh nói bằng giọng thì thầm thô bạo, “vậy thì anh sẽ phải cho em thấy.”

Tessa lùi thêm một bước nữa, tim cô đập mạnh như chẹn vào cổ, làm hơi thở cô khó nhọc. Mắt cô mở lớn và ám ảnh khi cô nhìn chăm chăm vào anh. “Anh đang...đang định làm gì thế hả?”

Anh bám sát cô bằng những cử động chậm rãi, thăm lạng, mắt anh không hề rời khỏi mặt cô. “Em nói rằng em yêu anh. Em có nói dối không?”

Bất cứ chuyện gì cô chờ đợi xảy ra với cô, cũng không phải là bị đặt câu hỏi thế này. Câu hỏi đòi cô phải tập trung, và cô nhìn chăm chăm vào anh, điên cuồng bởi cơn giận dâng lên trong lòng. “Không, tôi không nói dối! Anh đã nghĩ tôi nói dối cũng như nghĩ tôi ăn cắp à?”

Anh bỏ qua phần cuối trong câu trả lời của cô, tiếp tục bước thêm một bước nữa tới gần cô. “Em đã đính hôn hai lần trước đây, nhưng em chưa từng làm tình với cả hai người bọn họ, vì em không yêu họ thật lòng. Em yêu anh, em đã lên giường với anh, và em vẫn không thể quên cái chúng ta đã có với nhau cũng như anh không thể. Dù cho có chuyện gì, em vẫn yêu anh, phải không?”

“Một lời thú nhận làm cho anh cảm thấy khá hơn à?” cô rả rời hỏi, cơ thể cô cứng đờ vì nỗi đau trong lòng. “Đúng, tôi yêu anh, nhưng tôi sẽ không phí cuộc đời tôi cho một ai đó không yêu tôi! Tôi đã tìm tới anh; tôi đã muốn nói với anh rằng tôi yêu anh, rằng tôi vô tội, nhưng anh không bao giờ cho tôi cơ hội.”

“Anh đã gần như suy sụp,” anh gầm gừ. “Anh gần như đã phát điên, nghĩ rằng em đã lợi dụng anh. Mẹ kiếp, Tessa, em biết cảm giác ấy thế nào mà! Em cũng nghĩ về anh y hệt đấy chứ!”

Mắt cô khô rát, đỏ ké vì lửa giận trong lòng. “Có một sự khác nhau nho nhỏ đấy,” cô nói, quăng từng lời vào anh như ném những viên đá. “Tôi không cố tống anh vào tù!”

“Khi anh có thể suy nghĩ đúng đắn lại. anh biết anh không thể để em vào tù được. Mẹ kiếp, nghe anh đi nào!” anh gầm gừ nữa, chộp lấy cánh tay cô khi cô quay đi và kéo cô quay lại đối mặt với anh. “Khi anh

triệu tập cuộc họp ở văn phòng Chương lý quận, anh vẫn nghĩ em có tội, nhưng cũng chẳng sao. Điều quan trọng là bảo vệ cho em. Sẽ không có chuyện anh để em vào tù đâu.”

Tessa giật ra khỏi bàn tay đầy sức mạnh của anh, nhưng anh nắm cô rất chặt, những ngón tay dài của anh bầu chặt quanh bắp tay cô. “Để tôi đi,” cô nấc lên, sợ hãi dâng lên trong cô. Cô cảm thấy bị đàn áp bởi kích thích của anh, nam tính tràn trề của anh, và sự kiềm chế mãnh mẽ của đang yếu dần. Sâu trong lòng cô, một nhu cầu quý quyết đang làm suy yếu quyết tâm của cô; ngay cả lúc này, cô vẫn muốn anh, cần anh. Cô cần hơi ấm của anh để rúc vào, trốn cái giá lạnh bao phủ cô; cô cần sinh lực của anh, vì cô chẳng còn chút nào. Cô đã quá mệt mỏi, thất vọng, và cô không thể tiếp nhận thêm chút nào nữa. “Làm ơn,” cô thì thào. “Để tôi đi.”

“Không. Không bao giờ.” Anh nhẹ nhàng lắc cô. “Nói anh nghe em yêu anh đi.”

“Để tôi đi!”

Nhìn đôi môi của cô run bần bật, Brett biết rằng cô sắp suy sụp hoàn toàn. Anh có một khoảnh khắc cân nhắc, do dự đầy đau khổ về sự khôn ngoan trong việc thúc ép cô, nhưng đó là trò mạo hiểm tuyệt vọng cuối cùng của anh; anh phải đập vỡ bức tường lạnh lùng, xa lạ cô dựng lên giữa họ, hay anh sẽ chẳng bao giờ được chạm vào cô lần nữa.

“Em yêu anh mà,” anh nói cộc cằn, giữ chặt cô khi cô cố gắng giật người ra khỏi anh. “Anh yêu em mà. Nói anh nghe em yêu anh đi. Anh muốn được nghe. Nói đi!”

Tessa run rẩy, nhìn chằm chằm vào anh với cặp mắt tuyệt vọng. Yêu anh ư? Cô nhức nhối vì anh. Cô cảm giác như mình có thể chết nếu thiếu anh, nhưng cô đã nhận được bài học rồi, tuần qua đó, rằng một con người có thể rơi vào tình thế vô cùng đau khổ và vẫn còn sống, vẫn hoạt động. Cô sẽ cho hết những gì cô có nếu cô có thể quay ngược lại đồng hồ và xóa bỏ hoàn toàn tuần vừa rồi trong tâm trí cô. Ít nhất khi đó cô sẽ vẫn còn được sống trong thiên đường ngu xuẩn của cô. Cô sẽ không biết nó như thế nào khi tiếng cười tắt lịm.

“Nói anh nghe em yêu anh đi,” anh vẫn khẳng khái, tiếp tục lay cô.

Những giọt lệ cay đắng đang cháy bỏng mắt cô làm đường nét của anh chỉ còn là một hình ảnh mờ mờ, rồi những giọt lệ tràn ra và bắt đầu lăn chậm chậm xuống má cô. “Tại sao anh làm thế với tôi?” cô thì thào. “Anh làm tôi đau đớn như thế vẫn chưa đủ sao?”

Anh vẫn không chấm dứt. “Nói anh nghe em yêu anh đi nào.”

“Em yêu anh,” cô nói, thất bại, trao cho anh những lời mà anh muốn, nhưng từ ngữ như những hòn đá vỡ ra từ bức tường mà cô đã xây lên để bảo vệ mình, và khe hở còn lại của những hòn đá đó đủ cho phép tất cả những tình cảm bị cấm đoán tràn qua, đập vào cô, đẩy ngã cô. Một tiếng thổn thức bật ra từ họng cô, đánh dấu sự cáo chung của khả năng kiềm chế của cô. Đầu cô gục về phía trước và cô đứng ngoan ngoãn trong vòng ôm của anh, cơ thể cô rung lên theo tiếng khóc nức nở của cô. Có điều gì đó khác biệt trong những giọt lệ của cô, một lời chấp nhận nỗi buồn và nỗi đau mà cô đang chối bỏ.

Một cơ bắp co giật trên hàm Brett, và anh cảm thấy môi anh cũng run rẩy một giây lát trước khi anh kiềm chế được chúng. Chạm chập anh thả hai cánh tay cô ra và trượt hai bàn tay to lớn của anh xuống nắm eo cô. Anh kéo cô vào với anh để cô có thể cảm nhận được mọi đường nét trên cơ thể anh.

Mắt cô mờ đi vì những giọt lệ, tuy thế Tessa vẫn nhận thức được rằng lồng ngực trần ấm áp của anh ở đó cho cô nép đầu vào, đôi chân chắc khỏe của anh gồng lên để cho chân cô dựa. Anh đang đỡ cô lên, mời mọc cô sử dụng sức mạnh của anh khi bản thân cô chẳng còn tí chút sức lực nào. Tuy nhiên cô vẫn sợ phải phụ thuộc vào sức mạnh đó, và cô quay đi khỏi anh, chỉ để anh bắt cô lại và đẩy cô tựa lại vào anh, và lần này đầu cô ngã hẳn vào ngực anh. “Làm sao em tin nổi anh?” Cô thổn thức, không chú ý đề cập tới sự trở trêu rằng hoàn cảnh của họ giờ đã đảo ngược, nhưng anh thì có, và nhàn nhạt.

“Rồi sẽ đến lúc thôi, tình yêu,” anh nói nhỏ. “Chỉ cần đừng vứt bỏ nó thì mọi sự sẽ đến thôi em. Hãy cho anh một cơ hội nữa để anh chứng tỏ cho em thấy anh yêu em biết bao.” Giờ cô thật yếu đuối, dựa dẫm vào anh, đứng như anh đang muốn cô làm vậy. Tới lúc này, cô hoàn toàn không còn giữ được vẻ phòng thủ, và anh nhích người để củng cố vị trí mới giành lại được của mình. Anh cúi đầu nhắm nhắm tai cô, rồi trượt

miệng xuống nơi cổ cong cong đang ngả ra của cô, cảm nhận được làn da của cô ở nơi đó thật nhạy cảm. Cô rung mình và áp mạnh người cô vào anh, hai tay cô vòng ra sau ôm quanh đùi anh và kéo anh tới trước, như cô có thể làm họ hoà tan vào nhau. Anh nén lại một tiếng rên khẽ, lướt hai lòng bàn tay lên bao phủ cả hai bầu ngực cô.

Cô lắc đầu trên vai anh, những giọt lệ vẫn lăn trên má cô, vì cô muốn anh quá nhiều. Cô đã sợ phải tin anh, nhưng cô không thể đẩy người ra khỏi anh. Cô quá trống rỗng, lạnh lẽo và cô đơn, và anh là hơi ấm giữ cho cô khỏi héo mòn.

Anh rên lên thành tiếng, xoay cô trong vòng tay và nâng cô lên áp vào ngực anh. “Đừng khóc, người yêu. Đừng khóc nữa em.” Anh thì thầm khi bế cô về giường. Anh đã muốn cô bị suy sụp, nhưng anh không biết nó sẽ đau đớn nhiều đến thế. Tất cả anh muốn làm bây giờ là mang mọi thứ trở lại hoàn hảo trong thế giới của cô.

Cô vòng tay quanh cổ anh và bám chắc, mặt cô vùi chỗ lõm giữa mắt và vai anh. “Em chỉ khóc một lần thôi, ngay sau khi em bị bắt giam,” cô thở hổn hển giữa những tiếng nức nở. “Nhưng bây giờ em không thể dừng được. Ôi, Brett, em sợ lắm!”

“Anh biết, người yêu, anh biết.” Mặt anh biến dạng như bị tra tấn khi anh đặt cô xuống giường và bắt đầu cởi đồ cho cô. “Anh không bao giờ muốn làm em khóc nữa.” Chẳng dễ dàng để cởi bỏ quần áo của cô trong lúc cô vẫn bám chặt vào cổ anh, nhưng anh đã thu xếp được. Anh sẽ không để cô buông tay khỏi anh vì bất cứ lý do gì trên đời. Rồi anh cố sức rũ bỏ quần anh và đá sang bên cạnh, rồi nằm lên giường cùng cô.

nh chỉ đơn thuần ôm cô trong lúc cô thổn thức, và mắt anh cũng nhoè lệ theo. Cô là người phụ nữ của anh, một phần của anh; anh cũng đau khi cô đau.

Cuối cùng tiếng thổn thức của cô chỉ còn là những tiếng thở hổn hển khe khẽ, rồi ngừng hẳn, nhưng anh vẫn ôm cô và không làm một cử động gọi tình nào với cô. Tessa nằm yên lặng trong vòng tay anh, cảm nhận cái ram ráp của lông chân anh cọ vào da chân mềm mại của cô, cái cứng rắn của bụng anh và lưng anh, cánh tay nổi gân mạnh mẽ của anh quanh cô. Cô cảm thấy như một quyết định quan trọng đang chờ cô giải quyết ngay lập tức và cô chưa sẵn sàng để xem xét sự việc đúng đắn, cũng như cô không muốn gây nên một sự đổ vỡ không thể cứu vãn được giữa hai người. Cô đã từng nghĩ sự đổ vỡ đã hoàn thành xong sứ mệnh của nó rồi, và cô đã phải gánh chịu nỗi đau đớn cực độ vì mất anh, vậy mà bây giờ một cơ hội khác lại đang mời chào cô, nhưng cô lại rất sợ nhận lấy nó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô lại mắc sai lầm lần nữa? Cô muốn tình yêu của anh, chứ đâu phải cảm giác tội lỗi của anh, và nếu cô phát hiện ra anh đang tặng chính mình cho cô chỉ bởi vì một ý tưởng nhạt nhẽo thay vì tình yêu thực sự, nó sẽ tàn phá cô. Cô có thể sẽ không tống cổ anh đi, không phải bây giờ, khi cô đang quá trống rỗng và chỉ có mình anh mới có thể lấp đầy, đưa cô lại với cuộc đời.

Họ nằm cùng nhau trong khi anh chậm chậm đưa một bàn tay vuốt ve lên xuống trên tấm lưng gầy của cô, những cử động êm ái ru cô vào trạng thái lơ mơ mẫn nguyện. Ít nhất giờ phút này anh là của cô. Anh cảm nhận cô thư giãn áp vào mình anh. “Em thấy đỡ hơn chưa?” Anh thì thầm vào tóc cô.

Bàn tay cô đưa lên ngực anh, những ngón tay cô trượt qua lớp lông. “Rồi ạ,” cô ngái ngủ nói. Cô không nghĩ tới điều gì cô sẽ nói tiếp theo; từ ngữ tuôn khỏi miệng cô từ tiềm thức, do một nhu cầu bẩm sinh cần phải chạm vào người đàn ông cô yêu. “Brett... làm tình với em đi, nào anh.”

Cả cơ thể anh rung động đột ngột, run rẩy vì ham muốn, dục tình mạnh mẽ của anh xua đi tâm trạng uể oải của cô. “Em chắc không?”

“Có,” cô thở. “Em cần anh quá nhiều.” Cô cần được ở bên anh thật gần, hết mức cô có thể, để xác nhận lại một lần nữa cuộc sống và tự do của cô trong sự hoà trộn của cơ thể hai người. Đêm nay sẽ không trả lời xong các câu hỏi của cô, nhưng nó sẽ giúp xua đi tuần lễ ác mộng vừa rồi và tình trạng lẻ loi của cô. Cô cần anh để làm cô bình an lần nữa.

Không nói thêm một lời, anh lăn lên trên cô, dang rộng hai chân cô và trượt sâu vào trong cô. Cô hét không ra tiếng, vừa vì bị sốc bởi sự xâm nhập đột ngột của anh và vì niềm khoái cảm mãnh liệt cô cảm nhận được bởi sự kết hợp của họ, ngay giây phút họ thôi không còn là hai cá thể riêng rẽ nữa. Anh xoa dịu cô, dỗ dành cô bằng một lời thì thầm hung dữ, kéo hai chân cô cao lên quấn quanh hông anh.

Cuộc ái ân của họ không để mang lại cảm xúc đam mê mà như một nhu cầu phải có nhau, để cho và nhận niềm an ủi nơi nhau, nhưng chẳng bao lâu Tessa đã hỗn hển vì những cử động chậm chạp của anh đang đưa cô tới những cơn ngây ngất mới mẻ. Hai bàn tay anh vuốt ve và xoa dịu, kích thích, những nụ hôn của anh say sưa và đói khát làm cô gần như không thở nổi, nhưng thở hay không thì có gì quan trọng đâu. Điều quan trọng duy nhất có ý nghĩa với cô lúc này là người đàn ông cô yêu, và trong giây phút này cô chẳng hề quan tâm đến việc đã xảy ra trong quá khứ.

“Anh yêu em,” anh rên lên bên cổ cô. “Tessa!” Anh hỗn hển tên cô khẩn thiết và chộp hai hông cô, nâng cô lên đón nhận anh. Cô cũng thét lên, rùng mình dưới áp lực của cơn khoái cảm và chấp nhận anh.

Yên lặng ngự trị sau đó, nhưng cô cảm thấy đầy mãn nguyện. Anh nằm nặng trĩu trong vòng tay cô, cơ thể anh ẩm ướt vì mồ hôi, và thay vì nhắc mình khỏi người cô, anh lại áp mình vào cô chặt hơn nữa. Anh quay mặt rúc vào nơi dịu dàng trên cổ cô, thậm chí gì đó không rõ nghĩa, và chìm vào giấc ngủ. Tessa ôm anh trong vòng tay, nhìn chăm chăm lên trần nhà trong bóng tối, tự hỏi tại sao cô lại đòi anh làm tình với cô, tự hỏi điều đó có giải quyết được việc gì không, hay chỉ làm tâm trạng cô thêm rối bời.

Trọng lượng nặng nề của anh đè lên cô, ghim cô xuống giường, nhưng cô sẽ không đẩy anh ra vì bất cứ thứ gì. Cô không thể hối hận vì đã đòi anh làm tình với cô. Nó đã làm giảm bớt nỗi đau vô cùng cực trong tim cô. Cô đã bị bỏ lại trong bối rối và mất mát bởi sự ruồng bỏ phũ phàng của anh, và niềm đam mê của anh đã tái khẳng định lại với cô rằng anh thực sự muốn cô. Cô đã có thể tin anh có ham muốn với cô, nếu không phải là nhu cầu tình cảm thì cũng là nhu cầu thể xác.

Với những hành động của anh ngày hôm đó, anh đã hé mở với cô một lựa chọn rõ ràng, mặc dù có thể anh không có ý định cho cô một lựa chọn nào hết. Mỗi cô nhếch lên thành một nụ cười bẽ bàng, nhần nhục. Brett Rutland là một kiểu đàn ông thông trị độc đoán, ngạo mạn. Bất cứ phụ nữ nào sống với anh sẽ phải tranh đấu liên miên để giữ mối quan hệ của họ ở tình trạng cân bằng. Cô muốn là người phụ nữ đó. Cô có thể là người phụ nữ đó, vì Brett đã cho cô cơ hội-nếu cô lựa chọn sống với anh.

Cô có thể tin hoặc không tin anh, và cô vẫn cảm thấy quá bối rối, quá bị xúc phạm về tình cảm, để có thể tin tưởng vào chính mình rằng đã có một quyết định sáng suốt. Điều duy nhất cô không đặt nghi ngờ là tình yêu của cô với anh. Nó thật lạc lõng, vì cô luôn nghĩ rằng tình yêu bao giờ cũng có một giới hạn, và rằng có một lúc nào đó trong mối quan hệ lúc tình yêu có thể sẽ héo tàn. Đó chắc chắn từng là những kinh nghiệm đã qua của cô với Will và Andrew, vì tại một thời điểm nào đó cô đã chắc chắn là cô yêu họ. Có thật cô đã yêu? Tình cảm của cô dành cho Brett quá khác so với bất cứ thứ tình cảm gì cô đã có trước đây, và nó làm cô phải nghi ngờ tình cảm của chính cô, hay ít nhất nghi ngờ khả năng xét đoán của cô. Cuộc đời chẳng luôn dễ dàng với cô. Khi còn là một đứa trẻ cô đã phải chấp nhận sự bỏ rơi của cha mình, và chẳng quá nhiều năm sau lại tới cái chết của mẹ cô. Nhưng làm thế nào đó cô đã vượt qua được giai đoạn khó khăn của những điều bất hạnh trong tình cảm, lựa chọn nhìn về phía ánh sáng thay vì mãi miết chìm trong bóng tối. Cô nâng huyệt đình đám là cô. Cô không chủ định làm hại ai, nhưng cô vẫn bật ra khỏi bất cứ mối quan hệ nào có thể tác động sâu sắc đến cô, có thể làm cô phải quan tâm.

Cho đến khi cô gặp Brett. Tính cách của anh quá mãnh liệt và mạnh mẽ đến nỗi anh đã lấn át được sự phòng vệ vô nghĩa của cô, và ngay cùng lúc cô đã bị thách thức một cách cơ bản là rất rất đàn bà bởi sự kiềm chế lạnh lùng của anh. Cô đã yêu anh bỏ qua mọi thứ, và cô sẽ không thể vượt qua được cảm xúc đó.

Tessa, hãy chào đón thành công của mày đi, cô giễu cợt nói với mình trong sự nhận thức nhúc nhối.

Một lúc lâu sau anh nhúc nhích trong vòng tay cô và ngẩng đầu nhìn xuống cô. Tessa cảm thấy ý thức làm cơ bắp anh căng thẳng, và cô nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay trên tấm lưng mạnh mẽ của anh.

Giọng anh trầm, khàn khàn hơi ngái ngủ, lặng lẽ trong bóng tối bao phủ họ. “Em có ngủ được không?”

“Không ạ,” cô thì thầm, giọng cô cũng khàn như giọng anh. Họ là một cặp, cô lơ đãng nghĩ. Họ cùng có giọng ồm ồm như ech kêu.

Vài phút trôi qua trong im lặng, trong lúc bàn tay anh cử động chậm chạp, thăm dò, qua hông cô và cạnh sườn cô. “Có hối tiếc gì không?” Cuối cùng anh hỏi.

“Về việc này á? Không,” cô chậm rãi trả lời.

“Thế em đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ em vẫn còn yêu anh. Nghĩ em vẫn còn thấy đau. Nghĩ em vẫn chưa biết phải làm gì.”

Anh thở dài. “Chẳng dễ đâu nhỉ? Tình yêu. Khỉ thật, anh thậm chí vẫn chưa biết nó là gì.”

Trong bóng tối ẩm áp, lặng lẽ, cô cảm thấy dễ dàng nói chuyện với anh hơn bao giờ trước đây. Chỉ có giọng nói của anh, cái ẩm áp của cơ thể anh, mà không có sự xao lãng nào khác làm hỏng sự tập trung của cô

Cô muốn tập trung mọi sự chú ý của cô vào anh để biết mọi thứ có thể về người đàn ông này; cô đã hiểu biết anh về thể xác, nhưng bây giờ cô cần được biết về tất cả những thứ nhỏ nhoi có thể là chìa khoá cho cô mở cửa tâm hồn anh. “Anh có yêu bố mẹ anh không? Nhà anh? Con ngựa của anh, con chó của anh, cô giáo lớp một của anh...”

Một tiếng cười trầm trầm làm rung cổ họng anh. “Không, anh không bao giờ yêu cô giáo lớp một của anh. Còn trang trại...anh không biết đấy có phải là tình yêu không. Trang trại là một phần của anh. Anh không thể tách rời khỏi nó; không quan trọng anh đang ở đâu hay anh đang làm gì, nó luôn ở đó trong đầu anh.” Anh ngừng một lát, như đang cân nhắc sự việc. “Ngựa và chó...chúng nằm trong diện yêu thích của anh, nhưng anh không thể nói anh từng yêu một con vật nào. Bố anh...có, anh yêu bố. Anh nợ bố cả cuộc đời anh, và chẳng dễ dàng gì cho bố phải chăm sóc cho anh.”

“Mẹ anh chết rồi à?”

“Anh không biết. Bà bỏ anh ra đi khi anh được một tuần tuổi. Có thể bà ấy vẫn còn sống, nhưng cũng chẳng có gì quan trọng. Không có một mối liên hệ nào giữa anh và bà ấy hết, không tò mò, không cảm giác cần thiết. Chưa bao giờ có. Tom đúng là bố đẻ của anh, nhưng ông chưa từng cưới mẹ anh. Ông đang làm việc ở tây nam Texas khi ông gặp bà. Bà là con gái của một chủ trang trại, và ông chỉ là một người làm thuê công nhật, nhưng bà là một người phóng túng, và tìm kiếm một cơ hội tự do, không chịu sự gò ép của gia đình. Họ đã gặp nhau trong một căn lán cũ.”

Tessa nằm yên như bị mê hoặc, chăm chú lắng nghe câu chuyện anh đang kể với cô bằng một giọng trầm, chậm rãi. Cô cảm giác như cuối cùng anh cũng trao cho cô chìa khoá lòng anh, mở ra cho cô một phần trong nơi riêng tư nhất của tâm hồn anh.

“Bà có thai, tất nhiên. Anh tưởng tượng bà đã thử phá thai, nếu bà muốn liều tin vào những cuộc phẫu thuật chui mà họ vẫn làm lúc đó, nhưng bà đã chọn giữ lại anh. Anh có thể là hành động nổi loạn cuối cùng. Nó đã gây ra một vụ tai tiếng um sùm, nhưng bà từ chối không cho gia đình biết tên người cha là ai, từ chối lánh đi một nơi khác, từ chối giấu mình đi cho tới khi anh đã chào đời. Tom đã tìm mọi cách để bà cưới ông, nhưng bà cũng từ chối. Cuộc sống ở trang trại mới chính là điều mà bà muốn thoát khỏi, và đó lại là tất cả những gì ông có thể dâng hiến cho bà. Đây là tất cả những gì ông biết về bà.”

Anh im lặng rất lâu sau đó đến nỗi Tessa sợ rằng anh sẽ không kể thêm gì cho cô nữa. Cô chạm vào tóc anh, trượt những ngón tay cô vùi vào lớp tơ nâu vàng, rối bù. “Và khi anh ra đời thì sao?”

“Khi anh chào đời, bà đặt tên cho anh, nuôi anh trong một tuần, rồi nối lại liên lạc với Tom và bảo ông gặp bà ở căn lán cũ. Bà đưa anh theo để gặp ông, giao anh cho ông, và bỏ đi. Đó là lần cuối cùng ông nhìn thấy hay nghe thấy về bà. Mẹ không bao giờ trở về nhà nữa từ lúc đó.”

“Vậy bố anh phải nuôi nấng anh một mình à?”

“Ừ. Ông cũng rời khỏi Texas ngày hôm đó, vì ông sợ bố mẹ của bà sẽ mang anh đi xa khỏi ông nếu họ biết bà không mang anh đi theo cùng bà.” Trong bóng tối, cô có thể cảm nhận anh cười trên da cô. “Em có thể tưởng tượng một người chăn gia súc thô lỗ mang theo hành lý trên tay là một đứa bé một tuần tuổi rong ruổi khắp làng mạc, mà chẳng biết gì về việc chăm sóc trẻ con không? Anh tưởng tượng anh sống sót được đúng là một phép lạ.”

Cô thấy mình cười khúc khích. “Em thấy thương bố anh hơn là thương anh đấy!”

“Được thôi, bọn anh đã sống sót được qua thời kỳ quẩn tã, và ông luôn ở đó cho anh. Bọn anh chẳng có gì hết, nhưng bọn anh có nhau. Ông làm việc loanh quanh khắp các nông trại, làm bất cứ công việc gì có thể tìm được. Anh đoán là anh đã được cho ăn ở trong bếp của nhiều nông trại hơn là em có thể đếm được,

giống như một con chó hoang. Anh chơi trong bãi rào súc vật và trong chuồng trại, chờ Tom trở về vào ban đêm, cho đến khi anh đủ lớn để đi cùng ông.”

“Lúc đó anh mấy tuổi?”

“Bốn hay năm gì đấy, anh đoán chừng thôi.”

“Thế vẫn không đủ lớn!”

“Thế là đủ lớn để ngồi trên yên ngựa cả ngày. Anh không thể nhớ anh có thể cưỡi ngựa lúc nào nữa. Lúc anh khoảng sáu tuổi, anh đã làm việc rồi. Anh có thể buộc và cắt dây thừng, và mặc dù anh không đủ khỏe để làm việc, nhưng anh vẫn giúp làm những việc vặt vãnh.”

“Thế còn trường học thì sao?”

“Đấy chính là điều làm Tom phải ổn định cuộc sống. Anh phải tới trường, nếu không rồi cuộc là ai đó sẽ báo với chính quyền và anh có thể bị mang đi xa khỏi ông. Bọn anh đang ở Wyoming vào lúc đó, nên ông đã tiêu đến đồng xu cuối cùng để mua một miếng đất nhỏ, xây một túp lều cho hai bố con ở, và bắt đầu gây dựng trang trại cho chính mình, với hai con bò cái và một con bò đực, cùng rất nhiều tính ngoan cố, kiên cường. Bọn anh luôn không có nhiều để đủ ăn, nhưng không đủ để chết đói. Anh tới trường, làm những công việc vặt vào sáng sớm và sau giờ học. Khi anh được mười tuổi, ông chính thức nhận nuôi anh hợp pháp, vậy là anh có thể mang họ của ông. Đấy là cái họ mà anh vẫn luôn luôn sử dụng, nhưng vẫn không phải họ hợp pháp của anh. Cũng chẳng có gì đáng để mọi người quan tâm; chẳng ai biết mẹ anh ở đâu, và ông bà ngoại anh vẫn tiếp tục sống như vậy nhiều năm qua. Họ không có khả năng để nhận nuôi và dạy dỗ một thằng nhỏ lêu lổng mười tuổi là anh hồi đó.”

Tessa tiếp tục vuốt ve mái tóc anh thật lâu sau khi anh đã ngừng nói. Không có gì đáng ngạc nhiên là anh đã quá cách biệt, và tình cảm của anh quá bị kiềm chế! Trong cả đời anh, chỉ có duy nhất một người anh có thể tin tưởng. Những năm đầu tiên trong cuộc đời anh là một cuộc du hành triền miên không ngừng nghỉ, với những con người và cảnh vật luôn thay đổi. Thứ duy nhất ổn định trong cuộc đời anh là bố anh, vậy mà anh vẫn thấy những đứa trẻ khác có cả hai bố mẹ, với một người mẹ đầy yêu thương âu yếm và một cuộc sống ổn định, trong khi mẹ anh đã bỏ anh đi. Anh đã lớn lên trong sự thận trọng đề phòng, không để ai tới quá gần mình, vì người duy nhất anh cảm thấy có thể tin tưởng là bố anh.

Dựa vào tuổi thơ của anh, thì có gì đáng ngạc nhiên khi anh không tin cô ngay lập tức? Sự thông cảm bắt đầu làm thư giãn tâm trí cô, mang lại cho cô một chút cảm giác yên lòng, mặc dù cho đến bây giờ cô vẫn không biết cô có khả năng tha thứ cho anh không. Những ngón tay cô ngo ngoáy trong tóc anh. Nếu như cô không quá yêu anh thế này!

Anh nhướn người tì lên khuỷu tay, tự cho phép mình quyền sử dụng ngực cô, và những ngón tay cứng cáp của anh nhẹ nhàng xoa bóp những đường cong mềm mại, nệm nịu làm những núm vú nhỏ xíu, mịn như nhung của cô cứng đờ lên. “Khi Tom gặp em, ông sẽ tan ra thành nước thôi. Nói gì thì nói, ông cũng sở hữu một tính cách yếu đuối không thể kiềm chế được khi liên quan tới phụ nữ, và ông thế nào cũng phải lòng người đẹp miền nam ngon lành của anh cho xem.” Giọng anh lúc này đã trở nên khản đặc, và anh cúi đầu xuống nút nhàn nhả da thịt đang bị kích động của cô.

Tessa rên lên vì niềm khoái lạc đột ngột. Anh dùng lưỡi lăn tròn núm vú trong miệng mình, rồi ngẩng đầu lên để bàn tay anh rà lướt khắp ngực cô với cảm giác hiển nhiên là hài lòng. “Em thật thanh nhã, thật đáng để tôn thờ. Xương em quá mảnh để đến nỗi thỉnh thoảng anh có cảm giác như anh có thể nhai được em. Nhưng ở đây...” Anh cười lặc lặc.

Mặt Tessa đỏ lên, nóng bừng trong bóng tối; rồi anh đặt miệng lên ngực cô lại và chẳng còn gì quan trọng nữa lúc đó.

Cô ngủ ngay sau đó, nhưng chẳng bao lâu anh lại đánh thức cô dậy để yêu cô lần nữa. Phần còn lại trong đêm cứ như thế, với anh quay trở lại với cô lần này rồi lần nữa, chứng minh với cô bằng cơ thể anh rằng anh muốn cô biết bao nhiêu. Cô biết đó là chủ đích của anh, nhưng cô cần sự quan tâm mãnh liệt đó để nâng cao tự trọng, để phục hồi lại niềm tin của cô vào nữ tính của chính cô, và anh hết lòng hiến dâng bản thân một cách đam mê cho mục đích đó.

Khi cô thức dậy lần cuối cùng thì ngày đã rạng cùng những tia nắng chói chang, cô phát hiện ra anh đang tì trên khuỷu tay nghiêng người nhìn cô ngủ. Râu mọc xù xì, lởm chởm trên cằm anh, làm anh nhìn giống như một kẻ du côn, nhưng gương mặt anh mang vẻ thư giãn của sự mãn nguyện hoàn toàn về thể xác. Anh biết những giờ phút làm tình mãnh liệt của anh đã mang lại gì cho cô, và sự hài lòng của anh thể hiện rõ ràng trong mắt anh. Ánh mắt hai người gặp nhau, và không thể rời.

“Chào buổi sáng,” anh thì thầm, đẩy một lọn tóc khỏi vương vào mắt cô.

Cô ngáp, vươn vai dưới cái nhìn tán thưởng của anh. “Chào anh. Anh đã bị muộn làm chưa?”

“Anh không đi làm. Việc đó là của Evan và Sammy. Việc của anh là ở lại đây với em và làm em thỏa mãn.”

Cô chăm chú nhìn anh một cách u ám, lúc này cô quá nhạy cảm với mọi thứ liên quan tới anh, và cô biết anh đang lảng tránh. “Em hứa em sẽ không khóa cửa không cho anh vào đâu. Có phải anh đang nghĩ thế không?”

“Anh không hề có ý nghĩ đó.”

“Em vẫn băn khoăn,” cô nói chậm rãi. “Em không biết phải làm gì, nhưng đêm qua...em đã nghĩ rất nhiều. Em vẫn yêu anh, và sau khi biết được tất cả chứng cứ đều dẫn đến em, em không kết tội anh vì đã nghĩ oan cho em là em lấy cắp tiền nữa. Làm sao anh có thể nghĩ khác được chứ? Nhưng em vẫn không thể...em không thể tha thứ hết cho anh, nhưng em cũng không thể bỏ anh đi.”

Mặt anh rần rần trước lời nói của cô. “Anh sẽ không để em bỏ anh đi đâu hết. Hãy cho cả hai chúng ta thêm chút thời gian; anh chỉ xin em có thể thôi.”

“Được rồi. Thời gian thì em có thể; em cũng chẳng có việc gì khác để làm,” cô nói với một chút cay đắng.

Anh trèo ra khỏi giường và bồn chồn chộp cái quần của anh ở dưới đất, nơi anh đã vứt nó đêm qua. “Em có muốn quay trở lại làm việc không?” anh hỏi đột ngột.

“Ở Carter Engineering ăy à? Không, em không nghĩ vậy, không sau những việc này. Nhưng em phải đi làm ở đâu đó, đúng không? Em có nhiều việc phải chi tiêu lắm.”

“Cho anh một ân huệ đi. Đừng có tìm việc làm bây giờ.”

“Tại sao lại không?”

Anh thở dài, giơ tay lên vuốt tóc. “Vì chúng ta sẽ không sống ở đây.”

Cô cũng ra khỏi giường, và mặc lại áo choàng. “Anh không cho rằng đó là điều dĩ nhiên đấy chứ?” cô hỏi lặng lẽ.

“Không nhiều như anh muốn,” anh khẳng định lại với cô bằng giọng kiên quyết. “Đừng có tìm công việc khác. Em sẽ không phải lo lắng về tiền bạc; anh sẽ quan tâm đến hộ em và đừng có quay lưng lại với anh, con mèo hoang bé bỏng. Em đã phải trải qua một thời gian khó khăn và em cần một cái gì đó như một kỳ nghỉ về cảm xúc. Và vì anh đã gây nên sự không hay cho em, thì anh phải trả lại cho em cho công bằng, nhưng theo cách của anh.”

“Anh đang cố làm em phụ thuộc vào anh đấy hả?”

“Thế thì không nên à? Em yêu, chúng ta đang cố theo cách của mình để thoát ra khỏi chuyện này mà không phải sử dụng một giải pháp phủ phàng. Một khi việc thiếu tin tưởng vào nhau đã là nguyên nhân gây rắc rối ngay từ lúc khởi đầu, hãy để chúng ta tin tưởng vào nhau cho một sự đổi mới, về tình cảm cũng như về thể xác.”

“Trong bao lâu? Khi nào thì anh phải quay về San Francisco?”

Mặt anh đột ngột trở nên vô cảm, và cô chẳng thể đọc được gì với cái mặt nạ vô cảm ấy. “Không có gì phải vội.”

Sự bình tĩnh của anh làm cô lo lắng, và cô vặn vẹo thắt lưng áo choàng. “Evan nói anh có thể bị thôi việc. Có đúng thế không?”

“Không. Anh không bị thôi việc. Em không cần phải lo cho công việc của anh, bé yêu.”

Anh có điều gì đó không muốn nói với cô, nhưng ánh mắt của anh quá dịu dàng một cách cố ý làm cô biết cô sẽ phải tốn nhiều thời gian để cạy mồm anh moi thông tin. Làm sao cô cho rằng mình có thể tin anh khi mà anh vẫn giấu giếm cô nhiều việc như thế? Thấy nản lòng với cách mình đang tự lao đầu vào một cuộc phiêu lưu tình cảm mà biết chắc chắn kết cuộc sẽ chẳng đi đến đâu, cô đột ngột gạt bỏ. “Em sẽ đi tắm.”

“Nghe có vẻ...hay đấy,” anh dài giọng. “Anh cũng phải đi tắm một cái vậy.”

“Tốt. Anh có thể tắm sau khi em tắm xong.”

Vẫn đang khỏa thân, hoàn toàn thư giãn, anh theo dõi cô thu nhặt đám đồ lót của mình. “Anh cho rằng là anh không được mời nhỉ.” Anh dùng ngữ điệu của một câu trần thuật chứ không phải một câu hỏi.

“Không, anh không được mời. Em sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Tại sao anh không chuẩn bị bữa sáng đi? Khi em xong em sẽ làm tiếp và anh đi tắm. Đồ ăn sẽ xong khi anh tắm xong.”

Anh từ bỏ dễ dàng. “Được thôi, nếu em muốn thế.”

“Em muốn thế đấy.”

Cô không thoải mái, tự hỏi không biết anh có tự động nhảy vào tắm cùng cô không, nhưng anh là một người luôn giữ lời. Khi ra khỏi buồng tắm cô ngửi thấy mùi thơm nồng nàn của cà phê mới pha, và hương vị làm cô nhận ra mình thật quá đói. Cô mặc quần áo vội vã, rồi nhanh chóng lao vào bếp để tiếp quản bữa sáng chắc đã sắp làm xong. Cô đứng sững lại ngay giữa cửa, choáng váng trong giây lát vì một người đàn ông cao ráo, cơ bắp cường tráng đang đứng trần như nhộng trong bếp, huyết sáo vui vẻ khi trộn bột làm bánh crepe.

“Tại sao anh không mặc quần áo vào?” cô hỏi yếu ớt.

“À, chẳng qua để em được nhìn ra trò cái mà em đã xoắn toẹt đi ấy,” anh giải thích với sự bình tĩnh chết người khi anh đi ngang qua cô.

Anh đã làm thế đấy nhé, được thôi. Hai gan bàn tay cô ướt sũng, hơi thở cô hơi nhanh hơn một chút, khi cô đánh đều bột bánh ướt và đổ nó thành những vòng tròn nhỏ đặt vào lò nướng. Anh biết rất rõ điều anh vừa làm với cô, vì anh đã dạy cô, đào tạo cô hướng ứng anh thật thuần thục cho đến khi mỗi cái chạm nhẹ của anh cũng có thể khuấy động cô.

Vừa đúng lúc đồ ăn sẵn sàng, anh quay trở lại bếp, ăn mặc chỉnh tề với một cái quần jean và một cái áo sơ mi mở phanh cổ, nhưng hình ảnh của anh vẫn làm cho miệng cô khô ran. Anh chắc chắn biết cái anh đang làm bằng cách chuyển đồ đến ở cùng cô, cô lơ mơ nghĩ ra. Có thể anh đã có kế hoạch giữ cho cô đắm đuối trong tình dục đến nỗi cô sẽ làm theo bất cứ việc gì anh muốn.

Cô bồn chồn khi nhận ra mình đang nghĩ gì. Cô tự động áp đặt những lý do kín đáo sau những hành động của anh, hơn là thử cố gắng để tin tưởng anh.

Nhưng mình không thể chỉ làm một quyết định tùy tiện để bắt đầu tin tưởng vào ai đó; tin tưởng phải là cả một quá trình hiểu biết và phải tự giành lấy. Anh đã quan tâm săn sóc cho cô rất chu đáo, và với những lần làm tình đêm qua của anh với cô anh đã đi một chặng đường dài để giúp cô tìm lại được trạng thái cân bằng của mình, nhưng một phần trong cô vẫn còn cảnh giác với anh. Cô không muốn mọi việc giải quyết theo cách đó. Cô chỉ muốn đơn giản là bước vào vòng tay của anh và quên mọi chuyện buồn đau, nhưng cô chỉ là không thể làm được. Cô vẫn còn đang rất e ngại.

“Ăn đi em,” anh nói nhẹ nhàng, làm cô nhận ra mình vẫn đang ngồi bên bàn với cái đĩa dơ cao lên bất động trên tay.

“Em không thể quyết định được,” cô phân trần bằng một giọng nhỏ rí, và anh biết chính xác cô đang nói về chuyện gì.

“Em không cần phải quyết định ngay đâu. Chúng ta có thời gian. Cứ để nó đấy.”

“Em yêu anh thật đấy,” cô nhúc nhích nói.

“Anh biết,” anh nói.

Anh trở nên bồn chồn sau khi họ đã dọn rửa hết bát đĩa, và đi vòng quanh căn hộ nhỏ của cô. Đã vài lần cô định đề nghị anh nên tới công ty làm việc, vì trông anh có vẻ rất chán nản, nhưng có một cái gì đó làm cho tâm trạng anh có vẻ bức bối nên cô chẳng có cách nào khác là chẳng nói gì với anh hết. Cô đã bị suy nhược và mệt mỏi nên đã bỏ bê công việc nhà, nhưng năng lượng cũ của cô đã trở lại, và cô có khá nhiều việc dọn rửa và giặt giũ đang chờ, nên cuối cùng cô chọn giải pháp là lờ anh đi và mặc anh lang thang trong nhà. Khi điện thoại reo vào đầu giờ chiều và anh nhảy dựng lên vỗ lấy nó, lúc đó cô mới chợt nhận ra rằng anh đang chờ nghe điện thoại.

Vội vã đến cạnh anh, cô cố gắng cóp nhặt từng ý từ những câu trả lời của anh, nhưng anh là bậc thầy trong việc trả lời cộc lốc một từ. Cặp mắt anh nhá lửa, miệng anh mím lại thành một đường thẳng mỏng dính khi anh lắng nghe.

“Tốt rồi. Tôi sẽ đến đó,” anh nói, và bỏ máy.

“Có gì hả anh?” cô bắn khoản hỏi, bám sát gót anh khi anh vào trong phòng ngủ và bắt đầu cởi quần áo. “Họ tìm ra ai làm việc đó rồi à?”

“Có thể,” anh lẩm bẩm. Anh đã mặc xong quần tây và một cái áo sơ mi cổ cồn rồi cô mới nhận ra anh sẽ không nói thêm với cô gì nữa, và khi anh bắt đầu thắt cà vạt quanh cổ, lông mày cô cau lại cau kinh.

“Ồ, không. Anh không được phép làm thế, Brett Rutland! Anh sẽ không được phép bỏ lại tôi ở đây mà không thêm nói gì đâu nhé!” Cô đá giày khỏi chân và bắt đầu vạy vẹo người cởi quần jean. “Tôi sẽ đi với anh.”

“Không, em không đi đâu hết.” Anh móc áo khoác bằng một ngón tay và chớp lấy gáy cô, giữ cô đứng yên trong lúc anh cúi đầu xuống hôn cô mãnh liệt. “Nó có thể rất hấp dẫn, và anh không muốn em bị tổn thương thêm nữa, không sau những gì em đã phải chịu đựng. Anh sẽ gặp em sau.”

“Brett!” Cô hét vào lưng anh điên tiết, giọng cô như vỡ oà.

Anh dừng lại ngay cửa và ngoái qua vai nhìn lại cô. Lần đầu tiên, cô nhìn thấy cái nhìn giết người đó trong ánh mắt anh, và cô rùng mình, đột nhiên vui mừng vì cái nhìn đó không hướng vào cô. “Anh sẽ về,” anh nói phăng lạng.

Căn hộ yên lặng và trống rỗng khi không có anh, và cô sồn gai ớn khi nhớ lại cách anh nhìn. Nếu cái nhìn đó để dành cho cô thì cô đã chết ngay tại chỗ vì hoảng sợ. Anh luôn luôn kìm nén. Cô không thể tưởng tượng anh nổi cơn cuồng bạo như thế nào, tuy nhiên cô vẫn cảm giác được rằng anh đã bao bọc sự kiềm chế của anh dưới một lớp vỏ mỏng manh nhất. Anh đã biết ai đã gây ra vụ tham ô, ai đã cố tình đổ tội cho cô, nhưng anh không nói với cô. Ai đã có thể làm việc đó mà anh lại phải do dự khi tiết lộ danh tính kẻ tham ô cho cô? Ai đó mà cô đã tin tưởng chẳng?

Cô đã quá khiếp đảm để thực sự muốn biết nhân dạng của kẻ tội phạm, mặc dù vậy, cô nhận thức được việc cần thiết phải tìm ra kẻ đó là ai. Dù đó là ai thì họ cũng rất căm ghét cô, và một lần nữa quan niệm của Tessa về chính cô lại bị lung lay. Cô đã làm gì nên tội mà phải chịu sự căm ghét, sự hận thù đến nhường ấy?

Ý nghĩ của cô chạy lung tung như một con sóc mắc bẫy, cố gắng nhớ lại tất cả những phụ nữ làm việc ở Carter Engineering, cố gắng một cách tuyệt vọng để nghĩ xem cô đã làm gì sai trái, nhưng chẳng có gì nảy ra trong đầu. Cô đã không ăn cắp người yêu của ai, hay xen vào để làm tan vỡ một cuộc tình nào. Cô không thể nhớ đã làm bất cứ cái gì để có một kẻ thù, như cô đang có lúc này.

Khổ sở vì không có khả năng tìm ra lý do cho việc đã xảy ra, cô bắt đầu khóc, những tiếng thổn thức lặng lẽ đầy đau đớn. Brett ở đâu khi cô đang cần anh? Anh có biết đau đớn như thế nào không, khi chìm hoàn toàn trong bi quan, chán nản? Không, sao anh có thể biết được? Bret không bao giờ rơi vào tình trạng bi quan; anh luôn kiềm chế, luôn luôn làm chủ tình huống. Cô đã với tới anh trong đêm, cố gắng, gần như bất chấp chính mình, để hàn gắn vết nứt vỡ giữa họ. Cô yêu anh; cô muốn tin tưởng vào anh với tình yêu của cô, và cô muốn được biết chắc chắn anh yêu lại cô. Vậy mà anh vẫn bỏ cô một mình với những ý nghĩ của riêng cô, dù anh biết cô có thể phát cuồng vì lo âu và không chắc chắn. Thế có phải là tình yêu không? Hay là anh bỏ đi cho cô có thời gian để quyết định, liệu linh với cơ hội rằng khi anh quay lại, cô không còn ở đó?

Buổi chiều đã chuyển thành buổi tối, và thần kinh của Tessa trở nên quá khủng hoảng đến nỗi cô giật mình, nén một tiếng kêu khẽ khi chìa khoá quay trong ổ và Brett bước vào phòng, mặt anh mệt mỏi và nhăn nhó. Sammy đi cùng anh, nhìn cũng tái nhợt và mệt mỏi như Tessa đang cảm thấy, nhưng sự có mặt của anh chàng hoàn toàn không tác động tới cảm nhận của cô. Cô nhìn chăm chăm vào cái chìa khoá trong tay Brett. “Anh lấy chìa khoá nhà em,” cô nói điếng người.

Anh nhìn chiếc chìa khoá trong tay mình và nhăn nhó. “Ừ,” anh nói, bỏ lại nó vào túi quần mình. Tối gần cô, anh nhìn xuống cô vẻ trách cứ, xem xét kỹ mọi chi tiết trên người cô. “Em lại vừa khóc nữa, khi thật,” anh nói phũ phàng.

“Anh có...tìm ra cái gì không?”

Thay vì trả lời cô, Brett hỏi, “Em có còn cà phê không? Anh cần một ít để giữ mình tỉnh táo.”

“Không, không còn. Brett, trả lời em đi!”

“Anh sẽ pha một bình vậy.”

Cô đứng phắt dậy. “Em sẽ ném bình cà phê vào anh nếu anh không trả lời câu hỏi của em!”

Một nụ cười toe toét bất đắc dĩ làm miệng anh cong tớn và mang tới cho mắt anh một tia lấp lánh. “Đồ đàn bà đánh đá,” anh nói với giọng mền mại dịu dàng. “Sammy sẽ nói với em chuyện gì đang xảy ra.”

Tessa xoay phắt sang Sammy, người đang đứng với hai bàn tay thọc sâu trong túi quần. Cặp mắt xanh của anh chàng đầy vẻ khổ sở. “Đây là lỗi của anh,” anh nói dứt khoát. Anh luôn trông có vẻ trẻ con, mặc dù anh lớn tuổi hơn cô, nhưng chỉ sau một đêm mà trông anh như già hơn cả chục tuổi.

Cô lắc đầu. Điều đó chẳng có chút ý nghĩa nào. “Làm thế nào lại là lỗi của anh được? Anh có phải là kẻ tham ô đâu.”

“Đó là Hillary. Cô ấy làm thế vì anh.”

Giống như ai đó đã kéo xoẹt tấm màn sang bên cạnh. Tessa nhìn chăm chăm vào anh với nhận thức khủng khiếp, ngay lập tức hiểu được toàn bộ câu chuyện. Ý nghĩ của sự việc là ở đó. Hillary đáng thương, quá nhút nhát và thiếu tự tin vào bản thân, và quá yêu Sammy. Sammy cần tiền để phát triển những ý tưởng về máy tính điện tử; Hillary đã ăn cắp cho anh. Cô ta có tất cả các cơ hội mà cô muốn: Cô làm việc ở ngân hàng; cô làm việc với Sammy, và qua anh chàng đã xâm nhập vào hệ thống máy tính của Carter Engineering; và cô đủ thông minh để biết làm thế nào với nó. Thậm chí cả việc chọn Tessa làm kẻ giở đầu chịu báng cũng có ý nghĩa, vì Sammy rõ ràng rất khâm phục Tessa, vì Tessa sáng chói, duyên dáng và tự tin, thoải mái với đàn ông, trong khi Hillary thì co cụm vì nhút nhát.

Cô nhìn Sammy, mắt cô long lanh những giọt lệ đồng cảm.

“Anh đã lần ra ,” anh nói khàn khàn. “Cô ấy truy cập vào máy tính vài lần từ căn hộ của anh. Cô ấy có chìa khoá...Cô ấy đến và đi bất cứ lúc nào cô ấy muốn. Trời ơi, thực tế anh đã cung cấp đầy đủ điều kiện cho cô ấy! Tessa, anh đã dò ra đúng số của anh!”

Anh đang run rẩy; cô tới với anh và đặt tay vòng quanh người anh, và họ bám chặt vào nhau. “Việc gì đã xảy ra?” cô thì thầm, đau đớn cho anh.

“Bọn anh đã gặp cô ấy khi cô ấy từ ngân hàng về, Ông Rutland và Evan và anh. Cô ấy nhìn thấy bọn anh và ...bắt đầu oà khóc. Cô ấy đã biết ngay.”

“Thế anh ấy có đòi bắt cô ấy không?” Tessa run rẩy hỏi.

“Không, anh không làm thế. Anh muốn nói chuyện với em trước,” Brett điềm tĩnh ngắt lời. Anh vẫn đang dựa, và bị làm ngơ, ở ngưỡng cửa. Giờ anh đứng thẳng lên và bước tới với Tessa. “Bản năng đầu tiên của anh là nhốt cô ấy ở một chỗ, vì điều cô ấy đã làm với em chứ không phải vì lấy cắp tiền. Nhưng anh không muốn lấy trả thù làm động cơ, vậy nên mọi thứ vẫn đang chờ em. Evan đang ở cùng cô ấy, làm nhiệm vụ trông trẻ và chờ điện thoại của anh.”

Kinh hoàng, Tessa chăm chăm nhìn anh. Anh đang đòi cô phải quyết định số mệnh của một con người. Nó phụ thuộc vào cô nếu cô muốn anh truy tố Hillary, hay để cô ta đi. Tại sao anh lại quá chắc chắn rằng ý

định trả thù sẽ không bóp méo suy nghĩ của cô? Cô cũng là con người chứ! “Brett, đừng làm chuyện đó với em.”

“Anh biết anh đang đòi hỏi gì,” anh nói đều đều, không rời mắt khỏi cô. “Nhưng em thấy đấy, em bé, anh tin vào phán quyết của em.”

11. Chương 11

Tessa run rẩy khắp toàn thân khi cô đứng đó nhìn anh chăm chú, mắt cô khẩn cầu anh. Cô đang đau lòng, anh biết; lúc này cô đang dễ bị tác động, bị ảnh hưởng bởi tất cả những thứ đầu đầu. Điều đó đã thay đổi cô. Ở chỗ trước đây cô đã từng sủi bọt lấp lánh như một loại champagne hảo hạng, thì bây giờ cô bình lặng hơn, tiếng cười phai nhạt. Anh hy vọng nó sẽ không kéo dài mãi mãi. Về duyên dáng yêu kiều của những tiếng cười vui vẻ đã từng quyến rũ anh ngay từ khi mới gặp, nhưng dù thế nào đi nữa, anh vẫn yêu cô; anh yêu người phụ nữ, và vẻ vui tươi đã từng là một trong những lý do làm anh yêu cô. Nếu cô cho anh cơ hội, anh có ý định dành hết cuộc đời mình để mang ánh lấp lánh trở lại trên mắt cô, nhưng đầu tiên anh phải vượt qua được sự đau đớn tinh thần của một quyết định mà chỉ cô có quyền đưa ra. Thậm chí quyền lợi của Joshua Carter cũng không được đề cập tới, duy nhất chỉ liên quan tới Tessa vì cô là người phải hứng chịu nhiều nhất.

“Bỏ qua cho cô ấy đi,” cô nói.

Giọng cô thều thào không thành tiếng, nhưng Brett vẫn nghe rõ. Anh tới bên cô và đặt tay lên cánh tay cô, tiếp thêm sức mạnh cho cô. “Em chắc chứ?”

Tessa gật đầu, và Brett đỡ cô ngồi xuống trường kỷ. Sammy thả mình xuống một cái ghế bành như kiểu anh ta vừa đột ngột biến thành không xương, và có thể anh thế thật.

Cô bám chặt vào tay Brett, giữ chúng như chúng là những cái phao cứu hộ. “Hillary yêu anh ấy. Cô ấy làm thế vì cô ấy yêu anh ấy. Em có thể hiểu được việc này, vì em đã làm bất cứ cái gì có thể cho anh_” Cô ngừng lại giữa chừng, nhưng những lời run rẩy, rồi rầm của cô là tất cả anh hy vọng được nghe, và nhiều hơn nữa. Anh có một cảm giác rằng Tessa đã hiểu, rằng cô biết nhiều hơn họ biết, mặc dù cô chỉ được kể những chi tiết quan trọng nhất.

Tessa tuyệt vọng nhìn Sammy. “Sammy, cô ấy yêu anh. Anh biết thế mà, phải không?”

Anh ta nhìn choáng váng và kiệt sức. “Anh không thể chấp nhận được việc này. Cô ấy chẳng có lý do gì để ghen tuông với em cả! Nếu có gì, thì chính em là người luôn cố ghép bọn anh với nhau.”

“Nhưng cô ấy không biết điều đó, phải không? Và đó là phần duy nhất quan trọng. Cô ấy tin tưởng anh, tin vào việc anh đang làm.”

“Tranh luận mãi chẳng giải quyết được việc gì,” Brett lạnh lẽo nói, giọng nói uy quyền của anh làm cả hai người rơi vào im lặng. “Và đấm mình trong tội lỗi cũng chẳng giải quyết được việc gì. Anh biết. Anh đã thử rồi. Việc ta phải làm bây giờ là tìm ra một giải pháp mà Ông Carter chấp nhận được. Ông ấy phải được hoàn trả đầy đủ, ngoài ra chẳng có giải pháp nào khác. Tiền thì đã bị tiêu rồi. Mọi người có ý gì hay không?”

Sammy nhăm nhăm môi. “Nelda có thể được đưa ra ngoài thị trường. Tôi đã nghĩ sẽ bán cô nàng cho một công ty máy tính, nhưng nếu việc đó không thành...”

“Nếu anh nói chiếc máy tính đó có thể mang ra ngoài thị trường, tôi sẽ tin lời anh. Bởi vì anh đã có kế hoạch bán nó đi, nên tôi không cảm thấy áy náy vì đã lấy mất của anh cái gì đó có giá trị tình cảm hơn là chỉ một khoản tiền đã bị đánh cắp.”

Tin tưởng hiện rõ trên nét mặt Sammy. “Anh nói thế thật chứ? Sẽ không rắc rối hơn chút nào chứ?”

“Nó sẽ rắc rối ngay lúc một luật sư tham gia vào vụ việc.” Brett nói khô khan. “Và tôi không thể hứa chắc rằng Ông Carter sẽ ngừng vụ việc tại đó, mặc dù tôi nghĩ ông ấy sẽ làm thế. Cùng một điều kiện tôi đã đưa ra để thuyết phục ông ấy bỏ qua cho Tessa, vậy nên ông ấy sẽ không phải tỏ ra khó chịu nhiều về nó.”

“Có mất nhiều thời gian để việc này lắng xuống không?”

“Nelda sẽ phải bị bán đi, và nó sẽ mất một thời gian khá, vì anh sẽ muốn chờ mức giá khá nhất, nhưng những giấy tờ hợp pháp thì sẽ không mất nhiều thời gian đến thế.”

Bỏ lại Tessa, anh đi cùng Sammy ra cửa. Tessa dõi theo họ, và cô nhìn thấy nỗi lo lắng trên mặt Sammy. “Tôi không biết phải làm gì với Hillary,” anh chàng thì thầm. “Tôi đã cố quyết tâm đủ để hỏi cưới cô ấy, nhưng bây giờ...”

“Làm việc mà tôi sẽ làm ấy,” Brett cay độc khuyên. “Kéo cô ấy nằm vắt ngang gối anh và đánh cho cô ấy một trận tét mông. Đây là việc nhỏ nhất cô ấy đáng phải chịu.”

Anh đóng cửa cho Sammy và quay lại với Tessa. Anh đã tự bình tâm lại khi anh ngồi xuống bên cạnh cô và ôm cô kéo vào người, mắt anh đầy vẻ lo lắng. Nhẹ nhàng anh vuốt những sợi tóc vương trên trán cô ra sau. “Em có ổn không? Việc xong rồi, xong thật rồi.”

Cô không cảm thấy chữ hết đã được viết ở cuối mỗi chương; khi cô nhìn vào anh, cô biết rằng vẫn còn đó những vấn đề cần được giải quyết, nhưng bây giờ có vẻ như không phải lúc để xáo tung chúng lên. “Anh không phải đối xử gượng nhẹ em như đồ dễ vỡ đâu,” cô nói với một nụ cười nhạt nhòa. “Đó là một cú sốc, nhưng em sẽ không suy sụp đâu.”

“Anh căm thù vì đã làm thế với em, nhưng anh không thể tự tin vào chính mình để đưa ra một quyết định có lý trí. Dù anh có đi theo con đường nào, anh biết anh vẫn luôn nghi ngờ lý do anh đã chọn nó.”

“Và nếu em muốn cô ấy bị khỏi kiện thì sao?”

Ánh mắt cứng rắn, sắt đá lại hiện ra. “Em sẽ muốn điều anh muốn.”

Anh thật là kinh khủng, một người đàn ông sắt đá sẽ không khoan dung cho bất cứ mối đe dọa nào đối với bất cứ cái gì hay bất cứ ai mà anh coi là của anh. Sự nhận thức rõ ràng, thay vì làm cô sợ hãi, làm mắt cô tròn lên. Anh cảm nhận theo cách đó về cô. Nó không phải là tội lỗi, mà là một sự diễn tả một cái gì đó mà cô đã cảm nhận được ngay lần đầu tiên anh làm tình với cô. Hành động yêu đương đó không phải là một niềm vui thú thường tình, mà là để thể hiện quyền sở hữu, theo cách bản năng nhất. Cô đã trở thành của anh, đây chính là lý do tại sao anh đã mắng nhiếc, chỉ trích cô khi anh nghĩ cô đã phản bội lại anh và lòng tin của anh. Vậy mà thậm chí cả trước khi anh biết rằng cô vô tội, anh đã bắt đầu làm cô được thả. Cô vô tội hay có tội đều không quan trọng; cô là của anh, và anh sẽ thu xếp cho cô. Đó là lý do tại sao anh đã cho Sammy một lời khuyên khá là thô lậu đó.

“Anh sẽ định đánh tét mông em à?” cô hỏi, nhìn anh khó chịu.

Anh không thèm xin lỗi. “Anh đã có ý định làm thế đấy. Nhưng anh nghi ngờ khả năng có một lúc nào anh sẽ làm thế, vì anh không thể cố tình làm em đau, nhưng nghĩ về việc đó làm anh cảm thấy khá hơn. Bây giờ, với Sammy...cô nàng đó có thể nhận được mấy cú phát vào mông nhớ đời rồi đấy. Khi một người hoà nhã, trầm lặng nổi giận, thì chẳng có gì ngừng họ lại được đâu. Em có quan tâm không? Em thật lòng tha thứ chứ?”

“Không đâu. Em không quá tốt bụng như vậy đâu,” cô đáp lại với một tia sáng loé lên trong mắt. “Em muốn đánh cho cô ấy bò lăn bò toài ra. Nhưng việc này đã đi quá xa rồi, và em muốn nó kết thúc sớm. Cứ để Sammy chăm sóc tới cô nàng. Em thì chỉ muốn bỏ lại đằng sau mọi việc và quên hết đi thôi. Thêm nữa, nếu anh khỏi kiện, Sammy cũng sẽ bị tổn thương, và anh ấy không đáng bị như vậy.”

Anh thở nhẹ, và rút tay khỏi người cô, để lại cho cô cảm giác lạnh giá. Nét mặt anh kiên quyết, dữ dội khi anh cúi người về phía trước, tỳ hai tay cánh tay lên đùi. “Nếu em quá đại lượng với một người xa lạ, tại sao em không thể đại lượng như vậy với anh. Tại sao em không thể tha thứ và cho anh một cơ hội thứ hai? Anh không hỏi xin em thời gian, mà anh xin em cho anh một cơ hội thứ hai thật sự ấy.” Anh hít vào một hơi thật sâu, chờ đợi phản ứng của cô.

Tessa nhìn anh chăm chú, bị tác động mạnh của những điều anh vừa nói, vì nó không gì khác hơn là sự thật. Cô đã rất đại lượng với một người xa lạ hơn cô đã làm thế với anh, và cô yêu anh nhiều hơn cô từng nghĩ có thể yêu một ai đó hay một cái gì. Nhưng hoàn toàn đúng như vậy, vì cô đã yêu anh quá nhiều, và sự thiếu tin tưởng của anh đã tàn phá cô sâu sắc hơn những hành động xảo trá của Hillary. Hillary chẳng có ý nghĩa gì đối với cô, ngoại trừ việc cô ta là một người quan trọng với bạn cô.

Vậy đó là tình yêu, cô đau đớn nghĩ. Không phải chỉ là tha thứ, mà là nắm lấy cơ hội để tình yêu của cô trở lại. Anh đã mắng nhiếc cô chỉ khi anh nghĩ cô phản bội anh trước, và thậm chí ngay lúc đó, khi cơn đau lúc đầu của anh đã nhạt đi, anh đã hành động ngay lập tức để bảo vệ cô. Ngay cả khi nghĩ rằng cô có tội, anh vẫn tha thứ cho cô và chìa tay ra cho cô.

Đó là tình yêu, và cô thực sự chẳng có một lựa chọn nào về lòng tin trong anh, vì rằng cuộc sống của cô sẽ vô nghĩa nếu không có anh.

Cô đã im lặng một lúc lâu, và miệng Brett mím lại thành một đường thẳng dữ tợn. Anh còn một lá bài nữa để ném ra, một cơ hội nữa để thuyết phục cô rằng anh yêu cô, rằng anh sẽ làm bất cứ việc gì phải làm để bảo vệ cô. Nếu cô vẫn không hiểu động cơ của anh bây giờ, anh không biết anh sẽ phải làm gì, vì rằng anh đã sử dụng đến lá bài cuối cùng rồi. “Tessa, anh đã thôi việc.”

Cô làm một cử động đột ngột, và mặt cô trở nên trắng bệch. “Nhưng...nhưng anh nói với em là anh không phải lo lắng gì về công việc của anh cơ mà!”

“Anh không phải lo. Vì anh không còn công việc nào nữa. Anh thôi việc từ hôm thứ hai, và bắt đầu có hiệu lực khi cuộc điều tra này kết thúc. Thỏa thuận mà anh đã hứa với Joshua,” anh nói thận trọng, “là để đổi cho em, anh sẽ tiếp tục thỉnh thoảng làm cố vấn cho ông ấy. Đây là từ mà ông ấy gọi, sao cũng được. Nó có nghĩa anh sẽ có một công việc nhàn nhã hơn như điều đình cho một thỏa thuận hợp lý của một cuộc đình công, hay thu thập tin tức công nghiệp, những việc kiểu như vậy. Nhưng phần quan trọng nhất, là anh có ý định về lại trang trại với em, chăm nom bọn trẻ và gia súc.”

Tim cô đang làm những việc điên khùng trong ngực, làm nhiều loạn hơi thở của cô. “Đấy có phải là một lời cầu hôn không?” cô gặng.

“Anh đoán vậy. Anh có ý định là cha của con em, và anh thích làm thế trong điều kiện hợp pháp.” Cả cuộc đời còn lại xoay quanh câu trả lời của cô, và anh không thể đọc được gì trên nét mặt cô. Anh bắt đầu vã mồ hôi. “Em có yêu anh đủ để tha thứ cho anh không?”

Cô đứng lên, bị thúc đẩy bởi một nhu cầu đột ngột phải hành động, bất cứ gì để có thể làm chân tay cô bận rộn. “Việc tha thứ chưa bao giờ là quan trọng,” cô nói nhát gừng. “Em yêu anh quá nhiều nên em nghĩ em có thể tha thứ cho anh mọi thứ. Nhưng thế không có nghĩa là em sẽ để anh thoát khỏi sự trừng phạt.” cô nói thêm, để phòng trường hợp anh cố tình hiểu theo ý anh. “Nó chỉ đúng nghĩa là đã tha thứ cho anh rồi.”

Có gì đó thay đổi trên nét mặt anh; cặp mắt xanh màu nước biển của anh sáng lên, như được đốt cháy từ bên trong. “Sau khi em hắt nước chanh nóng vào anh à? Hay tìm cái gì thật nặng để đánh vào đầu anh?”

“Hay đá anh ra khỏi giường của hai ta.”

“Whoa, em yêu, giờ thì em lại nói bậy bạ cơ đấy. Nếu có một chỗ nào đó là của anh, thì đó là chỗ trên giường với em. Nhưng nếu em tha thứ cho anh rồi, vậy thì vấn đề mắc mớ là gì?”

“Em đang cố để quyết định xem em có nên tiếp nhận anh mà không chắc chắn anh có yêu em hay không, hay là chờ cho đến khi em biết chắc chắn,” cô nói thẳng thừng.

Anh nhảy dựng lên, đứng lù lù trước mặt, áp đảo cô, vai anh quá rộng nên che hết ánh sáng. “Em có thích một minh chứng của việc sẽ xảy ra khi là vợ của một chủ trang trại không?”

Đột nhiên cô trở lại là Tessa thời xưa cũ, hàng lông mi dài của cô chớp chớp che giấu ánh lấp lánh sôi nổi trong cặp mắt màu xanh lục. “Tại sao nhỉ, em tin là em sẽ thích,” cô nói bằng tông giọng trầm nhất, rề rề ranh mãnh nhất, cái giọng làm cho nơi thất lũng của Brett trở thành dung nham nóng chảy ấy. Với một tiếng gầm gừ trầm đục, anh ném cô lên vai và mang cô vút lên giường.

Vài người đàn ông không biết khi nào họ gặp may mắn, anh nghĩ một giờ sau đó. Cô đang chuyển đối tượng quyến rũ sang anh. Lôi kéo anh và trêu tức anh và nói chung là làm anh phát điên, và mặc dù anh biết anh đang bị chế ngự, vẫn chẳng có một cái chết tiệt gì anh có thể làm để tự cứu mình.

Cô nằm sấp chống tay trên người anh, cặp nhũ hoa đáng yêu của cô được ôm ấp trong lớp lông bao phủ ngực anh và đang thực hiện quá tốt việc làm anh xao lãng. Cô cuộn một ngón tay luồn vào những lọn tóc anh, rồi cô đưa nó luồn vào tai anh, lướt qua miệng anh, hòng anh, trượt trên vai anh và xuống cánh tay anh, qua cạnh sườn anh, đi xuống hông anh... Cái cô làm được chỉ với một ngón tay thật là đáng kinh ngạc. Anh không thể nằm yên được, cân nhắc việc đẩy cô nằm ngửa ra và kết thúc cái mà cô đã khởi xướng, nhưng cô vẫn tiếp tục nói.

“Em muốn cưới ở Tennessee,” cô thăm thì, nhá nhá cằm anh bằng hàm răng trắng muốt, rồi hôn để hết nó hết đau. “Trong nhà thờ cổ ở Sevierville, với Di Silver ở đó. Anh muốn bố anh là người đàn ông tuyệt nhất, phải không?”

“Anh không quan tâm,” anh thăm thì trong tâm trạng khó chịu, đột ngột ngồi dậy làm cô rơi khỏi ngực anh. Trong lúc anh thò tay kéo cô vào để khỏi bị rơi nữa thì cô tóm lấy tay anh và đưa những ngón tay anh lên môi cô, rồi cắn khe khẽ rồi mút lần lượt từng ngón.

Giọng cô mơ màng. “Em muốn cho anh thấy ngôi nhà cũ ở trang trại và những con đường làng quê. Em nghĩ Gatlinburg đẹp nhất vào mùa xuân và mùa hè. Chúng ta có thể lượn lờ quanh những cửa hàng bán đồ cổ và đồ thủ công ở Đường Glade, và dạo chơi trên núi. Em muốn chỉ cho anh toàn bộ công viên. Chúng ta có thể tới đỉnh Ống khói (Chimneys), và Vịnh Cade, và núi Ông nội (Grandfather Mountain). Và em muốn nhìn thấy Đường-Lên-Núi một lần cuối cùng-”

Anh đặt bàn tay che miệng cô, chặn ngang dòng suối ngôn từ. “Tessa, em yêu, Ừ! Anh đồng ý với mọi điều em muốn. Anh sẽ cưới em ở bất cứ nơi nào em muốn, trước sự chứng kiến của ai cũng được tùy em muốn, và anh sẽ đi bộ từ Tennessee đến Wyoming với em, nếu đây là điều em muốn. Nào, thế đã bao hàm hết mọi thứ chưa?”

Một âm thanh ám muội phát ra từ sau bàn tay anh, và anh nhìn vào đôi mắt màu xanh lục đang cười cợt, lấp lánh theo đúng kiểu anh yêu. Cô đang chơi anh, anh nhận ra, chủ tâm làm cho anh phát điên vì thất vọng, và lại càng yêu hơn cái quyền năng phụ nữ đã dẫn dắt anh tới tình trạng này. Nếu anh đã không chắc chắn lắm với ý định làm anh toại nguyện của cô, anh đã phát nổ vì tức giận, nhưng tất cả anh có thể làm là ngã lại xuống giường, ngực anh phập phồng vì hơi thở nặng nề.

Anh đã đòi thế mà. Cô chính xác là điều anh muốn, từng phần nhỏ quý quái, nhưng ngon lành của cô. Anh phải bị điên, nếu cân nhắc đến trò chơi trốn tìm bắt mà cô sẽ bắt anh chạy theo cho đến hết đời. Rồi anh cười khùng khục, và trước khi cô có thể tránh anh lần nữa, anh đã thò một cánh tay khoẻ mạnh ra và vật cô ngã xuống giường. Nhanh nhẹn anh phủ lên cô, tách hai chân cô và đi thẳng vào cô. “Đây chính là cái em sẽ nhận được vì dám trêu anh,” anh nói, hôn cô đói khát.

Một ánh thích thú lan toả khắp khuôn mặt đáng yêu, đẹp kỳ lạ của cô, đang sáng bừng lên vì tình yêu của anh. “Thật không?” cô rề rà. “Ồi, quá tuyệt.”

Ánh trắng đỏ trần khắp cái giường lớn, chiếu sáng căn phòng với sàn gỗ bóng láng được phủ một tấm thảm dệt tay. Chiếc giường rộng và dài, đủ lớn để thích hợp với chiều dài của người đàn ông đang nằm ườn trên đó. Tessa ngồi dậy trên giường, khoanh hai tay đặt trên đầu gối, rồi gối cằm lên tay. Họ mới chỉ làm đám cưới sáng nay, và Brett chỉ cho cô vừa đủ thời gian để kịp đóng gói đồ đạc trước khi anh xua cô tới Knoxville để kịp chuyến bay. Cô đã ôm chặt lấy Di Silver khóc lóc, biết rõ lần này cô ra đi thực sự. Từ bây giờ nhà của cô sẽ ở Wyoming, không còn ở Tennessee nữa. Silver cũng khóc, cho đến khi Tom, bố của Brett, kéo giật bà vào vòng tay mạnh mẽ của ông và hôn bà cho đến khi bà quên hẳn chuyện khóc lóc.

“Hãy đến thăm chúng tôi,” ông gầm gừ với người phụ nữ đang hết sức kinh ngạc trong vòng tay. “Tôi thích có bà ở đó.” Giọng trầm trầm của ông mang lại một ý nghĩa khác cho câu nói, có thể đó mới là ý nghĩa thật của ông, vì Tom là một anh giai già to lớn, cứng cỏi tán gái thành thạo.

Chuyến bay rất dài, từ Knoxville đến Chicago đến Denver, rồi đến Cheyenne, và họ đã bay chặng cuối cùng của cuộc hành trình bằng máy bay riêng của họ. Tới lúc đó Tessa đã kiệt sức, cuộn tròn trên ghế ngủ ngon

lạnh. Brett đánh thức cô dậy chỉ khi máy bay đã đậu trên đất của trang trại. Chuyến đi từ đường băng bụi mù tới ngôi nhà chính của trang trại rất ngắn, nhưng cô đã hoàn toàn tỉnh táo khi họ đỗ lại trước nhà. Brett bế cô vào trong và lên thẳng phòng anh, và một anh giai Tom cười toe toét phải mang va ly của họ vào.

“Chúng ta có một phòng tắm riêng,” Brett nói, mở một cánh cửa dẫn vào phòng ngủ. “Em có đói không, hay em thích tắm hơn rồi vào thẳng giường?”

Tessa vươn vai ngáp dài. “Tại sao em không đi tắm, rồi kiếm gì đó ăn, và vào giường? Anh thấy thế nào?”

“Lâu chết đi được,” anh thăm thì. Anh nhìn cái giường lớn khao khát.

“Em bé đáng thương quá, anh mệt à?” cô gừ gừ thích thú.

“Không.”

“Đói à?”

“Ừ,”

Hiển nhiên là người đàn ông của cô không đề cập đến cái dạ dày của anh chàng. Cô chậm rãi cởi khuy áo choàng và tuột ra, rồi tháo móc áo nhỏ của cô thả rơi xuống. “Tại sao anh không đi tắm cùng em?” cô đề nghị về ngay thơ. “Cho tiết kiệm thời gian.”

Mắt anh nhắm lại, và hai tay đưa lên cởi khuy áo sơ mi. “Anh hy vọng là em thật sự không đói, em yêu, vì sẽ mất một lúc khá lâu đấy em mới có bữa tối. Thực tế là, chúng ta có thể sẽ phải gọi là bữa sáng.”

“Anh có thể dẫn em xuống lục đồ ăn đêm vậy,” cô nói, bước ra khỏi chân váy.

“Xong.”

Bây giờ thì cô thật sự đói, và cũng đã quá nửa đêm khá lâu rồi. Bàn tay anh chạm vào lưng cô, nhưng cô không bị giật mình. Nhẹ nhàng, những ngón tay dài của anh lướt xuống dọc xương sống cô.

“Anh đã mơ tưởng được thế này, ngay đêm đầu tiên anh làm tình với em ấy.” Giọng khô nồng, thô nhám của anh trầm xuống, và nó chà sát lên cô như những cái vuốt ve. “Anh đã ôm em sau lúc em ngủ thiếp đi, và anh đã nghĩ không biết cảm giác sẽ như thế nào khi làm tình với em trên cái giường này, và ôm em không rời sau khi kết thúc. Anh đã quyết định ngay khi đó là anh sẽ cưới em.”

Cô quay lại và chui vào vòng tay anh, dụi mặt cô vào lớp lông trên ngực anh. “Thế nó có tuyệt như anh tưởng tượng không?”

Anh cười. “Tuyệt hơn. Vì lần này em thức.”

“Thế có đủ tuyệt để anh muốn làm lại lần nữa không?”

“Bây giờ hả, thật là một câu hỏi ngu ngốc nhất mà anh từng nghe.”

“Có mục đích cả đấy. Em đang muốn chỉ cho anh thấy nếu anh muốn giữ sức bền cho em thì anh sẽ phải cho em ăn.”

“Được rồi, Bà Rutland, đã hiểu lời gợi ý.” Anh ra khỏi giường và mặc quần. Anh bắt đầu kéo khoá, rồi nhìn lên mặt cô khi cô cố vuốt thẳng những nếp nhăn trên váy ngủ. Thậm chí dưới ánh trăng anh vẫn có thể nói môi cô đang căng mọng ngọt ngào, tóc cô rối tung. Cô mang cái nhìn của một người đàn bà đang yêu, và một người đàn bà được yêu kỹ lưỡng.

“Anh mừng vì em là vợ anh,” anh nói đơn giản.

Tessa bỏ, không mất thời gian với cái váy ngủ nữa, chỉ mặc một chiếc áo choàng, rồi buộc dây áo chặt quanh eo lưng thon thả của mình. “Em cũng vậy.” cô nói, và bước vào vòng tay anh. Tuần lễ khủng khiếp như một cơn ác mộng đã trôi qua hẳn, và chỉ còn tồn tại trong quá khứ. Cô đã thay đổi, đúng, nhưng anh cũng vậy. Họ đều đã rũ bỏ hàng rào phòng thủ quanh mình, vì chẳng còn chỗ cho cái hàng rào nào giữa họ. Làm sao cô có thể không tin tưởng người đàn ông này? Không chỉ cuộc đời của cô sẽ an toàn trong bàn tay anh, mà cả tình yêu của cô nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-cutting-edge>